HELEN CONRAD
Talismanul cu delfini
ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de IOANA PATRICHI

Capitolul 1

Căpitanul nu putea minţi; era ceva ce detestase în toţi cei şaptezeci şi şase de ani ai săi.

Refuza să se folosească de această formă de înşelăciune, tot aşa cum refuza de multe ori şi să vorbească, se gândi cu tristeţe Marichelle, privind cu atenţie şi afecţiune, însă puţin îngrijorată, profilul acela ars de soare şi vânt. Din clipa în care venise s-o ia de la gara Truro, îşi dăduse seama că era ceva în neregulă, deşi el nu voia să spună ce anume – cel puţin, nu încă.

— Ce face bunicul? întrebă ea, dornică să afle. Cum s-a mai simţit?

Pentru o clipă, ochii aceia de un albastru tot atât de intens ca şi apele ce scăldau ţinutul Cornwall o priviră pe sub gene, apoi de îndreptară din nou spre drumul ce şerpuia în faţa lor.

— Bunicul tău e bine, Marichelle, spuse el cu voce puternică, dar cu un aer absent. E bine…

După care, îşi încruntă din nou sprâncenele albe, stufoase.

Aşadar, nu acolo era problema, răsuflă Marichelle uşurată.

Apoi îi privi mâinile: masive, cu degete noduroase, păreau stinghere pe volanul maşinii, fiind mai degrabă obişnuite cu timona iahtului de şaizeci de tone cu care spinteca valurile.

— Ce zici, n-ar prinde bine o velă la prora din material sintetic pentru Marichelle? întrebă ea deodată, aruncând o privire spre sacul mare de pe bancheta din

spate. De doi ani făcea economii pentru a cumpăra aşa ceva şi era convinsă că Marichelle avea să fie încântată să i se înlocuiască vechea ei velă din pânză, ajunsă numai zdrenţe. Dar, cine ştie, poate căpitanul prefera o velă de modă veche din pânză?

Căpitanul îşi muşcă vârfurile mustăţii ca de morsă, stingherit.

— Cred că te-a costat ceva bani, spuse el morocănos. Trebuia să ne fi spus…

— Bine, dar era o surpriză!

Oare îl deranja suma de bani pe care o cheltuise? Nu se poate să nu fi ştiut că pentru nimic altceva nu şi-ar fi cheltuit banii cu mai multă plăcere ca pentru Marichelle. Aruncă o privire spre faţa lui îngândurată şi hotărî că nu era cazul să-şi facă griji. Oricum, chiar dacă era ceva în neregulă, era clar că n-avea de gând să-i spună nimic deocamdată, iar ea era mult prea fericită ca să lase ceva să-i umbrească ziua.

Aşadar, restul drumului spre Falmouth, încercă să-i descreţească fruntea cu ultimele noutăţi despre ea, de când le scrisese ultima oară: încă două fotografii acceptate pentru coperţile unor reviste, jumătate de duzină de eseuri fotografice terminate, fotografii făcute la ultimele competeţii nautice în largul coastei din San Francisco. Apoi, când ajunseră pe dealul de pe care se vedea râul Fal, tăcu, aşa cum i se întâmpla întotdeauna – era mult prea fericită ca să mai poată vorbi. Privea apa, zâmbind, stăpânită de o emoţie puternică: aproape ajunsese acasă. Din nou, acasă! mai erau doar câteva mile de străbătut.

Acum se vedea şi Falmouth, cu clădirile lui joase din piatră căţărându-se pe dealurile ce înconjurau portul, iar dincolo de oraş, Castelul Pendennis profilându-se înalt şi sumbru pe fundalul mării.

Aproape râdea de bucurie; acum, în vacanţă, anul acela care-i păruse interminabil, căpătase o cu totul altă

dimensiune, aşa cum se întâmpla când se întorcea acasă în fiecare vară.

Acasă însemna linişte şi încântare şi mai cu seamă iahtul bunicului, care o aştepta statornic. De altfel, cum putea să stea departe prea mult timp când inima ei rămăsese la bordul lui Marichelle?

Dac-ar fi putut veni şi Archie de data asta…

Când maşina intră, în sfârşit, în port, Marichelle deschidea deja portiera cu degete fremătânde şi sări din maşină înainte ca aceasta să oprească de tot.

Zâmbind trist, căpitanul îi iâcuse semn să meargă.

— Du-te, aduc eu bagajele.

Cu părul mătăsos mângâiat de briza mării şi ochii de un albastru – cenuşiu larg deschişi, privea deja spre cele mai înalte două catarge – fiind flux, atât se vedea din Marichelle, restul fiind ascuns de vasul de croazieră din faţa ei.

O porni încet spre doc, savurând clipa în care carena albă, lucioasă, apăru în întregime în faţa ochilor, apoi se opri şi rămase privind-o cu veneraţie, ca întotdeauna.

— Tu, frumoaso! şopti ea cu respiraţia tăiată.

Din locul în care stătea, o vedea din unul din cele mai avantajoase unghiuri – deşi, de fapt, din orice unghi arăta la fel de bine, de la prora mândră, zveltă, la pupa delicată, era desăvârşită: poate cea mai frumoasă realizare a celui mai bun constructor de nave pe care Anglia l-a avut vreodată. Timp de cincizeci şi cinci de ani, această iolă Fife cu o lungime de douăzeci de metri străbătuse mările sprintenă, frângând inimile tuturor celor ce-o văzuseră.

Bunicul era în picioare, rezemat de arborele artimon, cu braţele încrucişate, privind-o tăcut. Lângă el era un individ străin, cu părul negru şi chiar mai înalt decât el, care se întoarse s-o privească, dar ea nu avea ochi decât pentru bunicul; îşi zâmbiră şi, fără să mai fie nevoie de cuvinte, porni spre el, atentă la fiecare detaliu al iahtului

elegant: punţile proaspăt spălate reflectând luciul de culoarea mierii al luminatoarelor de punte şi al cabinei căpitanului, catargul principal pe care nu-l puteai cuprinde cu privirea decât dând capul mult pe spate, până simţeai că ameţeşti, vopseaua proaspătă care strălucea peste tot.

Bunicul veni în întâmpinarea ei, cu lacrimi în ochi.

— Eşti exact ca bunica ta. Aşa stătea şi ea şi privea prima dată când a văzut-o pe Marichelle. Îi întinse mâna pentru a o ajuta că urce la bord, apoi o îmbrăţişă.

— Bine ai venit acasă, Marichelle.

— Ah, bunicule, ce dor mi-a fost de tine.

— Şi de iaht? glumi el, deşi vocea lui suna trist, apoi se întoarse cu faţa spre mare.

Marichelle se aplecă să-şi scoată sandalele, ea însăşi mirată că uitase să facă acest lucru înainte de a păşi pe punte, lăsându-i cu această ocazie câteva clipe ca să-şi revină. Tocmai apăru şi căpitanul, aducând pe un cărucior bagajele ei, deasupra cărora trona sacul cu noua velă.

Ridicându-şi privirea, Marichelle avu o tresărire: de lângă cabina căpitanului, o priveau intens doi ochi verzi cu irizări aurii, dându-i o ciudată şi nejustificată stare de nelinişte. Apoi, străinul îi zâmbi, iar ea îi răspunse cu un zâmbet încurcat, îndreptându-şi privirea întrebătoare spre bunicul ei.

— Domnule Kenrick, spuse acesta cu un zâmbet obosit şi trist, când străinul ajunse deja din câţiva paşi lângă ei, ţi-o prezint pe nepoata mea, Marichelle Christie. Marichelle, fă cunoştinţă cu Rod Kenrick.

Era o prezentare într-un stil mult prea concis, deloc caracteristică bunicului şi nu dădea niciun indiciu în privinţa identităţii individului.

— Bună, Marichelle! spuse acesta simplu, întinzând mâna.

Avea o voce gravă, cu un timbru plăcut şi accent clar american. Faţa lui osoasă cu pomeţi pronunţaţi şi trăsături

puternice se destinseîntrun zâmbet seducător, deşi privirea continua să-i fie extrem de atentă, ca şi cum ar fi considerat necesar un plus de precauţie.

— Bună, răspunse ea destul de timid, lăsând ochii în jos când nu mai putu suporta să-i susţină privirea pătrunzătoare.

Până şi strângerea lui de mână, puternică şi lungă, îi dădea o senzaţie de nelinişte, aşa că respiră uşurată când îi dădu drumul ca să-l salute pe căpitan.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule căpitan Trelawny, spuse străinul, dând prin zâmbetul său o notă de cordialitate acelei întâlniri ce risca să aibă un caracter prea oficial.

Căpitanul nu părea, însă, deloc încântat de cunoştinţa cu Rod Kenrick.

— Aţi venit puţin mai devreme, nu-i aşa? spuse el morocănos, după ce răspunse la salut cu o uşoară înclinare a capului.

— Da, încuviinţă Kenrick, fără să se scuze, sau să ofere vreo explicaţie.

Cine putea fi acel bărbat pe care căpitanul nu-l agrea înainte de a-l cunoaşte? Avea încredere în flerul căpitanului, dar, de data aceasta, ea, personal, nu vedea la acest străin nimic ce justifica respectiva atitudine faţă de el. Stătea lângă ea, relaxat, cu mâinile mari în buzunare, privind fix puntea, uşor încruntat; părea puţin arogant, deşi avea un farmec neafectat. Părul negru, puţin cam lung, avea totuşi o tunsoare cu o linie elegantă, la fel ca şi croiala costumului din catifea pe care-l purta şi. Marichelle îşi dădu seama că tocmai îi spusese ceva, dar nu fusese atentă.

— Te rog să mă scuzi, poţi să mai repeţi? se văzu ea nevoită să-l roage, simţindu-şi obrajii îmbujoraţi când îi întâlni din nou privirea aceea ciudată.

— Întrebam dacă aceea de acolo e o velă nouă.

— Da, răspunse ea mândră, privind spre bunicul, curioasă dacă şi el o remarcase. Da, o observase şi o privea încruntat, părând că nu ştie ce să spună. Asta nu prea stătea în firea bunicului. Lângă el, căpitanul era încruntat, cu ochii aproape ca două linii şi o figură posomorâtă.

Deodată, Marichelle se simţi stingheră; avea impresia că, dacă ar fi plecat, aceşti indivizi ar fi avut o mulţime de lucruri de discutat şi că tăcerea lor încerca să-i sugereze exact acest lucru.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule Kenrick. Acum vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să merg să mă schimb. Se pare că, de când am plecat din San Diego, am fost tot timpul pe drum.

Fără să mai aştepte un răspuns, îşi luă bagajul şi traversă puntea spre scara principală dintre cele două punţi. Ajunsă în capul scării, făcu o pauză, ca pentru a savura mai bine plăcerea ce-o aştepta, apoi coborî încet.

Semiîntunericul şi răcoarea înlocuiră treptat lumina orbitoare a soarelui pe măsură ce cobora treptele scării de mahon ce ducea în cabina principală.

— Acasă, şopti ea cu veneraţie când intră.

Prima ei amintire era legată de acea cabină. Stătea pe canapeaua dinspre babord, privind lung candelabrul din alamă şi cristal de deasupra mesei mari din mahon. Probabil că era o zi însorită, pentru că, pe tavanul alb dansau mici curcubeie pe care le urmărea fascinată; apoi, cineva – poate tatăl ei, poate bunicul, intrase şi spusese „E obosită”, după care o luase în braţe şi o dusese în adăpostul cald şi plăcut al unei cuşete. Să fi avut, pesemne, vreo doi ani – atât cât să-şi poată aduce aminte acele cuvinte.

Podeaua scârţâia uşor sub paşii ei; era mai degrabă o bibliotecă mică şi foarte preţioasă decupată parcă din castelul unui prinţ şi introdusă în iaht, decât o cabină.

Această impresie era accentuată de canapelele tapiţate cu catifea, rafturile pline cu cărţi şi dulapurile cu geam. Pe masa cea mare, o vază cu flori adăuga nuanţe de auriu culorilor deja calde ale acelui interior. Marichelle era o doamnă distinsă, care considera firesc să i se ofere buchete de flori; când Marichelle era plecată, căpitanul îi satisfăcea această dorinţă, iar când aceasta venea, era plăcerea ei să aducă flori şi să le aranjeze.

Din cabină, trecu spre babord, spre sectorul destinat echipajului. Se întreba dacă acea demarcaţie clară funcţionase vreodată pe Marichelle, chiar în vremurile ei de glorie, când avusese căpitan, secund şi steward în serviciul ei. Dar, cel puţin de când se născuse ea, îl ştia că vas de familie, singura relicvă rămasă de pe vremea în care exista echipaj angajat, fiind căpitanul. Dar, după cincizeci de ani la bordul iahtului, acum şi el făcea parte din familie şi era tovarăşul de nedespărţit al bunicului. Cum soţiile amândurora muriseră cu mult timp în urmă, cei doi prieteni nu se aveau acum decât unul pe celălalt şi păreau să ducă o viaţă mulţumită. Vara, locuiau aproape tot timpul pe Marichelle, iar iarna, când vasul era dezarmat, în rulota bunicului, care era tot ce-i mai rămăsese din proprietatea enormă pe care o avusese. De acolo, însă, din faţa focului, puteau vedea marea, şi se pare că asta era tot ce le trebuia ca să fie mulţumiţi.

Marichelle deschise uşa cabinei mici şi înguste aflată vizavi de bucătărie. Fusese cabina căpitanului până în vara aceea, când ea împlinise doisprezece ani şi navigaseră în Irlanda.

— Eşti destul de mare acum ca să ai cabina ta, spusese bunicul în seara aceea, după înmormântare, în timp ce Marichelle aluneca, asemenea unei fantome, cu un căpitan trist şi îngândurat la cârmă. Hainele o aşteptau acolo într-un sac marinăresc, întocmai ca acum, şi îşi schimbase rochia neagră de doliu, cu un sentiment de

uşurare. Se tot întrebase dacă primise acea cabină ca să aibă un loc unde să plângă, nevăzută de nimeni, sau pentru cuşeta mult mai confortabilă decât cea în care dormise până atunci. îşi amintea, însă, că nu plânsese mult acolo.

„Apa vindecă”, spusese bunicul, probabil vorbind mai mult pentru el, decât pentru ea sau Archie, dar avusese dreptate.

Marichelle îi consolase pe toţi, cu excepţia mamei ei, iar amintirile legate de acea vară petrecută în apele irlandeze erau mai mult vesele decât triste. Aceea fusese şi vara în care învăţase să navigheze.

Ei, şi-acum?! Să scoată şampania? Era parte din magia acelui ritual al revederii să sărbătorească imediat cu şampanie, dar, pe de altă parte, niciodată nu participase vreun străin la ceremonia lor. Oare de-asta păruse căpitanul atât de supărat?

Încă nehotărâtă, Marichelle deschise dulapul special pentru paharele de cristal, unde acestea stăteau agăţate ca nişte stalactite transparente, agăţate cu gura în jos şi fixate fiecare în câte o fantă într-un suport îmbrăcat în catifea – de acolo înfruntaseră ele vânturi puternice şi furtuni cu seninătatea cleştarului din care erau făcute.

— Asta e! se hotărî ea sub impulsul momentului. De data asta vom fi noi trei şi un străin.

Şi, dacă ar fi fost să-l considere ca pe un înlocuitor al lui Archie, alegerea nici nu era atât de rea. Acest Rod Kenrick era tot atât de înalt şi bine făcut ca fratele ei mai mare, numai că puţin mai dur; şi, bineînţeles, mai în vârstă – trebuia să aibă treizeci şi doi sau treizeci şi trei de ani. Dar poate că please deja de-acum.

Sticla cu şampanie aştepta, ca de obicei, la gheaţă.

Kenrick nu plecase. Când Marichelle păşi pe punte, cu tava cu pahare şi sticla cu şampanie, îl văzu aşezat în cabină, cu capul aplecat spre căpitan. Acesta, cu sprâncenele încruntate, lovi cu pumnul în palmă, ca pentru

a sublinia ceva. Bunicul, hotărât şi aproape trist, puse mâna pe braţul căpitanului şi scutură din cap cu fermitate.

Când o văzură apărând cu tava, bărbaţii tăcură brusc, zâmbind cu un aer vinovat. Va afla ce s-a întâmplat imediat ce va pleca străinul acela, hotărî Marichelle. Cu toate că… parcă nici n-ar fi vrut să afle. Poate că aşa era mai bine, să nu forţeze lucrurile, va afla ce va fi de aflat la timpul potrivit.

— Să te ajut, se oferi Kenrick, ridicându-se să ia tava din mâna ei. Şampania este pentru venirea ta acasă?

— Da. Aşa ne-am obişnuit de când aveam doisprezece ani.

— E o vârstă foarte potrivită ca să începi să bei şampanie, râse el, lăsând să se vadă dinţii săi albi în contrast cu faţa bronzată.

Marichelle râse şi ea.

A început ca o formă de mită şi a devenit o tradiţie de familie. îmi amintesc că am avut un adevărat acces de furie. ce scandal am făcut… Bunicul încerca să ne trimită pe mine şi pe fratele meu să locuim cu mama în State, iar eu refuzam să merg. Atunci, bunicul a cumpărat cea mai mare sticlă cu şampanie care se găsea şi mi-a promis că o vom bea în clipa în care mă voi întoarce vara următoare. A spus că trebuie să mă întorc, ca să poată deschide sticla. De atunci, aşa facem: cumpărăm şampania toamna când plecăm, şi o deschidem când ne întoarcem – e ca un fel de vrajă care ne aduce înapoi.

Ridicând ochii, constată că privirea lui era aţintită asupra ei. Ciudat că povestea atât de multe unui străin.

— Ce e cu fratele tău? De data asta n-a funcţionat vraja asupra lui?

— Nu. E prima dată când nu se întoarce împreună cu mine, măcar pentru câteva săptămâni. Chiar se gândea cum se vor descurca fără Archie, fără forţa muşchilor şi fără glumele lui. Zâmbi şi ridică din umeri, încercând să

pară veselă. În schimb, s-a căsătorit.

— Se întâmplă şi celor mai buni dintre noi. Zâmbi, ridicând din sprâncene.

— Da. Simţea, însă, o durere. Apoi, luă tava de pe masă de unde o aşezase el şi o duse în dreptul bunicului, încercând să alunge orice urmă de tristeţe. În definitiv, era momentul să sărbătorească.

— Ei bine, domnilor, sunteţi pregătiţi? E timpul să declarăm deschis noul sezon de navigare!

Ochii i căpitanului aproape că nici nu se mai vedeau, ascunşi sub sprâncenele stufoase şi zburlite.

Oare ce se întâmpla?! Până şi zâmbetul bunicului era forţat, dar, păstrând aparenţele, acesta deschise sticla cu tot ceremonialul pe care evenimentul îl cerea.

— Să toastăm, strigă Marichelle fericită, ridicând paharul. Pentru multe astfel de clipe, pentru vânt bun şi mare lină!

Pe fundalul clinchetului paharelor, privirile lor se întâlniră: ochii ei, fericiţi, dincolo de orice îngrijorare, ai bunicului şi ai căpitanului, strălucind de lacrimi, iar ai lui Kenrick, lipsiţi de orice expresie. Categoric, este ceva în neregulă, dar nu vreau să ştiu – nu încă, se gândi ea. Rămaseră în picioare, stingheri, neştiind ce să spună. Bunicul umplu iar paharele, băură şi, din nou, niciunul din ei nu găsi cuvintele potrivite să umple acea tăcere ciudată. Deodată, Marichelle se-ntoarse pe călcâie, amintindu-şi de ceva.

— Marichelle nu şi-a luat porţia! Domnilor. spuse ea, înclinând uşor capul, într-un pretins salut oficial care-i anunţa retragerea.

Mai rămăsese puţină şampanie în sticlă. Prin tradiţie, aceasta era partea de ritual pe care o îndeplinea Archie. Nici nu-i venea să creadă că aproape uitaseră. Marichelle porni încet, clătinându-se, pe puntea care, brusc, devenise neobişnuit de alunecoasă. Pentru prima dată, îşi dădu

seama ce misiune dificilă avea Archie – nu-şi închipuise că poate fi atât de greu de ajuns la bompresul care ieşea din prora ca un corn de inorog. Ajunse, în cele din urmă, făcând echilibristică până la ultimul punct de sprijin de care se agăţă cu disperare, pentru a se putea apleca deasupra mării. Apa părea murdară şi rece. Ah, Archie, cât de mult îmi lipseşti! se gândi ea, încolăcindu-şi braţul şi piciorul în jurul parâmei care lega partea superioară a catargului de proră. Bun, ajunsese până acolo, şi-acum, ce Dumnezeu trebuia să spună? Era ritualul lui Archie, ea habar nu avea cuvintele cu care el invoca zeii şansei. Se aplecă într-o mişcare plină de graţie, pe un picior şi vărsă şampania în arc de cerc în jurul prorei. „Să fie totul bine!” – improviză ea, rostind însă aceste cuvinte ca pe o rugă fierbinte.

— Hei, Marichelle, fii atentă, ce-i prostia asta? se auzi o voce chiar în spatele ei.

Din poziţia în care se afla încă, aplecată, cu un picior întins în aer în spate, pentru a-şi menţine echilibrul, Marichelle întoarse capul: Rod Kenrick o privea amuzat, cu ochi miraţi. Îşi întoarse din nou capulşi-şi scutură părul ca să-şi acopere obrajii îmbujoraţi. Se simţi brusc ameţită şi de şampanie şi de jenă – pesemne credea despre ea că e nebună.

— Asta e tot ce primesc zeii. puţină şampanie? Aşadar, înţelesese ce făcea acolo, de unde deduse că şi el era navigator.

— Da, puţină şampanie şi o rugăciune.

— Bine că nu vor şi fata! Lasă-mă să te ajut.

Prinzându-se de tachetaj, individul se aplecă spre ea, cu mâna întinsă. Marichelle îl privi, deloc convinsă; patru paşi până la mâna aceea mare, cu degete lungi. Părea un drum lung, dar apoi va fi în siguranţă.

— Hai! o îndemnă el blând.

La primul pas pe care-l făcu, iahtul păru că se

apleacă, poznaş, ca pentru a o necăji – apoi, se linişti. Abia la al doilea pas, Marichelle îndrăzni să dea drumul punctului său de sprijin. Al treilea pas. Individul se aplecă şi mai mult, cu tot corpul, spre ea. Al patrulea. mâna lui o prinse cu putere pe-a ei. O trase spre de el, apoi, încercuindu-i talia, deopotrivă cu blândeţe şi fermitate, o coborî lângă el.

— Prostuţă inconştientă! şopti el pe un ton aspru.

— Domnule Kenrick.

— Rod.

— Bine, Rod. De ce te afli aici? Brusc, simţea nevoia să ştie.

Zâmbetul lui păli şi trăsăturile feţei i se înăspriră; îşi luă mâinile imediat din jurul taliei ei.

— Ar fi mai bine să-l întrebi pe bunicul tău, Marichelle.

Îl privi cu ochii larg deschişi, încercând să-i descifreze expresia feţei.

— Bine, o voi face.

Venise momentul să afle adevărul.

Bunicul stătea în picioare, privindu-i pe deasupra rufului. Chiar şi de la distanţa aceea, Marichelle îi vedea îngrijorarea de pe chip. Porni şi el spre ea, astfel încât se întâlniră la jumătatea distanţei. Aruncă mai întâi o privire spre ea, apoi spre Rod. Cu coada ochiului, Marichelle îl văzu pe acesta din urmă scuturând capul cu o mişcare rapidă şi discretă.

— Domnule Kenrick, începu bunicul, după ce, oftând, îşi îndreptă umerii şi o trase spre el, ştiu că vrei să te uiţi la iaht. Te rog, poţi să mergi să-l vizitezi şi venim şi noi în câteva minute.

— Mulţumesc, domnule.

Rod o privi enigmatic, apoi se îndepărtă cu paşi mari.

Marichelle se lăsă condusă în cabina căpitanului, unde bunicul o invită să se aşeze. Căpitanul, aflat şi el

acolo, avea o figură sumbră, ca un nor aducător de furtună. Aşadar, acum avea să afle adevărul. Brusc, se simţi paralizată de spaimă. Să nu se întâmple nimic rău! Să fie totul bine! repetă ea rugăciunea.

— Marichelle, nu intenţionam să afli aşa.

— Tu, cu prostiile tale, Edward, tună căpitanul. Ţi-am spus să-l laşi pe Archie s-o facă, dar tu, nu şi nu, ai ţinut s-o laşi să facă tot acest drum pentru a-i da' tu vestea.

Fără să-i dea atenţie, bunicul continuă să vorbească, privind-o în ochi.

— Cred că de-acum ştii, dar am vrut să-ţi spun chiar eu.

Vindem iahtul; nu ne mai putem permite întreţinerea lui.

Marichelle scutură din cap încet, ameţită. Nu, nu putea fi adevărat.

— Nu! strigă ea disperată, cu o durere care-i sfâşia sufletul. Nu, bunicule, nu poţi face asta! Este al meu în aceeaşi măsură în care este şi al tău.

Îl privi în ochi şi văzu exact furia şi durerea ei oglindite aidoma. Apoi, izbucni în hohote de plâns şi ieşi în fugă, orbeşte, ciocnindu-se cu capul de pieptul lui Rod care tocmai venea, astfel încât acesta trebui s-o prindă cu mâinile de umeri ca să nu se dezechilibreze.

— Blestemat să fii, Rod Kenrick! izbucni ea sacadat, printre hohote de plâns. Mai bine scufund vasul acesta decât să fie al tău!

După care se smulse din mâinile lui şi fugi mai departe, până în cabina căpitanului, unde se aruncă pe pat cu faţa în jos. Locul acela, încă mai era un colţ ideal pentru plâns, fără să te vadă nimeni.

Capitolul 2

Marichelle se-ntoarse încet cu faţa în sus. Era întuneric şi nu vedea nimic prin hubloul de deasupra, dar stătea cu ochii larg deschişi în gol.

Am să rezist, îşi spuse ea, trebuie să rezist, de dragul bunicului, al căpitanului, dar şi pentru mine.

Din nou, lacrimile porniră, imposibil de stăpânit, rostogolindu-se pe perna deja udă.

Bine, fie, întrucât astea sunt ultimele lacrimi pe care ai să le verşi, n-ai decât să plângi în continuare, prostuţo!

Încercă să-şi mişte capul pe pernă, dar o durere îngrozitoare o făcu să-nchidă ochii. Când se gândea că-l invitase să participe la ritualul lor! Ce trebuie să se fi amuzat! Involuntar, strânse din dinţi.

Cu cât încerca să-şi usuce mai mult lacrimile, cu atât acestea se adunau, mai nestăpânite. Nu o durea numai pierderea vasului, deşi era ca şi cum s-ar fi trezit fără o mână, ci şi trădarea – cum putuse individul acela s-o privească în ochi şi s-o ţină de mână cu prefăcută grijă, când în acelaşi timp ştia că i-o fură pe Marichelle! îl ura cum nu mai urâse pe nimeni în viaţa ei, şi asta îi mai uşura durerea.

Într-un târziu se ridică, se spălă pe faţă şi se pieptănă, evitând pe cât posibil să se uite în oglindă, până când, fără să vrea, chipul palid, obosit, cu cearcăne negre, îi apăru reflectat în faţa ochilor. Stafia Ofeliei, în plus, roasă de ură! glumi ea pe un ton plin de amărăciune.

Îşi puse un pulover gros şi ieşi din cabină. Flacăra lămpii cu kerosen dădea peretelui alb al bucătăriei o tentă aurie, iar ibricul de pe maşina de gătit dădea semne că apa tocmai fiersese.

— Cafea sau ceai, bunicule? întrebă ea încet când umbra acestuia se desenă pe fundalul luminii lămpii.

— Cafea, te rog, Marichelle.

Fusese în cabina principală, împreună cu căpitanul, iar Marichelle se aşeză lângă ei pe canapeaua în formă de U. Tăcură câteva clipe, dar, cel puţin, acum dispăruse acea acumulare de tensiune.

— Of, îmi cer scuze, spuse Marichelle încet, punând

câte o mână pe braţul fiecăruia.

— Eu trebuie să-mi cer scuze, răspunse bunicul, mângâindu-i uşor mâna. Am procedat în modul cel mai neinspirat cu putinţă. N-am putut să te anunţ prin scrisoare – mi s-a părut că ar fi crud şi laş din partea mea. John insista să-i spun lui Archie, ca el să-ţi spună ţie, dar, înainte să mă hotărăsc la varianta asta, Archie a fugit cu iubita şi ne-a părăsit. În cele din urmă, m-am decis: am vrut să vii aici ca de obicei, să te bucuri de primele zile ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar apoi să afli treptat. De fapt, cred că speram că-ţi vei da seama singură de situaţie. Apoi, s-a produs această încurcătură faţă de cum planificasem totul: tu ai întârziat o săptămână din cauza acelui angajament de ultimă oră, iar domnul Kenrick, care trebuia să vină abia săptămâna viitoare, a trebuit să-şi devanseze programul, în concluzie, cele două săptămâni în care plănuisem să-ţi dau vestea, treptat, s-au redus la mai puţin de o oră.

— Pe scurt, Edward, ai cam încurcat-o, interveni căpitanul, bând cafeaua cu înghiţituri mici, după fiecare din ele ştergându-şi mustaţa ca de morsă cu şerveţelul.

— Nu mai începeţi iar, îi dojeni Marichelle în glumă. Şi, de ce vrei s-o vinzi, bunicule? Doar nu pentru că ţi se pare că îmbătrâneşti!

Asta părea problema cel mai uşor de rezolvat. Aş putea să-mi permit să angajez un marinar tânăr care să facă munca mai grea din timpul verii, se gândi ea imediat. Ar fi trebuit să propunem acest lucru, eu şi Archie, cu mult timp în urmă.

— Draga mea, nu mi se pare că îmbătrânesc, râse bunicul din toată inima, dându-şi capul pe spate şi mângâindu-i uşor mâna, ştiu sigur! În vara aceasta împlinesc şaptezeci şi şase de ani şi, în caz că mi se mai întâmplă să uit din când în când, oasele îmi amintesc imediat. Asta, sau când deschid radioul şi aud ceea ce ei

numesc astăzi muzică. Nu. asta este o parte a problemei, dar nu cea principală. Adevărata problemă este cea veche de când lumea – banii. Nu cred să-ţi fi explicat ce s-a întâmplat, Marichelle, continuă el după ce respiră adânc. I-am spus doar lui Archie. Ştii că, odată, aveam ceva bani.

— Da, firma de import de vinuri înfiinţată de tatăl tău…

— Da; şi ne-a adus, într-adevăr, un câştig considerabil. Tata şi-a permis să construiască o casă mare, iar în 1925 mi-am permis extravaganţa de a comanda un iaht Fife cu o asemenea dimensiune – crede-mă, nici la vremea aceea n-a fost deloc ieftin! Tăcu, zâmbind câteva clipe, ca şi când s-ar fi dus undeva departe.

— I-am pus numele după cea mai frumoasă fată din

Falmouth, doar era cel mai frumos iaht! Mi-a luat mai bine de doi ani s-o conving pe Marichelle, fiinţa aceea încăpăţânată, să se mărite cu mine, apoi întotdeauna m-am întrebat dacă s-a căsătorit cu mine, sau cu iahtul meu, râse el încet. Iubea acest iaht tot atât cât îl iubeşti şi tu! Ei, apoi s-a născut tatăl vostru; a crescut practic în cadrul firmei, a cunoscut-o pe mama voastră în timpul unei călătorii de afaceri în State şi, după naşterea lui Archie, l-am făcut partener şi, chiar în acelaşi an m-am retras, lăsându-i lui întreaga afacere. Am păstrat casa şi o sumă de bani, ceea ce la vremea aceea părea suficient. Pe urmă, în acel iunie, tatăl tău s-a înecat. Rămase câtva timp privind în gol şi abia cu greu privirea i se focaliză din nou asupra prezentului. Aşadar, banii din afacere s-au dus pe taxele de înmormântare, o parte, iar mama ta a luat ceea ce a rămas. Şi, ca să scurtez această poveste neplăcută, am făcut nişte investiţii prosteşti şi am pierdut cea mai mare parte a economiilor pe care le aveam. Acum şapte ani a trebuit să aleg între casă şi Marichelle. A fost o alegere uşoară şi am trăit foarte bine, eu, John şi ea, deşi ea a înghiţit partea leului.

— Marichelle, interveni căpitanul, nu ştiu dacă îţi dai seama ce înseamnă să întreţii un iaht de o asemenea dimensiune: ridicarea anuală, lansarea la apă anuală, vopsirea carenei în fiecare an; apoi, vrea pânze noi, după cum ai observat şi tu. În curând, va vrea să fie consolidată – fiecare şurub şi bolţ din carenă trebuie înlocuit şi sunt mii. Imaginează-ţi – asta la o primă estimare – o liră pentru fiecare şurub, plus doi oameni plătiţi pentru această muncă timp de o lună… Făcu o pauză, ca să-şi cureţe pipa.

— E o cucoană în vârstă, această Marichelle, continuă bunicul mângâind absent masa din mahon. Este încă în stare de navigare, dar se apropie repede ziua în care va avea nevoie de lucrări majore ca să rămână aşa; trebuie să fiu pregătit. Este ca amanta unui bărbat bogat, draga mea, iar eu nu mai sunt bogat. Dacă mai continuu mult să-i îndeplinesc toate capriciile, mă va ruina – e cât se poate de clar.

Marichelle privea candelabrul ca prin ceaţă. Nu putea spune nimic care să contracareze logica lor.

Ce naivă am fost, se gândi ea plină de amărăciune, am închis pur şi simplu ochii în faţa acestei realităţi; un copil egoist. Mă întreb dacă Archie şi-a dat seama că se va ajunge aici.

— Cred că ne-ar trebui ceva mai tare decât o cafea, hotărî bunicul, scoţând coniacul din dulăpiorul pentru băuturi şi turnând fiecăruia o porţie. Când am luat hotărârea asta, am mai ţinut cont şi de altceva: nu trebuie să ţin seama numai de mine şi de John, ci vreau să vă rămână ceva, ţie şi lui Archie, după ce eu nu voi mai fi. În ritmul în care cheltuieşte mama voastră, mă îndoiesc că va mai rămâne ceva din banii tatălui!

— Chiar că nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta, bunicule! Archie va face carieră în afaceri, iar eu voi deveni într-o bună zi celebră ca fotograf specializat pe domeniul nautic. De altfel, cred că întotdeauna am sperat

să mi-o laşi pe Marichelle, nu bani.

— Cred că aş scufunda-o, mai degrabă decât s-o las să te scufunde ea pe tine în datorii! Ţi-ar lua până la ultimul bănuţ şi-apoi iar ar cere! N-ai putea face fotografii pentru a câştiga bani în ritmul în care i-ai cheltui pentru ea! Nu, Marichelle, am luat hotărârea cea mai bună: ne-a dăruit mulţi ani minunaţi, dar acum e timpul să ne luăm rămas-bun şi s-o trimitem la cineva care îşi permite să o întreţină în stilul în care a fost obişnuită.

— Bine, dar de ce tocmai acestui individ, acestui Kenrick?! în definitiv, cine este?

— De ce nu lui, Marichelle? Nu sunt mulţi cumpărători pentru un astfel de iaht. De fapt, nici nu ştiu dacă el este cumpărătorul; reprezintă o corporaţie americană care-l achiziţionează. Şi totuşi, pare un tânăr simpatic şi se pricepe la iahturi. Ei, cred că e destul de târziu

— Ora zece, repetă el ceea ce ceasul de pe vas tocmai anunţase – şi ai avut o zi grea. Du-te la culcare şi mai discutăm mâine.

— Da, cred că aşa voi face. Nu mai staţi prea mult nici voi.

Pentru scurt timp, Marichelle mai auzi şoaptele lor îmbinate cu bătaia uşoară a apei lovind în carenă, apoi adormi.

Visă că iahtul naviga cu pânzele întinse, mândru, senin, liber, lăsând-o undeva în urmă, iar ea alerga după el, striga, apoi nişte braţe puternice o ţintuiră până când vasul dispăru la orizont.

Se trezi tremurând, cu faţa udă de lacrimi. Un coşmar, un simplu vis, încercă ea să se liniştească. Prin hublou se vedea o zi cenuşie, ceţoasă. Ora zece! Niciodată nu se dormea până atât de târziu pe vas şi nu auzi nicio mişcare în timp ce se îmbrăcă.

Nimeni nu păruse să fi trecut prin bucătărie în acea

dimineaţă: maşina de gătit era rece. Puse ibricul pe foc şi intră în cabina principală. Pe masă, sticla era goală şi cănile nespălate. Se încruntă, îngrijorată: niciodată nu-i văzuse, pe bunicul şi pe căpitan, bând mai mult de două pahare cu ceva, indiferent de ocazie, ori sticla fusese cel puţin jumătate plină.

Îşi dădu seama că şi pentru ei trebuia să fi fost îngrozitor de greu. Ce vor face fără Marichelle? Aveau nevoie de acest iaht tot atât de mult cum avea şi ea – doar acel iaht le dădea un scop în viaţă!

La naiba cu acel Rod Kenrick! Dacă n-ar fi apărut el, probabil că bunicul s-ar mai fi străduit să reziste încă vreo câţiva ani. Ce importanţă avea că n-ar mai fi rămas niciun ban după ce el n-ar mai fi existat! Până atunci, poate ar fi găsit şi ea un mijloc de a o întreţine, sau de-a o face să-şi scoată chiar ea banii.

Vânzarea iahtului ar putea să-i ucidă pe amândoi – pe bunicul şi pe căpitan. Poate că nu era prea târziu să-l facă pe bunicul să se răzgândească. Numai că era tot atât de încăpăţânat ca şi ea.

Iar ca să-l convingă pe Kenrick să nu mai cumpere. Asta era exclus. Şi nici nu va apela la mila lui; doar ştia ce însemna iahtul pentru ea şi tot n-avea de gând să renunţe!

Prefer să mor decât să-l rog să-mi facă o favoare! Nu, ăsta e război! Nu-l voi lăsa să-mi ia iahtul!

Marichelle se opri în faţa uşii cabinei lor şi bătu încet.

— Intră, se auzi un mormăit.

Amândoi erau îmbrăcaţi, dar asta era tot ce reuşiseră să realizeze. Căpitanul, congestionat la faţă, aşezat pe un scăunel lângă patul său, nu-şi putea depăşi recordul de a se fi încălţat cu un pantof, iar bunicul, palid la faţă, stătea în continuare în pat, rezemat de perne.

— John, uite că, în sfârşit, ne-a sosit ajutorul. Am auzit cumva cuvântul cafea, Marichelle?

— Încă nu, dar îl vei auzi în curând. V-o aduc la pat, sau vă simţiţi în stare să ieşiţi din cabină?

— Venim, nu ne trebuie decât un mic stimulent. Vai, Marichelle, nu ni s-a mai întâmplat acest lucru de mult timp. Nu, nu merită.

Primi confirmarea tăcută din partea căpitanului.

— Aşadar, vă aştept cu cafeaua în cabina principală, domnilor. Spectacolul pe care-l oferiţi este mult prea jalnic şi nu mai suport să-l văd.

Aproape că terminaseră micul dejun când căpitanul îşi aminti brusc:

— La naiba, Edward, am uitat de Kenrick!

— Ai dreptate, John. Când vine?

Era încruntat şi extrem de palid.

— La douăsprezece.

— De ce vine? dori Marichelle să ştie.

— I-am promis că poate inspecta iahtul, explică bunicul, evitându-i, însă, privirea. Carena a fost inspectată de un profesionist în iunie – de aceea a fost lansată la apă atât de târziu. Domnul Kenrick a fost de acord cu cumpărarea lui numai după aflarea rezultatului inspecţiei. A trecut testul, dar cu menţiunea că necesită o recondiţionare totală. Asta puteam să i-o spun şi eu. Domnul Kenrick doreşte să verifice personal. În plus, n-a văzut niciodată compartimentele de sub punte; ieri, nu părea momentul potrivit… Totuşi, este un tânăr plăcut şi inteligent. Cu toate acestea, trebuie să recunosc că nu mor de plăcere să-l văd făcând această inspecţie. John, începu el după o scurtă ezitare, ai putea să-l însoţeşti tu? Nu pentru că ţie ţi-ar fi mai uşor.

— Da, o voi face, Edward. Tu unde vei fi?

— Am să fac o plimbare pe ţărm; poate mă opresc la rulotă, dacă reuşesc să ajung până acolo. Tu, Marichelle? Aceasta ezită. Nu suporta să-l vadă pe Kenrick vârându-şi nasul peste tot pe iaht, vânând defecte. Pe de altă parte,

dacă ar fi rămas, poate i-ar fi arătat chiar ea câteva, deşi n-ar fi ştiut la ce să se gândească – în niciun caz nu exista un defect atât de mare încât să-l facă să se răzgândească. O fi fost Marichelle bătrână, dar bunicul o menţinuse într-o stare impecabilă – nu-i de mirare că îl costase atât de mult în toţi aceşti ani.

— Azi cred că voi sta înăuntru. Încă nu m-am dezobişnuit de soarele Californiei.

Era, într-adevăr, o zi rece, mohorâtă, mai degrabă de septembrie târziu decât de august – în ton cu starea ei de spirit, se gândi ea, privindu-l pe bunicul îndepărtându-se pe ţărm. Între timp, căpitanul coborâse în cabină, încercând să-şi mai revină.

— Minunat!

Vocea femeii o făcu să-şi ridice brusc privirea, de acolo de unde era, din ruf. Era o blondă superbă, înaltă, îmbrăcată într-un costum alb

— Jachetă şi pantaloni. Lângă ea, şi mai înalt, cu braţul în jurul umerilor ei, Rod Kenrick studia cu atenţie carena.

Marichelle se feri şi mai mult din raza vizuală. În orice caz, individul avea tupeu! Nici nu cumpărase iahtul şi se lăuda cu el. La naiba cu acest Kenrick! Fără să vrea, ochii i se umplură de lacrimi.

Apoi, femeia şoti ceva ce Marichelle nu mai putu auzi, deşi vocile lor sunau acum mai aproape de ea.

— Nu… Vocea lui Rod, mai puternică, se auzea mai bine. Nu cred că e bine, de data asta.

Nici acum nu se distinse ce spuse ea, dar din nou se auzi vocea lui, pe un ton ferm:

— Nu. Unde ne întâlnim după aceea?

Apoi nu se mai auzi nimic. Se uită şi-i văzu îndreptându-se spre ţărm, el tot cu braţul în jurul umerilor ei. Probabil o conducea la maşină. Însemna că, totuşi, nu avea de gând s-o aducă la bord. Asta ar fi fost umilinţa

supremă: să facă un tur de prezentare a iahtului pentru iubita lui Kenrick!

Necăjită, Marichelle se întoarse cu faţa spre mare. Ar fi fost o zi potrivită pentru prima călătorie, pentru a încerca pânza cumpărată. Oftând, se aşeză lângă timonă, continuând să-şi bea cafeaua şi mângâind cu un aer absent lemnul lustruit al mobilierului.

— Ahoe, Marichelle!

Marichelle tresări, aproape vărsând cafeaua. Rod Kenrick era din nou pe punte, la numai doi metri depărtare de ea – se mişca uşor, ca o pisică.

Purta un pulover gros, de culoare crem şi pantaloni din catifea reiată şi, cum stătea lângă ea, cu mâinile în buzunare, privind-o cu ochii aceia verzi-aurii, avea un aer cât se poate de degajat. Marichelle îşi bău în continuare cafeaua, lăsându-l în mod deliberat să aştepte să fie invitat.

— Am permisiunea să vin la bord, căpitane? întrebă el în cele din urmă, ironic.

Stăpânindu-se cu greu, Marichelle îi răspunse pe acelaşi ton.

— Ţi se acordă permisiunea.

Cu o mişcare suplă, Kenrick sări peste balustradă şi, de data aceasta, o privi fără să mai zâmbească. Se lăsase o tăcere grea între ei. Cum tocmai îi observase pantofii de oraş, Marichelle îi privi lung, ostentativ, apoi, ridicându-şi privirea dispreţuitoare spre el, remarcă:

— Domnule Kenrick, pe puntea iahturilor, se obişnuieşte să fii încălţat cu pantofi speciali; dacă nu, se umblă fără.

Când Kenrick se albi la faţă şi-i văzu muşchii din jurul gurii încordându-se, Marichelle simţi o bucurie fără seamăn. Foarte bine, să ştie că e război!

Kenrick zâmbi, apoi se aşeză lângă ea ca să şi-i dea jos.

— Te rog să mă scuzi, Marichelle, am neglijat.

Imediat, însă, aceasta descoperi că apropierea aceea de el era insuportabilă. îşi întoarse capul în partea cealaltă, apoi îşi dădu seama că e o greşeală – îi dădea, astfel, posibilitatea, de a o studia el. Aproape îi simţea privirea ca o mângâiere caldă pe obraji, pe păr.

— Marichelle.

Scutură din cap, încercând să-şi ascundă obrajii îmbujoraţi, apoi, simţind că nu mai suportă, se ridică.

— Bunicul nu este momentan aici, domnule Kenrick, dar îl chem numaidecât pe căpitanul Trelawny.

— Numele meu e Rod, îţi aminteşti, da?

— Nu şi pentru mine. Mă duc să-l chem.

Ziua continua să fie la fel de rece, umedă şi cenuşie când Marichelle urcă pe puntea de la pupa. Tremurând, încerca să învingă senzaţia de ameţeală care-o cuprinsese. Acum era absolut sigură că individul avea să cumpere iahtul. După o inspecţie amănunţită timp de patru ore, timp în care-l urmase tăcută de la un capăt la celălalt al ambarcaţiei, nu descoperise decât o fisură ca un fir de păr undeva la babord. Kenrick primise foarte amuzat această informaţie şi-i promise solemn că va remedia acest defect la prima ridicare a vasului. Privirea lui arăta clar că motivele ei erau foarte transparente.

— Perfect!

Căpitanul era mulţumit: Marichelle reflecta cei cincizeci de ani de întreţinere perfectă şi munca lui era apreciată la justa ei valoare.

— Da, este în stare excelentă, mai ales având în vedere vârsta pe care o are.

— Şi acum, domnule Kenrick, vă rog să mă scuzaţi, dar domnul Christie nu se simţea prea bine în dimineaţa aceasta şi lipseşte cam de mult timp; aş vrea să văd dacă nu s-a întors, totuşi.

— Sigur, domnule căpitan Trelawny. Vă mulţumesc

pentru timpul pe care mi l-aţi acordat – acest tur a fost deopotrivă instructiv şi plăcut. Aş mai dori să verific câte ceva, totuşi. Domnişoara Christie cunoaşte ambarcaţia suficient de bine pentru a continua turul împreună?

— Practic, Marichelle s-a născut la bordul iahtului, aşa că îl cunoaşte la fel de bine ca mine. Te rog, la tu onorurile casei.

Căpitanul părea să fi uitat că acest Kenrick urma să cumpere vasul şi nu era doar un oaspete plăcut.

— Cu plăcere, oftă ea.

— Domnule Kenrick, domnul Christie vă aşteaptă la ora opt în seara aceasta să perfectaţi tranzacţia.

— Voi fi acolo, domnule, mulţumesc.

După care, Marichelle rămase singură cu Kenrick.

Capitolul 3

Marichelle se simţi cuprinsă de panică. Nu voia să rămână singură cu acest individ. Privi lung după căpitan, căutând în zadar o scuză ca, eventual, să-l urmeze.

— Ei bine, şi-acum.

Se-ntoarse repede la auzul vocii lui; stătea rezemat de braţul pentru fixarea velaturii, zâmbind maliţios, ca şi cum şi-ar fi dat seama că ea nu se simţea nici pe departe atât de sigură pe cât se simţise în timpul dimineţii, când era şi căpitanul.

— Şi-acum, Marichelle, să trecem la treabă.

De ce i se părea că fiecare cuvânt avea şi o semnificaţie ascunsă? Nu era de-ajuns că-i fura iahtul? De ce trebuia s-o mai şi necăjească?

— N-a mai rămas nimic de arătat, domnule Kenrick. Aţi făcut turul amănunţit al vasului. Ce altceva mai doriţi?

Individul începu să râdă, cu capul dat pe spate, spre totala ei nedumerire. Apoi, când se întoarse spre ea, era complet transformat: o privea cu o figură sobră şi, pentru o clipă, ochii lui sclipiră ironic.

— Nu se poate nici măcar puţină politeţe elementară,

Marichelle? Aş cere prea mult?

Toate acele schimbări rapide de atitudine, succedate atât de repede, făceau să fie şi mai greu de luptat împotriva lui. Marichelle avea impresia că boxează cu nişte umbre, că loveşte o mască în spatele căreia era de fiecare dată altcineva. Vreau un inamic constant, se gândi ea disperată.

— Având în vedere această situaţie, da, cred că ar fi prea mult să vă aşteptaţi până şi la o politeţe elementară.

— Înţeleg. Ei bine, făcând abstracţie de acest lucru, vrei, te rog, să mă însoţeşti până la catargul principal? Aş dori să verific tachetajul. Sigur, dacă aveţi un scăunel pentru nostrom.

— Tot nu credeţi că Marichelle este un iaht în stare de funcţionare, nu-i aşa? Sigur că avem! Aşteptaţi aici!

Kenrick rămase lângă catarg, fluierând uşor în aşteptarea ei, dar se opri brusc când o văzu ce aduce.

— Ăsta este scaun pentru nostrom?!! Din ce muzeu l-ai furat? Doar nu încerci să mă omori, Marichelle…

Aceasta zâmbi rece. Era adevărat, scăunelul era tot atât de vechi ca şi iahtul şi părea ca un leagăn pentru copii, mai ales comparativ cu dispozitivele noi, cu un design modern, cu care marinarii erau ridicaţi la catarg. Da, prima impresie putea fi de obiect primitiv.

— S-ar spune un scăunel clasic pentru un iaht clasic. Şi. când a fost folosit ultima dată, dacă-mi e îngăduit să întreb.

— L-am folosit chiar eu de patru sau cinci ori, vara trecută. Se vede foarte frumos de-acolo, de sus.

Kenrick parcurse cu privirea cei aproape douăzeci şi cinci de metri de stâlp din lemn de molid, până în vârful catargului şi înapoi, la ea.

— Sunt convins. Aşadar, tu foloseşti acest scaun. Numai că greutatea ta nu se compară cu a mea.

— Putem renunţa, propuse ea cu un aer trufaş.

— Şi să rămân catalogat drept laş până la moarte?! Nici gând! Eşti convinsă, însă, că mă poţi ridica? N-aş vrea să leşini când ajung la jumătatea drumului.

— Nu mi se pare că ar fi vorba de o greutate chiar atât de mare, răspunse ea, măsurându-l insolent din priviri.

Când se instală în scaun, avea un zâmbet larg, sigur pe sine. Oare ce-ar trebui să i se întâmple ca să i se şteargă zâmbetul acela arogant? se întrebă ea, cu furie mută.

Marichelle începu să rotească manivela; era greu, chiar foarte greu şi n-avea să-i fie deloc simplu să-l ridice până sus.

— Mai poţi? întrebă el, la mai puţin de un sfert din distanţa ce trebuia parcursă.

— Da, gâfâi ea, aplecându-se cu toată greutatea asupra manivelei.

— Opreşte, te rog.

Marichelle dădu drumul manivelei şi făcu un pas înapoi ca să privească şi să se odihnească puţin, în timp ce el verifica întinzătorul de pânze. Două lonjeroane ieşeau în afară, de-o parte şi de cealaltă a catargului, perpendicular pe acesta, pentru a sprijini tachetajul metalic.

Copil fiind, acela era locul ei preferat unde se căţăra. Nu ajunsese până în vârful catargului decât după ce împlinise paisprezece ani, şi atunci numai ca răspuns la provocarea lui Archie. Atunci descoperise, îngrozită, balansul ameţitor pe care-l simţeai în vârful catargului principal, la cea mai mică înclinare a iahtului în întâmpinarea unui val, chiar şi în doc.

— Aici totul e în regulă, Marichelle, se auzi vocea lui, după ce inspectase, agăţat pur şi simplu de frânghii, întinzătoarele inferioare. Poţi să mă ridici mai sus?

— Presupun că da.

Deja o dureau umerii şi spatele, şi mai era mult până

sus. Acest Kenrick era mai greu chiar decât Archie.

— Ai vrea să mă ucizi? întrebă el deodată, în glumă.

Ciudat, îşi dăduse seama că, în clipa aceea, viaţa lui era în mâinile ei. Da, ar fi fost de-ajuns un singur gest.se înfioră de groază; indiferent cât l-ar fi urât pe acel om, n-ar fi suportat gândul de a-l vedea mort.

— Opreşte, Marichelle.

Gâfâia acum îngrozitor când se opri, aşteptând ca el să verifice întinzătoarele superioare, conform aceluiaşi procedeu ca mai înainte.

— Tachetajul e vechi, dar este în stare excelentă. După un an sau doi, am să recomand să fie schimbate întinzătoarele superioare, dar până atunci vor rezista categoric la călătorie.

— Ce călătorie?

— Luna viitoare voi naviga în Caraibe, în drum spre Madeira. Nu ţi-au spus?

Marichelle privi lung spre el; nici măcar nu mai putea să înghită. Vedea deja iahtul dispărând undeva în ceaţă, dispărând din raza ei vizuală şi din viaţa ei. Ceaţa aceea devenise cât se poate de reală, pe măsură ce ochii i se împăienjeneau de lacrimi. îşi dădea seama că era cât se poate de real şi avea să se întâmple cât se poate de curând. Nu-şi mai putea opri lacrimile şi, cu cât le ştergea cu mai multă furie, cu atât curgeau mai nestăpânite. Nu, nu-l va lăsa s-o vadă plângând.

— Se vede grozav de-aici de sus, îl auzi ea vorbind din nou.

Nu-i aşa că n-ai fost niciodată chiar până sus?

Marichelle simţi o arsură ca de flacără în stomac. Nu era de-ajuns că-i lua iahtul? Trebuia s-o şi provoace? Lacrimile îi curgeau în continuare, dar de data aceasta, erau lacrimi de furie.

— Nu-i aşa? insistă el.

Ah, să rămână acolo sus măcar până îşi recapătă

controlul.

— Marichelle?

Tăcu, încăpăţânată.

— Marichelle?

— Vocea lui era blândă, dar tonul devenise oarecum insistent. Marichelle, lasă-mă jos, te rog. Aşadar, îşi dă seama că e ceva în neregulă, se gândi ea imediat. îşi şterse ochii de lacrimi şi-l privi cu un fel de furie amestecată cu disperare.

— Nu!

— Nu fi ridicolă! Coboară-mă imediat.

Spusese aceste cuvinte după o uşoară ezitare, cu voce încă blândă, dar pe un ton mai imperativ, ca o comandă.

Îl privi zâmbind maliţios printre lacrimi; îi făcea o plăcere imensă să-l vadă pe acest bărbat puternic atât de neajutorat.

— Pentru că tot îţi place panorama, mai stai puţin acolo. Am obosit să învârtesc manivela.

— Marichelle. Dincolo de vocea stăpânită, se simţea furia din ce în ce mai greu controlată; parcă ar fi certat un copil neastâmpărat. La ce te aştepţi, ce vrei să obţii prin asta? Vrei să urlu după ajutor? Vrei să te implor să mă cobori? Ce vrei?

— Nu vreau decât să pleci şi să mă laşi cu barca mea, Rod Kenrick!

— Îmi pare rău, dar nu fac promisiuni sub presiune.

Îşi trecu piciorul peste un întinzător, se ridică din scaunul pe care îl lăsă să atârne în spatele lui şi, sub privirea înmărmurită a Marichellei, începu să coboare încet, cu mişcări atente, încercând să găsească puncte de sprijin, sau alunecând pe stâlpul catargului pe care vopseaua îl făcea să fie ca o suprafaţă de gheaţă. O singură mişcare greşită şi ar fi fost mort. Nici ea nu mai putea să-l ajute în vreun fel în acest moment: el nu se mai

putea urca înapoi sub nicio formă, iar ea nu avea cum să mai coboare scăunelul până la el. îl urmărea, paralizată de spaimă, respirând parcă în acelaşi timp cu el. Ultimii câţiva metri, apoi picioarele lui atinseră puntea. Marichelle răsuflă uşurată, dar, amintindu-şi brusc de rolul pe care-l jucase ea în această aventură, se îndepărtă puţin de catarg.

Kenrick rămase câteva clipe cu fruntea lipită de stâlp, apoi se întoarse cu faţa spre ea. Era complet livid şi ochii îi sticleau ameninţător. Avea pantalonii sfâşiaţi şi o dâră de sânge se prelingea dintr-o coapsă. Începu să păşească spre ea cu paşi greoi. Deşi nu intenţionase să fugă din calea lui, Marichelle se dădu înapoi fără să vrea, până se opri de braţul în consolă pentru fixarea velaturii. Două mâini puternice se proptiră în stâlpul de care era rezemată, încadrând-o strâns şi, aplecat asupra ei, Kenrick o privea tăcut – o tăcere cu atât mai ameninţătoare cu cât se prelungea mai mult. Privirea lui era, însă, sugestivă.

— te. te rog să mă scuzi.

O prinse brutal de braţe, apăsându-şi degetele dureros.

— La naiba cu tine, răsfăţată ticăloasă! spuse el printre dinţi, scuturând-o la fiecare cuvânt. Aş fi putut să mor.

Marichelle simţea că abia mai poate respira, în niciun caz, vorbi. Atingea puntea doar cu vârfurile picioarelor, cum o ridicase de umeri şi o scutura. Faţa lui ajunsese la câţiva centimetri de a ei; îi vedea dinţii strânşi ameninţător şi ochii – ciudat că în clipele acelea mai putea să-i observe ochii frumoşi de-un verde ca al mării, cu irizări aurii, enigmatici şi plini de furie.

— Nu asta am vrut… n-am intenţionat să… Nu trebuia să… îţi voi plăti pantalonii.

— Bineînţeles că da!

O luă în braţe şi, strângând-o cu putere la piept fără

a înceta s-o privească, porni cu ea. Total neajutorată, Marichelle închise ochii; îi auzea doar bătăile inimii.

— Vei plăti, Marichelle, fii liniştită! şopti blând, după care îi dădu drumul.

Marichelle scoase un ţipăt la contactul cu apa îngrozitor de rece. Înghiţi o gură în timp ce se scufundă, apoi, dând cu disperare din mâini, cu faţa acoperită de păr, ieşi la suprafaţă. îl auzea râzând.

— Ştii să înoţi, scumpa mea, nu-i aşa? abia reuşi el s-o întrebe printre hohote de râs.

— La naiba cu tine, sigur că ştiu!

Ridică furioasă privirea spre el, tremurând. Şi totuşi, cum avea să iasă?

— Nu pot să ajung la tine de-aici, explică el voios. Înconjoară înot prora şi te ajut de-acolo să urci pe punte.

Marichelle deja pornise. Se simţea ameţită, deopotrivă din cauza apei reci ca gheaţa şi a emoţiilor complexe pe care le încercase în ultimele zece minute. Se făcuse de râs, şi asta din cauza ei.

Kenrick o aştepta deja la punctul corespunzător pe punte. îi întinse mâna, zâmbind. Fără să-i ia în seamă gestul, Marichelle se sprijini cu amândouă mâinile pe punte şi îşi luă elan ca să se înalţe. îşi ridică brusc piciorul din apă, dar, cu părul şi hainele îmbibate de apă trăgând greu şi cu braţele încă tremurând din cauza efortului făcut ca să învârtească manivela, căzu imediat înapoi. îi venea pur şi simplu să plângă.

Se priviră în tăcere câteva clipe, după care Marichelle răspunse cu un zâmbet încurcat întrebării lui mute, exprimate printr-o ridicare de sprâncene şi întinse mâna.

— Dă-mi şi cealaltă mână, spuse el blând, dar ferm, după care o ridică imediat, cu uşurinţă.

Deşi privirea lui era greu de interpretat, nu dădea impresia de furie, ci mai degrabă de amuzament.

— Suntem chit, nu-i aşa?

Îl privi cu răceală, fără să-i răspundă, îndreptându-se spre tambuchi, lăsând o dâră de apă în urma ei.

Nu, domnule Kenrick, nu suntem chit. Te iert că m-ai aruncat în apă – am meritat-o. Dar nu te voi ierta niciodată pentru cum m-ai făcut să mă simt înainte de asta. Niciodată!

Când îl auzi coborând, era deja în cabina de duş. îl auzi oprindu-se în faţa uşii şi, pentru o clipă se temu că va intra şi o va găsi dezbrăcată. Individul era capabil de orice – era pur şi simplu nebun.

Îl auzi deschizând uşa compartimentului în care se afla boilerul. Marichelle nu se putu împiedica să remarce, tristă, că se purta ca şi cum iahtul era deja al lui.

— Să încălzesc apa? N-ar mai fi îndrăznit acum să nu-i răspundă.

— Nu, mulţumesc, nu mai pot să aştept atât.

Într-adevăr, n-ar mai fi putut aştepta încă douăzeci de minute până s-ar fi încălzit apa. Preferă să facă un duş rece rapid, deşi deja îi clănţăneau dinţii, parcă erau castaniete. Urmă ultima lovitură: nu mai găsi niciun prosop în dulapul cu lenjerie. Scoase un geamăt de deznădejde.

— Marichelle?! Ce s-a întâmplat?

— Nu mai sunt prosoape. Mă întreb ce altceva s-ar mai putea întâmpla.

Se dovedea a fi una din cele mai rele zile din viaţa ei şi era abia la jumătate.

— Mai pot fi în altă parte?

— Poate în teugă.

Întorcându-se în câteva minute, Kenrick bătu la uşă o dată, apoi deschise puţin, cât să-i încapă mâna cu prosopul. Marichelle rămase privind lung: era pentru prima dată când observa ce mâini puternice şi în acelaşi timp elegante avea, cu degete lungi şi fine, iar la unul din

degete, un inel: un inel din aur masiv, cu doi delfini jucându-se. Marichelle rămase ca hipnotizată de ochiul mic de diamant al celui mai apropiat dintre ei.

— Ia-l, Marichelle, spuse el agitând prosopul, dacă nu vrei să vin să te şterg chiar eu. Aud de aici cum îţi clănţăne dinţii.

Trase prosopul din mâna lui cu brutalitate, trânti uşa şi începu să se şteargă şi să se îmbrace, tremurând în continuare, după care ieşi şi se îndreptă spre cabina ei. Kenrick stătea în uşa bucătăriei, blocându-i drumul, ţinând în fiecare mână câte o cană aburindă.

— Ia loc, Marichelle.

— Merg în cabina mea.

— Nu, nu mergi nicăieri. Stai jos.

Marichelle inspiră adânc, îşi dădu capul pe spate şi-l privi cu furie.

— Şi, dacă şi acum mai ai manifestări de isterie faţă de mine, te plesnesc ca să te calmez. Aşază-te.

Se aşeză fără să comenteze, se înveli cu pătura dată de el şi începu să guste, cu mare precauţie, din băutura pe care el o pregătise.

— Este rom fierbinte cu unt, ca să te încălzeşti.

Era într-adevăr fierbinte şi tare. Rezemată de spătarul moale din catifea al canapelei, Marichelle închise ochii şi continuă să bea, recunoscătoare, cu înghiţituri mici; îi simţea privirea asupra ei, era ca şi cum ar fi stat în faţa unui foc, dar era foarte plăcut, se simţea bine şi nici nu-i mai păsa.

— La ce te gândeşti în momentul acesta, Marichelle? o întrebă el în cele din urmă.

— Îmi doream ca acest moment să nu se mai termine niciodată, răspunse ea tot cu ochii închişi – să stau aici, lenevind la căldură, fără să mă gândesc la nimic şi fără să simt nimic, şopti ea visător. Să fie mereu ca acum.

Totuşi, undeva în depărtare, pândea o primejdie şi,

oricât de dureros era, trebuia s-o înfrunte. Da, ştiu, Marichelle. De fapt, nici asta nu mai conta. Brusc, în minte îi apăru un peşte de aur. Ah, delfinii… Deschise ochii.

— Îţi mai pregătesc unul?

— Da, te rog.

Aşadar, era căsătorit. Nu se aştepta de la el să se poarte atât de amabil acum, dar poate că personalitatea lui avea şi alte faţete nebănuite. În orice caz, furia lui când coborâse de pe catarg fusese pe deplin îndreptăţită. Se putea considera norocoasă că n-o sugrumase. Deschise ochii, oftând. Între timp, se aşezase şi el din nou lângă ea, după ce-i adusese o nouă porţie de rom.

— Îl iubeşti chiar atât de mult? întrebă el cu blândeţe.

Marichelle clipi nedumerită. Ah, iahtul! Era ciudat că nu iahtul o preocupa în clipa de faţă.

— Da.

— De ce?

Se rezemă din nou şi închise ochii. Nu încerca să răspunzi la întrebarea asta, se avertiza singură chiar în timp ce începuse să-i răspundă.

— Pentru că mă aştepta întotdeauna aici, presupun. Prima mea amintire o am cum stăteam aici, în această cabină şi priveam candelabrul. Marichelle a fost mereu punctul în jurul căruia a gravitat viaţa mea – singurul loc în care puteam să mă întorc, singurul loc pe care îl puteam numi „acasă”. Cel puţin, după moartea tatii.

— Cum s-a întâmplat?

— Era pe vasul unui prieten… într-o noapte, în timpul unei furtuni puternice, a ajuns pe o plajă. Făcu o pauză, puse cana pe masă şi o prinse strâns cu amândouă mâinile. Avea în minte imaginea clară a cerului roşiatic din cauza furtunii, a valurilor care loveau plaja şi coca bărcii. Avusese ani în şir după aceea coşmaruri, încât parcă fusese acolo aievea şi asistase neputincioasă la întreaga

scenă. Tata s-a urcat în barca mică, luând cu el ancora folosită în caz de furtună şi cablul de ancoră; intenţiona să vâslească pe o anumită distanţă, ca să arunce ancora şi să se tragă apoi pe aceasta. Inspiră adânc, apoi continuă repede: A vâslit aproximativ o sută de picioare, apoi un val a răsturnat barca, iar el s-a prins în cablul ancorei. Ăsta este sfârşitul poveştii.

Kenrick o privea lung, cu faţa lividă.

— Marichelle… dacă aş fi ştiut asta. nu te-aş fi aruncat. Nici nu ştiu cum să-mi cer scuze.

— Sunt marinar, Rod, spuse ea zâmbind şi ridicând din umeri. Nu se poate să-ţi placă să navighezi şi în acelaşi timp să urăşti marea. Dacă ar fi fost după mama, continuă ea, fratele meu Archie şi cu mine n-am mai fi pus niciodată piciorul pe puntea unui vas. Cred că bunicul şi-a dat seama de lucrul acesta. După înmormântare, ne-a luat pe amândoi şi ne-a adus direct pe acest iaht. Căpitanul ne făcuse deja bagajul şi am părăsit portul la apus, îndreptându-ne spre Irlanda. Acum, privind în urmă, s-ar putea spune că ne-a răpit, deşi atunci n-am realizat acest lucru. I-a lăsat o scrisoare mamei, în care îi scria că ne întoarcem la toamnă şi să nu se îngrijoreze. De-atunci, n-a mai vorbit cu el. S-a dus acasă, la părinţii ei, în Statele Unite, iar Marichelle ne-a consolat pe noi patru.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum zece ani.

— Înseamnă că aceea a fost vara în care te-am văzut, spuse el liniştit.

— Cum adică, m-ai văzut?!

— Am fost în Irlanda în vara aceea; mă întorceam din prima mea cursă transatlantică. Era în amurg şi treceam vâslind prin apele portului când Marichelle a trecut pe lângă mine. La cârmă era o fată cu păr lung blond-argintiu, care flutura în vânt.

— Da, atunci părul meu era mai deschis.

— Erai atât de mică, încât trebuia să stai în picioare ca să vezi peste roata timonei. Un bărbat mai în vârstă, probabil căpitanul, stătea în spatele tău în dreptul arborelui pupa şi te supraveghea, dar se vedea clar că tu erai la comandă – şi grozav de mândră de asta. Ai trecut la o distanţă mică de mine, dar erai atât de concentrată, încât sunt convins că nu m-ai văzut. Am ştiut că, într-o zi, va trebui s-o am. Marichelle era cea mai frumoasă ambarcaţie pe care am văzut-o vreodată.

— Acum o ai, zâmbi ea cu amărăciune. Eu am pierdut, tu ai câştigat. Păcat că n-am intrat în tine atunci, în Irlanda…

Roşi, îngrozită ea însăşi de ceea ce spusese. Era ciudat cu câtă dezinvoltură vorbea cu el.

De data aceasta, faţa lui căpătă o expresie rece, devenind ca o mască, parcă murise ceva în el, iar ea simţi în suflet ceva asemănător unei pierderi.

— Încă n-o am şi, de fapt, sunt doar agentul adevăratului cumpărător – o corporaţie. Cei de acolo doresc un iaht vechi, de calitate, pentru a-şi uimi clienţii şi a-şi amortiza taxele. Eu sunt angajat să aleg, să testez, să cumpăr şi apoi să livrez.

— Pe scurt, un mijlocitor.

Kenrick se ridică imediat, ca un arc, aplecându-se spre ea.

— Dacă nu.

Se opri la auzul unor paşi grei pe puntea de deasupra. Era căpitanul.

— Hei, spuse acesta jovial, intrând, ce mult aţi stat!

La o privire mai atentă, zâmbetul lui păli. Marichelle roşi, închipuindu-şi scena văzută prin ochii lui: Rod Kenrick aplecat ameninţător spre ea, cu pantalonii rupţi, pentru care improvizase o peticeală din material cu care se reparau pânzele, iar ea arătând ca un şobolan înecat.

— Ah, n-ar fi trebuit pentru nimic în lume să ne laşi

singuri! glumi ea, zâmbind vesel. Eu am reuşit să cad peste punte, iar domnul Kenrick şi-a agăţat pantalonii urcând să inspecteze catargul. Acum, ne refăceam cu o băutură fierbinte.

După care îl fulgeră cu privirea pe Kenrick, care încă părea să aibă probleme în a-şi menţine calmul.

— Pot să vă pregătesc şi dumneavoastră un rom fierbinte, domnule? întrebă acesta, întorcându-se spre căpitan cu o privire calmă.

— Nu, mulţumesc. Am venit doar s-o iau pe Marichelle şi să facem câteva cumpărături în oraş. Aţi văzut tot ce doreaţi?

— Da, domnule. N-am nicio obiecţie; este în stare foarte bună. Ei bine, dacă ne întâlnim diseară, ar trebui să plec acum. Mulţumesc încă o dată, domnule, spuse el întinzând mâna, după care se întoarse spre Marichelle, dând mâna şi cu ea, dând gestului său o aparenţă cât se poate de oficială. A fost o zi foarte interesantă, domnişoară Christie; mulţumesc.

Împotriva voinţei, Marichelle întinse şi ea mâna, deşi privirea lui ironică era o provocare pentru a-l sfida. Fiorul ciudat simţit la atingerea lui o făcu să-şi ţină cu încăpăţânare privirea în pământ până când căpitanul coborî cu el de pe iaht.

Când ajunseră la rulotă, Marichelle mergea aproape clătinându-se.

I se părea că trecuseră săptămâni de când nu mai văzuse un pat. Viaţa ei se schimbase atât de mult în ultimele două zile, chiar în ultimele câteva ore, încât simţea nevoia să fie puţin singură, să-şi adune gândurile.

În plus, gândul la apropiata vizită a lui Rod era insuportabil.

— Bunicule, a fost delicios! spuse ea, punând furculiţa jos după ce abia se atinsese de mâncare.

— Mă bucur să aud asta! După cum învârteai

furculiţa mai mult în gol decât în mâncare, m-am temut că mi-am ieşit din mână. Mi-am amintit că aşa procedai şi când aveai şase ani şi încercam să te convingem să mănânci sparanghel. Întotdeauna ai fost un copil încăpăţânat.

— Nu, protestă ea râzând, mâncarea este excelentă, dar, dintr-odată mă simt atât de obosită, încât nu pot să mănânc.

— Scuză-mă, scumpa mea, mereu uit că nu e mult de când ai coborât din avion! Stai pe loc, John, strâng eu farfuriile şi aduc cafeaua. Am lenevit azi toată ziua, în timp ce voi aţi făcut toată munca neplăcută. Domnul Kenrick urmează să vină într-o oră. Poate vrei să mergi să te odihneşti, Marichelle. Vom discuta condiţiile finale ale vânzării, va fi plictisitor.

Îl privi disperată, dar bunicul refuza să se uite la ea. Căpitanul îşi făcea de lucru cu pipa, stingherit.

Ar fi putut să mai facă o ultimă încercare de a-i convinge să se răzgândească, dar se simţea mult prea obosită. Şi-apoi, ceva din expresia de pe chipul bunicului îi spunea că ar fi o pierdere de timp.

— E ciudat, continuă acesta, dar din toată corespondenţa pe care am avut-o, nu mi-aş fi imaginat că acest domn Kenrick este atât de tânăr. Este un cunoscător atât de fin al iahturilor din acea perioadă, încât sunt sigur că ar fi în stare să spună numele, proiectantul şi tipul de greement al fiecărei ambarcaţii câştigătoare din Cursa Fastnet începând din anul 1925…

— Aş spune că el însuşi e navigator, completă căpitanul, după cum a inspectat iahtul. Se pricepe la fiecare şurub şi bolţ, dar şi la partea teoretică.

— Nu mă surprinde.

— De când corespondaţi cu el? întrebă Marichelle.

— Ei bine, ezită el destul de stingherit, am primit un bilet de la el acum cinci ani: m-a găsit în registrul Lloyd al

iahturilor. Mi-a scris că o văzuse pe Marichelle cu câtva timp în urmă, că a admirat-o enorm şi ne-a rugat doar să-l avem în vedere dacă ne hotărâm vreodată s-o vindem. Sigur, nu era prima ofertă de acest gen pe care o primisem, dar el părea foarte sincer. I-am răspuns atunci şi i-am mulţumit, dar i-am spus că era exclus să vindem iahtul. Acum un an şi jumătate, primăvara devreme, a scris din nou, reînnoindu-şi cererea. La momentul respectiv, noi doi deja începusem să avem unele dubii în legătură cu posibilităţile noastre de a-l păstra, dar tu şi Archie trebuia să veniţi, piaţa de capital se revigorase puţin şi încă nu eram pregătit sufleteşte pentru eventualitatea vânzării. I-am răspuns că nu vând, dar i-am sugerat să-mi scrie din nou peste un an. Într-adevăr, după un an, în martie, am primit o altă scrisoare. Încă o mai voia pe Marichelle; trebuie să recunosc că este un pretendent foarte hotărât!

— Dar înţeleg că nu-l cumpără pentru el, ci reprezintă o corporaţie.

— Da, e adevărat, deşi a omis să menţioneze acest lucru în primele lui scrisori. Trebuie să avem încredere în el, Marichelle; nu ne mai putem permite să mai aşteptăm să alegem viitorul proprietar al iahtului nostru. Deşi este superb, nu sunt mulţi dispuşi să cumpere un vas de vârsta şi dimensiunea lui. Se poate spune că este o relicvă a unor vremuri mai prospere, cu mai multă măreţie.

— Este ca şi cum ai vinde un Stradivarius, Marichelle, adăugă şi căpitanul. Degeaba oferi o piesă superbă, nepreţuită, când cererea actuală pentru aşa ceva este atât de limitată. Domnul Kenrick ne oferă un preţ foarte bun, mai mult decât am fi sperat să obţinem. Şi, dacă se va ocupa el de iaht, sunt convins că acesta va fi tot atât de bine îngrijit ca şi până acum. Marichelle se ridică – auzise destule laude la adresa lui Rod Kenrick.

— Sper să fie aşa. Mă duc să mă culc; ne vedem mâine.

Cum puteau, bunicul şi căpitanul, să suporte? Marichelle fusese dragostea vieţii lor, sau, mai bine spus, ultima lor dragoste.

Cum puteau admira omul care le-o lua?

— Ai o scrisoare pe masă, o mai anunţă bunicul, înainte să se retragă în camera ei.

Era o scrisoare voluminoasă din San Diego, de la Peter. Pesemne că o trimisese înainte de plecarea ei din California. Marichelle oftă; bietul Peter! îi plăcea de el, ceea ce înrăutăţea şi mai mult situaţia. Voia ceva mai mult decât afecţiunea lui Peter. Îngrozită, îndepărtă din minte imaginea brusc apărută a acelui chip plin de furie şi pasiune aplecat deasupra ei. Aruncă scrisoarea înapoi, pe masă. Nu, Peter, te rog, nu în seara asta. Era deja destul de deprimată.

Urcă încet scările, sprijinindu-se de balustrada din stejar. Nu mai voia decât o baie fierbinte şi un pat.

Se dezbrăca deja în baie când îl auzi pe Rod venind. Tocmai îşi scotea bluza, când îşi văzu braţele pline de vânătăi şi urme de degete. La naiba cu individul ăsta! Ochii i se umplură imediat de lacrimi de furie: parcă nu mai putea scăpa de el. Acum trebuia să stea cu urmele acelea cel puţin o săptămână, ca să-şi amintească de fiecare dată de mâinile acelea mari, puternice, care o scuturau brutal, ca pe o păpuşă de cârpă. Intră în cada cu apă fierbinte şi închise ochii.

„Blestemat să fii, Rod Kenrick!”, şopti ea.

După neliniştea pe care o simţea, se temea că bărbatul acela îi lăsase urme nu numai pe braţe.

Se simţea mai relaxată după baie. Se îmbrăcă în halatul ei preferat, albastru-închis, lung până la glezne, care mereu o aştepta acolo, în Anglia şi păşi cu prudenţă spre holul din care se vedea vestibulul de jos, de la intrare.

Din sufragerie, se auzeau vocile bărbaţilor – discutau în faţa focului, ca de obicei. Pesemne că Rod plecase de

mult timp.

O porni încet spre camera căpitanului. Acesta avea o bibliotecă grozavă, iar ea ştia exact ce voia: albumul de fotografii cu iahturi de regate de la începutul secolului, făcute de Beken. Era timpul să se gândească din nou la fotografiile ei şi Beken era exact etalonul de care avea nevoie.

Se întorcea deja, cu cartea sub braţ, când, aruncând o privire în jos, rămase pe loc, ca paralizată: Rod era jos şi privea colecţia de stampe cu ambarcaţii a bunicului. Nu putu să nu remarce, cu amărăciune, că tocmai se uita la preferata ei. Avea obişnuitul lui aer dezinvolt şi elegant. Era cu spatele spre ea, dar tocmai atunci, făcu un pas spre următoarea stampă de pe perete. Trecu de masa pe care era scrisoarea lui Peter, apoi privi instinctiv în sus şi avu o uşoară tresărire când o văzu.

— Bună seara, Marichelle. Te simţi bine?

— Da, răspunse ea cu răceală.

— Mă bucur. Mă temeam să nu fi răcit.

— Nu, sunt bine, doar obosită.

— Ai o scrisoare, aici.

— Da, ştiu.

Oare întotdeauna bărbatul acesta are aerul unei pisici pândind un şoarece?

— Vrei să ţi-o arunc?

— Nu, mulţumesc. O citesc mâine.

— Bine.

Zâmbi ironic şi spuse ceva cu voce joasă.

Marichelle porni spre camera ei. Să-l ia naiba! Vedea prea multe. Şi, oare ce spusese? Avea impresia că auzise ceva de genul „Bietul de el!”

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, merseră pe iaht ca pentru a-şi lua rămas-bun în tihnă. Nu vorbeau, dar tăcerea lor nu era tensionată.

Căpitanul mai făcea ultimele reglaje la motor, iar bunicul lustruia aparatura din alamă de pe punte; neexistând mână de lucru permanentă, era imposibil ca lustrul să se menţină în acel aer salin.

Marichelle se plimba încet pe punte, gândindu-se la proiectul pentru care îi venise acea idee încă din vara trecută. Atunci, se concentrase asupra unor instantanee în mişcare. îi făcuse bunicului o fotografie grozavă, la timonă, pe care intenţiona s-o aşeze în viitorul ei album, alături de o alta, la fel de frumoasă, pe care bunicul însuşi o făcuse tatălui ei, la cârmă pe Marichelle, în timpul unei regate; pe fundalul unui cer întunecat, prevestitor de furtună, se vedeau alte trei iahturi în urmărire şi chipul radios al tatălui ei, deopotrivă visător şi fericit. O altă fotografie preferată a ei era cea pe care i-o făcuse lui Archie, sus pe catarg, cu razele luceafărului de seară mângâindu-i părul.

Avea la ea pozele – le adusese special.

— Vreau să vă arăt ceva, le spuse mai târziu, la ora ceaiului, în cabina căpitanului, şi le dădu teancul de optsprezece fotografii, după care le urmări reacţia.

— Ştii şi tu cât sunt de bune, spuse în cele din urmă bunicul, după ce le privi îndelung. Sunt foarte mândru de tine.

— Mulţumesc, bunicule, râse ea fericită. Da, şi mie îmi plac, dar voiam să aud părerea voastră; voi doi şi Archie sunteţi criticii de care îmi este cel mai teamă.

— Se vede că ai pus tot sufletul în aceste fotografii, comentă căpitanul, după ce termină de privit. Cele mai multe din ele sunt mult mai bune decât cele trei pe care le ai deja pe coperţile revistelor. N-ai trimis încă niciuna din ele?

— Nu; cu ele am alte planuri. Vă amintiţi eseul fotografic despre iahturile clasice de pe Coasta de Vest, pe care l-am făcut pentru o revistă de specialitate acum doi ani?… Fotografiile care au constituit primul meu mare

succes…?

— Înseamnă că n-ai observat… Am înrămat fotografia cu Dorade navigând în larg – e în camera bunicului.

— Nu, n-am observat, recunoscu ea îmbujorându-se de plăcere. Tot atunci mi-a venit ideea să realizez un album pe o singură temă. În ultimii ani au apărut câteva albume mici referitoare la construcţia unei anumite nave, sau istoricul unui tip de ambarcaţie. Spre sfârşitul verii trecute m-am hotărât să fac un eseu fotografic, de fapt o adevărată biografie, pentru Marichelle. Anul trecut m-am concentrat numai asupra instantaneelor în mişcare. Desigur, îmi plac, dar vreau să încerc şi altceva, de exemplu, instantanee surprinse pe vreme rea, sau detalii

— Timona, habitaclul, bompresul, ancorele – apoi interiorul.

Intenţionez să folosesc şi câteva fotografii făcute de tine, bunicule, ca să pot face un scurt istoric. Cu cât feţele lor păreau mai îngrijorate, cu atât mai entuziasmată le împărtăşea planurile ei. Cred că acest album este cea mai bună şansă a mea să mă afirm. Acum, când Marichelle nu va mai fi a noastră, acest lucru pare cu atât mai important. Este un iaht mult prea important ca să nu rămână un astfel de material în urma lui. Cine ştie ce se întâmplă cu el după ce va fi vândut? Am avut ocazia să văd iahturi vechi frumoase modificate de noii proprietari astfel încât abia le mai recunoşteai – mobilierul refăcut din plastic şi furnir, pentru a le adapta curselor charter. Nu se ştie ce va face Kenrick cu el. De aceea, mi se pare mai important decât oricând să fac lucrul acesta acum. Pur şi simplu trebuie.

Bunicul oftă, aruncă o privire spre căpitan, care ridică din sprâncenele stufoase în semn de neputinţă.

— Şi cât îţi ia să faci fotografiile astea? întrebă el în cele din urmă.

— Cât timp am la dispoziţie? Doar ştii că sunt obişnuită să am un termen când lucrez pentru reviste.

— Domnul Kenrick pleacă mâine în Cornwall. Intenţionează să se întoarcă în cinci săptămâni cu echipajul, după care vor pleca imediat spre Madeira.

— Cinci săptămâni! răsuflă uşurată. Da, cred că reuşesc să termin în cinci săptămâni – trebuie. Mai este al nostru până la întoarcerea lui?

— Da. De fapt, din punct de vedere juridic, este al nostru până la întâi ianuarie.

— Cum?! îl privea lung, nevenindu-i să creadă. Vrei să spui că ai încredere să-l laşi să traverseze oceanul cu iahtul înainte de a-l fi plătit? Ah, bunicule! De ce faci asta? Dacă îl scufundă? Cum poţi avea încredere în el? în definitiv, este un străin!

— Linişteşte-te! în primul rând, cred că mă pricep să apreciez oamenii şi am încredere în domnul Kenrick. În al doilea rând, am semnat un acord care este în măsură să ne ofere suficientă protecţie. Corporaţia pe care o reprezintă nu vrea să cumpere vasul până la începutul noului an fiscal. Totuşi, vor face contract de navlosire, cu amendamentul că vor perfecta cumpărarea în luna ianuarie în Antigua. Până atunci, vor plăti o asigurare la Lloyd. Ei, eşti satisfăcută?

— Da, bunicule. Sună foarte rezonabil. Te rog să mă scuzi.

— Nu suntem chiar nişte începători. Căpitanul şi cu mine am supravieţuit o jumătate de secol înainte să apari tu ca să ne protejezi!

— Ai dreptate, râse ea. îmi pare rău. te rog să mă scuzi. De-acum încolo, promit să mă ocup doar de pozele mele. Doar că individul acesta ne este total necunoscut.

— Şi nu-ţi inspiră încredere, nu-i aşa? Te bazezi pe ceva?

— Nu. recunoscu ea cu un aer jenat.

— Dacă ai vreo obiecţie în ceea ce priveşte acordul încheiat, propun să i-o spui direct domnului Kenrick

diseară.

— Diseară?!

— Da. L-am invitat la cină pe iaht, din moment ce pleacă mâine dimineaţă devreme. Tot în seara aceasta trebuie să semnăm şi actele. Ieri părea îngrijorat din cauza ta, să nu fi răcit, căzând în apă. Se învinovăţea pentru acel incident. Dar cum s-a întâmplat, de fapt?

— N-am fost atentă şi am alunecat. asta e tot, bâigui ea.

— Aha. Înţeleg. şopti bunicul, privind-o ciudat.

Marichelle se încruntă; bărbaţii din jurul ei vedeau mult prea mult.

De ce trebuia să-l mai suporte din nou pe acest Rod Kenrick? De ce nu se ducea înapoi în State, la soţia lui? Sau, poate că soţia lui era blonda înaltă cu care-l văzuse împreună în doc.

Apropiata lui vizită o umplea de nelinişte: câteva ore sub privirea lui ironică, fără să poată să-i dea nicio replică usturătoare. Îngrozitor! Cel puţin, însă, cinci săptămâni avea să fie liniştită. Dar nici măcar gândul acesta nu o remonta. Ar fi trebuit să înceapă deja să lucreze, dar parcă nu putea. Luă fotografiile în cabina principală şi le mai privi o dată, pe gânduri. Instantanee în mişcare, murmură ea, pe gânduri. Pe vreme urâtă, de furtună. În curând, Marichelle va cunoaşte din plin astfel de experienţe. Din câte auzise, drumul spre Madeira era greu, mai ales toamna. Ea nu navigase niciodată pe vreme rea. Călătoria spre Irlanda fusese singura mai lungă, dar avuseseră atunci parte de o vreme superbă. Oare cum se va comporta Marichelle în astfel de condiţii? Iahtul mai făcuse călătorii lungi demult, când bunicul şi bunica merseseră în Franţa în luna de miere, apoi în Grecia, când tatăl ei era copil. Dar, de la moartea acestuia, nu-l mai folosiseră decât pentru croaziere scurte.

Pentru o clipă, şi-o închipui pe Marichelle cu pânzele

întinse, mândră, sfidând valurile sub lumina lunii şi se înfioră de plăcere. Ce-ar fi să meargă şi ea? S-ar putea înţelege cu Rod timp de câteva săptămâni? Era adevărat că iahtul era mare, dar era oare destul de mare pentru amândoi?

Se îmbrăcă pentru cină cu mare grijă şi chiar îşi dădu uşor cu fard de pleoape şi cu puţin parfum. În seara aceasta trebuia să fie foarte convingătoare şi făcea apel în acest scop la orice mijloace avute la îndemână.

— Ahoe, Marichelle! se auzi salutul marinăresc rostit de vocea puternică a lui Rod Kenrick, încă din doc.

— Du-te tu, te rog, şi invită-l la bord, spuse bunicul, care tocmai deschidea o sticlă cu vin.

Marichelle urcă scările repede, în timp ce inima îi bătea cu putere. Ciudat! De ce avea întotdeauna astfel de reacţii în preajma lui? Se priviră câteva clipe în tăcere, cu precauţie.

— Vă rog să poftiţi la bord, domnule Kenrick, îl invită ea cât se poate de oficial.

— Mulţumesc.

Dintr-o privire, Marichelle observă pantofii speciali de punte pe care Rod îi purta de data aceasta.

— Doar nu era să risc o nouă observaţie, spuse el, zâmbind cu înţeles.

Îi zâmbi rece, abţinându-se de la orice comentariu. Şi mai voia să traverseze Marea Caraibilor alături de acest bărbat, când nu puteau să lase să treacă două fraze fără să strecoare o ironie sau o răutate!

— Vorbind serios acum, Marichelle, cum te simţi? N-ai răcit?

— Sincer, sunt bine. Vino pe punte.

În mod surprinzător, a fost o seară plăcută. Acum înţelegea şi ea de ce bunicului şi căpitanului le plăcea de acest Rod Kenrick. Vorbea cu mare plăcere despre curse transatlantice şi despre croaziere, dar asculta cu atenţie şi

interes povestirile bunicului despre victoria iahtului în regata de la Fastnet, iar când căpitanul începu să descrie furtuna căreia îi ţinuse piept în 1938, ochii lui străluceau ca ai unui copil prins în vraja unui basm.

Doar Marichelle rămase tăcută, privindu-l discret, iritată şi amuzată în acelaşi timp.

— Nu, domnule, nu sunt broker de iahturi profesionist, deşi, ocazional, pot facilita o astfel de tranzacţie, răspunse el întrebării bunicului. Sunt designer de nave.

— Proiectezi iahturi? sclipiră numaidecât ochii căpitanului.

— Nu, domnule, iahturile sunt doar un hobby. îmi câştig existenţa proiectând vapoare.

— Sună interesant, Rod, spuse bunicul. Lucrezi pentru o companie navală particulară?

— Nu, îi lăsăm pe alţii să construiască navele, noi suntem doar o firmă de proiectare – Kenrick şi Fiul, din Boston. Eu sunt fiul. De cinci ani, tatăl meu a lăsat în seama mea noile proiecte, în timp ce el preferă să se ocupe de transformări şi reproiectări ale vechilor vase. Desigur, testăm vasele, acordăm consultanţă în ceea ce priveşte reparaţiile de care au nevoie, cumpărarea, vânzarea, sau scoaterea lor din uz. În aceste condiţii, este inevitabil să nu venim în contact cu diferite persoane care vor să vândă sau să cumpere ambarcaţii şi acţionăm ca brokeri, completă el, aruncând o privire rapidă, plină de înţeles, spre Marichelle.

Aceasta se ridică să strângă farfuriile, făcându-i semn să stea jos când îl văzu că se ridică, vrând s-o ajute.

— După care Marichelle e numită nepoata dumneavoastră, domnule? După soţie, sau după iaht? îl auzi ea din bucătărie, întrebând.

— Bună întrebare, Rod, râse bunicul. Dacă ar fi fost după mine, te asigur că m-aş fi gândit la soţia mea, de fapt

prima Marichelle. Dar, cum tatăl ei i-a ales numele, nu mai sunt sigur; iubea iahtul acesta ca pe mama lui, aşa cum, de altfel, se întâmplă şi cu fiica lui.

— Ei bine, e un nume minunat pentru un iaht minunat. Dar cred că această Marichelle.

Continuă cu voce înceată, aşa că ea nu mai auzi şi restul supoziţiei lui, ci doar râsul şi replica bunicului:

— Şi noi suntem de aceeaşi părere; este exact ca bunica ei.

Marichelle oftă neputincioasă şi, luând tava cu cafele, se întoarse la masă. Se opri în dreptul lor, îngrozită: aduseseră fotografiile ei şi Rod de examina cu interes. Mai mult, căpitanul tocmai se întorcea din cabină cu un exemplar din ultima revistă care avea pe copertă fotografia făcută de ea.

— Şi aceasta e făcută tot de Marichelle, anunţă el cu mândrie.

— Stilul mi se pare cunoscut, spuse Rod după ce privi îndelung fotografia. Tot tu ai făcut şi fotografia din numărul din iunie de anul trecut?

Marichelle doar încuviinţă din cap, după care se duse grăbită înapoi în bucătărie să aducă frişca. Rămase acolo chiar mai mult decât era necesar, dar când se întoarse, Rod încă mai privea fotografiile.

— Sunt excelente, spuse el în cele din urmă, strângându-le deoparte. Menţine acest standard de calitate, domnişoară Christie şi vei avea o carieră strălucită.

Ciudat cum un compliment venit din partea duşmanului ei putea să-i facă atât de multă plăcere; poate pentru că nu părea omul care să laude cu uşurinţă.

— Mulţumesc, reuşi ea să rostească în cele din urmă.

Acum era momentul să vorbească, dar era încă prea tulburată şi privirea lui fixă îngreuna şi mai mult situaţia.

— Şi... începu el după o scurtă ezitare, ce

intenţionezi să faci cu fotografiile cu Marichelle? Aşadar, îi spuse totul, în timp ce el o privea atent, încuviinţând din cap din când în când.

— Cred că albumul s-ar vinde foarte uşor. Marichelle este un iaht cât se poate de fotogenic, cu o construcţie şi un pedigree de excepţie şi, în plus, cu o istorie pe măsură. Da, categoric, ar ieşi un album grozav.

— Şi… asta mă face să vin cu o rugăminte…

— Cred că ştiu despre ce e vorba, zâmbi el. Dacă ai nevoie de mai mult timp pentru acest proiect, pot aranja să fii lăsată la bord imediat ce ajungem în Caraibe, sau, dacă acolo îţi este dificil de ajuns, în iunie, anul viitor, iahtul va fi adus în State.

— De fapt, nu asta doream, domnule Kenrick. Cred că pot termina toate fotografiile de detaliu şi de interior în următoarele cinci săptămâni. Voi avea nevoie, însă, de fotografii făcute chiar în larg, în plin ocean. Vreau să navighez spre Caraibe cu voi.

Îl auzi pe căpitan scoţând un strigăt înăbuşit de surprindere, iar pe bunicul aproape înecându-se cu cafeaua, dar continuă să-l privească fix pe Rod.

Acesta îşi aşeză ceaşca pe farfurioară cu grijă, aruncând o privire rapidă bunicului.

— Înţeleg că este o surpriză şi pentru dumneavoastră, domnule Christie. Aşa obişnuieşte, să arunce bombe luând pe toată lumea prin surprindere?

Bunicul râse, dar nu comentă. Ah, cât îl iubea pentru diplomaţia lui! Ştia când s-o lase să se lupte singură. În plus, avea impresia că Rod voia să câştige timp.

— Ei bine, domnule Kenrick? insistă ea politicos, zâmbind.

Privirea lui era de nepătruns.

— Nu.

Era ca şi cum ar fi primit o palmă. îşi simţi inima bătând cu putere, dar încerca din răsputeri să-şi păstreze

calmul.

— De ce?

— Din multe motive, domnişoară Christie.

— Care anume?

— În primul rând, ai fost vreodată cu adevărat în larg? Nu mă refer la o scurtă călătorie spre Irlanda.

— Nu, dar sunt un bun marinar, domnule Kenrick. Nu mi se face niciodată rău, dacă de asta vă temeţi.

— Am auzit o mulţime de marinari tineri susţinând acelaşi lucru; ar trebui să-i vezi când ajung la vreo treizeci de mile de ţărm… în larg, mişcarea valurilor este continuă, cu totul diferită de cea din apropierea ţărmului şi nu există nicio posibilitate de a te întoarce, sau de a o evita. Apoi, un alt factor de luat în consideraţie este teama – şi poate acesta este cel mai important. Mulţi se îmbolnăvesc pur şi simplu de teamă; faptul de a nu vedea săptămâni întregi pământul îţi dă o senzaţie ciudată.

— Nu cred că asta e o problemă.

— Indiferent dacă îţi e teamă sau nu, dacă suferi de rău de mare, problema este gravă. Am văzut bărbaţi cât un munte leşinaţi ca nişte pisoi după câteva zile de astfel de suferinţă şi cu câteva kilograme bune mai puţin, din cauza deshidratării. Ori… tu nu-ţi poţi permite să pierzi din greutate. Ai putea face complicaţii înainte de a te putea lăsa undeva la ţărm.

— Trebuie să existe o primă călătorie pentru fiecare marinar, spuse ea ridicând din umeri. Mă bazez, însă, pe un stomac bun. Care sunt celelalte motive?

— Al doilea motiv este că iahtul n-a fost testat de ani de zile în larg. L-am examinat, dar nu se ştie cu ce condiţii atmosferice ne confruntăm. Există întotdeauna un element de risc în astfel de călătorii.

— Aşa cum aţi spus, aţi examinat iahtul foarte serios; îl cunosc şi eu foarte bine şi pot spune că este în stare foarte bună. Sigur că orice călătorie pe mare implică un

risc, dar, aşa cum acest fapt nu vă reţine, nu mă va reţine nici pe mine. Continuaţi.

— Voi fi foarte direct, domnişoară Christie. Veţi fi singură împreună cu patru bărbaţi, săptămâni întregi pe mare. Sunteţi sigură că vreţi să vă aflaţi într-o astfel de situaţie?

Măgarul! se gândi ea, încruntându-se, indignată.

— Eu mă pot controla. Dacă puteţi face şi dumneavoastră acelaşi lucru şi vă puteţi ţine echipajul sub control, nu văd de ce ar apărea probleme.

Se auzi un zgomot ca de râs înăbuşit din partea bunicului, iar Rod o fulgeră cu privirea, în timp ce o venă îi zvâcni la baza gâtului.

— Dar vi se pare corect ca aceşti bărbaţi să fie obligeţi să se afle în astfel de condiţii, în compania unei… femei atrăgătoare?! Viaţa pe vas este şi aşa destul de grea. Orice mic diferend se poate amplifica şi căpăta proporţii exagerate. Ai putea provoca o mulţime de neînţelegeri – şi ar fi ultimul lucru de care am avea nevoie.

— În primul rând, domnule Kenrick, acelaşi lucru aş putea spune şi eu, că voi fi expusă în compania membrilor, fără îndoială, atrăgători, ai echipajului dumneavoastră. Voi fi acolo cu o treabă precisă, nu să mă plimb de colo colo fără rost sub privirile lor. Sunt obişnuită să lucrez cu bărbaţi şi să menţin o atmosferă şi relaţii de lucru; nu intenţionez să vă fac niciun necaz. Şi apoi, nici nu cred că e drept să mi se refuze şansa vieţii doar pentru că ar exista probabilitatea foarte mică de a provoca vreun disconfort minor. Mai degrabă, cred că voi fi de ajutor.

Kenrick se întoarse spre bunicul, străduindu-se să zâmbească, deşi dinţii îi erau aproape încleştaţi.

— Ajutor!

— Nu, Rod! râse bunicul. îmi cunosc bine limitele. Trebuie să te descurci singur.

— Nu, Marichelle. Nu cred că este o idee bună.

— Cunoaşteţi termenul „reprezentantul proprietarului”?

— Da.

Brusc, privirea lui trădă îngrijorare.

— Vă rog să mă corectaţi dacă greşesc, dar cred că se obişnuieşte ca proprietarul să trimită un reprezentant când iahtul porneşte în cursă, sau este livrat fără ca acesta să se afle la bord.

Kenrick oftă şi-şi îndreptă privirea rugătoare spre bunic.

— Domnule Christie, doriţi un reprezentant la bord?

— Rod, dragul meu, Marichelle are douăzeci şi doi de ani, este mai rezistentă decât pare şi este un foarte bun marinar. De asemenea, are dreptate când spune că aceasta va fi şansa vieţii ei pentru a realiza nişte fotografii excelente. Pe de altă parte, eu nu pot spune dacă tu şi echipajul tău vă veţi înţelege cu ea. Cred că va trebui să iei singur hotărârea.

Marichelle şi Rod se priviră intens, tăcuţi. Ochii lui verzi – aurii aveau o expresie imposibil de descifrat; parcă erau ochii unui monstru marin, sau, mai degrabă, ai unui delfin.

— Bine, zise el în cele din urmă, ridicând uşor din sprâncene. Aşa să fie.

— Mulţumesc.

Faţa ei radia de fericire.

— Sper să-mi mulţumeşti şi după ce se va termina totul, domnişoară Christie. Ei bine, această discuţie m-a extenuat. Propun să ne uităm puţin la contractul pe care l-am adus, domnule Christie, ca să nu vă mai reţin.

Marichelle spălă vasele şi apoi ieşi pe punte, lăsându-i pe cei trei bărbaţi să discute contractul.

Era o noapte rece, înstelată şi, fără să vrea, se gândi deja cum vor arăta stelele privite din larg. Era surprinsă de cât de vehement se opusese Rod venirii ei. Probabil că

şi ea îi displăcea lui tot atât de mult pe cât îi displăcea el ei. Era firesc, având în vedere modul cum se purta cu el. Totodată, asta însemna o călătorie tristă şi neplăcută, mereu sub privirea lui dezaprobatoare. Chiar şi aşa, merita făcută – era, în definitiv, ultima călătorie cu Marichelle. Auzi voci, apoi bunicul şi Rod apărură pe punte.

— Atunci, ne vedem în câteva săptămâni, domnule. Păstrăm legătura.

— Bineînţeles, Rod.

— Domnişoară Christie, vrei, te rog, să mă conduci până la maşină, ca să mai discutăm puţin?

În niciun caz nu-l putea refuza sub privirile bunicului. Şi-apoi, trebuia ca atmosfera să fie mai destinsă între ei, doar urma să fie împreună mai bine de o lună. De altfel, părea să-i fi dispărut enervarea şi avea un aer foarte amabil.

Merseră tăcuţi până când ajunseră suficient de departe ca să nu fie auziţi. La capătul rampei, Rod se opri şi mai privi o dată iahtul, oftând. Erau atât de aproape unul de celălalt, încât braţele aproape că li se atingeau, iar ea îi simţea respiraţia.

— Întotdeauna obţii ceea ce vrei, Marichelle?

— Dacă ar fi aşa, nu mi-ai fi luat iahtul. Au semnat contractul?

— Da.

— Înseamnă că ai câştigat. Oftă şi porni mai departe. Rod o prinse uşor de braţ, pentru a o conduce spre maşină.

Chiar şi aşa, însă, simţea că locul atins de el o arde. Nu vrei deloc să vă însoţesc, nu-i aşa?

— Nu. Provoci necazuri, Marichelle, şi orice comandant de navă evită necazurile.

— Cum adică, provoc necazuri?!

Se opri, surprinsă, privindu-l încruntată şi dându-şi părul pe spate, cu o mişcare a capului.

— Dacă într-adevăr nu-ţi dai seama, atunci necazul

este şi mai mare. Nu puteam spune asta în faţa bunicului tău, dar cred că eşti un pericol la bordul unei nave. Un acces de furie şi un gest făcut sub impulsul momentului pot fi amuzante la ţărm, dar în larg ar putea cauza moartea cuiva. Orice mică problemă se amplifică, uneori disproporţionat în larg şi te asigur că, dacă pui în pericol viaţa unuia din oamenii mei, sau a mea, nu voi fi deloc blând cu tine. Acolo, eu voi fi căpitanul şi eu voi hotărî, indiferent de ceea ce-ţi place ţie.

Marichelle simţi un fior de teamă. În întuneric, masca blândeţii căzuse şi, pentru prima dată, îşi dădea seama de cruzimea acestui bărbat.

— Este clar, Marichelle? repetă el blând, dar insistent.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, domnule Kenrick.

O prinse strâns de braţ, trăgând-o spre el.

— De-acum încolo, te rog să-mi spui Rod – asta e prima schimbare pe care vreau s-o faci.

Marichelle încercă să se tragă înapoi, dar strânsoarea lui deveni şi mai puternică.

— Spune, Marichelle! E simplu!

— Ia-ţi mâinile de pe mine! Am să-ţi spun cum vreau!

Îi dădu drumul încet, cu o expresie de nepătruns pe chip.

Apoi, izbucni în râs.

— Cum doreşti, doamnă. Respiră adânc, apoi vorbi din nou, pe un ton vesel, ca şi cum s-ar fi adresat unui copil.

— Ei bine… cred că e timpul să ne luăm rămas-bun. Fii cuminte până mă întorc, dacă vrei să-ţi aduc un cadou din State.

Îi luă mâna aproape cu forţa şi i-o ţinu până încetă să se mai zbată, apoi, ridicând-o spre buze, îi sărută senzual palma. Atingerea de-o clipă a buzelor lui calde, îndrăzneţe, îi înfioră tot trupul, iar Marichelle rămase împietrită,

privind lung în întuneric.

— Şi-acum, fugi, o trezi vocea lui la realitate, înainte să uit de mine.

Se-ntoarse repede şi fugi, auzindu-l râzând încet în urma ei.

Capitolul 5

Marichelle îndoi pagina carnetului şi ascultă cu atenţie. Vântul de octombrie sufla ameninţător în jurul rulotei; nu era greu de imaginat cum trebuia să fie pe mare.

Terminase de făcut fotografiile cu două săptămâni în urmă – avea o mulţime, cât să umple trei albume. De asemenea, alesese şi din cele făcute de bunicul ei pe parcursul a cincizeci şi cinci de ani, din vremurile de glorie când iahtul participa la regate. Încă mai răsfoia albumul vechi al bunicului; ajunse la o fotografie care o făcu să viseze

— Silueta zveltă a unei tinere la timona iahtului. Ar fi putut fi foarte bine ea însăşi, atât de mare era asemănarea, numai că fotografia fusese făcută în 1928… Aşa se explica pasiunea ei pentru navigaţie – o avea în sânge, moştenită. Era o fotografie atât de bună, încât Marichelle hotărî să fie cea de deschidere a albumului, ca o dedicaţie.

O nouă rafală de vânt zgâlţâi ferestrele.

— Ţi-e frig, Marichelle? întrebă bunicul, aţâţând cu îndemânare focul în cămin.

Prima Marichelle fusese o femeie norocoasă, se gândi ea, privindu-l cu dragoste şi admiraţie. Oare de ce devenise atât de greu de găsit un astfel de bărbat în prezent? Până acum nu o preocupase această problemă; de fapt, nici acum, dar, fără să vrea, trecu în revistă, ca într-o listă de cumpărături, ceea ce trebuia bărbatului ideal: inteligenţă, forţă, spirit de conducere – da, hotărât lucru, trebuia să fie un conducător, nu unul căruia să i se comande. Apoi, bineînţeles, trebuia să fie pasionat de

navigaţie, să aibă simţul umorului, să fie atent faţă de cei din jur. Nu era neapărat să fie frumos în sens clasic, dar trebuia să aibă trăsături puternice şi, mai ales, să fie plin de căldură şi de vitalitate. Da. cam asta e tot. Acum, e complet. Iau şi eu unul; vă rog să mi-l împachetaţi şi să mi-l livraţi la domiciliu. În minte îi apăru brusc imaginea lui Rod. Nu, nu acesta nu e bun! Aţi uitat să puneţi bunătate şi tandreţe! Şi, în plus, acesta e deja rezervat! Cineva înaintea ei se gândise că ar fi un model interesant care merită încercat. Ah, mai uitase ceva: fidelitatea. Când şi dacă îl va găsi pe bărbatul vieţii ei, acesta va trebui s-o dorească pe ea şi numai pe ea, întotdeauna. Poate era o copilărie romantică, dar unul din lucrurile pe care nu le suporta era înşelăciunea.

Bară repede imaginea chipului care-i apăruse în minte cu un X şi oftă adânc.

Tresări când îl auzi pe bunicul râzând; îşi dădea seama că o urmărise de câtva timp.

— Doamne, Marichelle, la ce te gândeai? Oftatul acela suna de parcă era venit din fundul unei fântâni!

— Ca să fiu sinceră, mă gândeam la calităţile pe care ar trebui să le aibă bărbatul ideal. şi tocmai ai pierdut: una din principalele condiţii este tactul.

Izbucniră amândoi în râs când intră căpitanul cu o tavă cu ceai fierbinte cu rom.

— Ce vi se pare atât de amuzant? întrebă acesta, morocănos.

— Tocmai mi s-a adus aminte că nu trebuie niciodată să întrebi o femeie la ce se gândeşte – pentru că s-ar putea să-ţi spună.

— Dar tata? încercă Marichelle să devieze conversaţia. Avea tact?

— Cam tot atât cât mama ta sau cât tine. Să spunem că, un pic mai puţin decât un elefant într-un magazin cu porţelanuri…

Dădu uşor din cap şi rămase zâmbind cine ştie cărei amintiri. Tocmai atunci sună telefonul, readucându-l la realitatea prezentului.

— Alo? Ah, bine ai venit, Rod!

Marichelle începu să privească din nou fotografiile din album şi, deşi căpitanul îi povestea una din cele mai palpitante, legate de poza de la pagina respectivă, de altfel preferata ei, de data aceasta nu ascultă decât pe jumătate, încercând să prindă ceva din conversaţia bunicului.

— S-au întors, anunţă el după ce închise telefonul.

— De unde suna?

— De acasă de la cumnatul lui, din Londra. Vor veni aici mâine mai târziu. Oftă, apoi zâmbi, privind faţa tulburată a Marichellei. Nu-ţi face griji pentru noi! John şi cu mine suntem destul de duri ca să rezistăm, nu-i aşa, John?

— Sigur că da, Edward.

Cum nu prea mai era mare lucru de spus, merseră devreme la culcare.

Marichelle făcu un pas înapoi, ca să privească mai bine; răsuflă uşurată. Nu putuse să stea fără să facă nimic în aşteptarea lui Rod, aşa că, profitând de ziua aceea rece, se hotărî să lăcuiască tot ce era de lăcuit pe punte. Dura mai mult decât se aşteptase, dar, cel puţin, era mulţumită: ieşise totul perfect. Lacul trebuia întins în strat nici prea gros, nici prea subţire, în ritm constant şi rapid, cu mişcări precise şi ei îi reuşise de minune acea proporţie. Mai avea doar o mică parte de terminat, aşa că putea face o pauză de câteva minute, după care să meargă să se îmbrace mai adecvat pentru a întâmpina echipajul.

Ridicând întâmplător privirea, prinse cu coada ochiului o mişcare

— Era Rod Kenrick, venind spre ea de pe doc, cu paşi uşori, ca o pisică. Cum el nu o văzuse încă, se întoarse repede cu spatele şi, cuprinsă de panică, reluă vopsitul. De

data aceasta, însă, mâna îi tremura îngrozitor. Au fost de-ajuns cele câteva clipe în care-l privise ca să primească imediat confirmarea a ceea ce încercase zadarnic să nege pe parcursul acelor câteva săptămâni: era îndrăgostită nebuneşte de el şi nu mai conta nici că era căsătorit, nici că era ticălos. Nu-şi dorea decât să se arunce în braţele lui.

Probabil că dorinţa i se citea uşor pe faţă, aşa că trebuia să facă tot posibilul ca el să nu-i vadă ochii, măcar nu de la bun început – privirea o putea trăda uşor.

Continua să lăcuiască, dar, simţindu-se privită, mişcările îi erau stângace, lua cu pensula un strat când prea subţire, când prea gros, lăsa pete în urmă, nimic nu-i mai ieşea în tăcerea aceea prelungită, insuportabilă.

— Marichelle, spuse el în cele din urmă.

Tresări speriată, deşi aştepta să-nceapă să vorbească.

— Ah, domnule Kenrick! Aţi venit devreme.

— Da, am plecat devreme. Credeam, totuşi, că ne-am înţeles, ultima dată când ne-am văzut, să-mi spui Rod, continuă el după ce o privi tăcut câteva clipe.

— Îmi amintesc rugămintea, dar nu-mi amintesc să fi acceptat. Nu fac promisiuni când sunt constrânsă.

Rod sări peste balustradă, pe punte, chiar lângă ea, ceea ce-o făcu să se retragă, vărsând lac pe jos, în mişcarea ei bruscă. Rod luă cârpa din mâna ei şi şterse pata cu grijă.

— Hai, termină de vopsit, spuse el blând. Şi nu mai fi atât de supărată; e doar un strat de lac, nu-i o nenorocire că nu-ţi iese bine.

— Nu lacul e motivul!

— Atunci, eu…?

— Ca să fiu sinceră, da.

— Înţeleg… îmi pare rău, Marichelle. Credeam, însă, că de-acum te-ai obişnuit cu ideea că iahtul a fost vândut.

— M-am obişnuit cu ideea, dar asta nu înseamnă că-mi şi place. Nu cred că te aşteptai ca venirea ta să mă bucure în mod deosebit! Doar nu te aşteptai să mă arunc în braţele tale, domnule Kenrick!

De fapt, era mult mai iritată pe ea însăşi, decât pe el, dar nu putea spune lucrul acesta.

— Nu, nu mă aşteptam la aşa ceva, cum aş fi putut?! spuse el zâmbind trist, pornind încet, cu mâinile în buzunare, după care se întoarse din nou spre ea. Echipajul meu aşteaptă într-o camionetă permisiunea de a urca la bord. Pot să-i aduc?

— Ai mai putea întârzia cinci minute, te rog, ca să-mi schimb hainele? Nu sunt deloc îmbrăcată potrivit ca să fac prima impresie.

Deodată, Rod zâmbi, privind-o îndelung, îndrăzneţ, din cap până în picioare.

— N-aş zice.

Roşind, Marichelle trecu mai departe, dar vocea lui, pe un ton serios de data aceasta, o făcu să se oprească:

— Nu mă aştept să mă primeşti cu braţele deschise, dar nu vreau nici să te porţi atât de ostil cu mine în faţa echipajului meu. Ne-am înţeles?

— Da, promise ea, deşi nu din toată inima.

— Şi ţin să-mi spui Rod.

— Nu înţeleg de ce este atât de important! Doar nu trebuie neapărat să fim prieteni ca să facem această călătorie împreună. Nu mă voi purta ostil, dar ce e rău în a adopta o poziţie de neutralitate?!

Nu, nu şi-l putea închipui ca prieten. Ca iubit, da, aşa cum i se tot întâmplase în ultimul timp, dar ca prieten. Cei doi delfini de aur de pe inelarul mâinii lui stângi îi atraseră din nou privirea. În prieteni puteai avea încredere, prietenii nu te răneau, nu se foloseau de tine.

— Ce ciudată eşti, Marichelle. Trebuie, totuşi, să înţelegi că un echipaj înseamnă mai mult decât un grup de

oameni; este o echipă. În larg, nu ne putem bizui decât pe noi; trebuie să avem grijă unul de celălalt. Cel puţin atât: să ne spunem pe numele mic.

— Bine, Rod. Când privi spre el, îl văzu că zâmbeşte, iar chipul lui parcă întinerise deodată şi strălucea de o bucurie ciudată.

În câteva minute, îmbrăcată cu pantaloni şi un pulover subţire, Marichelle se-ntoarse pe punte, la timp pentru a vedea sosirea echipajului. Doi bărbaţi cărând saci marinăreşti grei îl urmau pe Rod, şi el la fel de încărcat. Zâmbi, văzând reacţia celor doi necunoscuţi la vederea iahtului: încetinindu-şi paşii, schimbară între ei priviri pline de înţeles, apoi, cu capul dat pe spate, îl priviră cu chipul transfigurat de admiraţie.

— Ca nişte copii într-o fabrică de ciocolată! comentă Rod amuzat, oprindu-se, chiar în dreptul ei. Cel puţin, vezi că am adus oameni care ştiu să-l aprecieze la justa lui valoare.

Fără să vrea, Marichelle zâmbi, apoi se întoarse, la auzul unui fluierat admirativ lângă ea, pe punte. În faţa ei era un blond tânăr, aproape tot atât de înalt ca Rod, dar mai masiv.

— Un vis! O minune! exclamă el entuziasmat, adresându-i-se şi privind-o cu ochi albaştri strălucitori. Şi… îmi place şi iahtul, completă, zâmbindu-i maliţios, amuzat de jena ei şi întinzând mâna. Sunt Jack Lowrey. Văd că Rod a uitat de bunele maniere.

— Marichelle Christie, Jack, spuse Rod, cu întârziere, pe un ton rece, în timp ce cei doi dădeau mâna.

— Bine ai venit la bord, Jack.

Cu şase săptămâni în urmă, ar fi fost impresionată de acest tânăr superb, dar acum.

Următorul membru al echipajului cu care făcu cunoştinţă era un bărbat în jur de cincizeci de ani, scund, solid, cu ochi căprui plini de viaţă şi păr cărunt la tâmple.

— Marichelle, el e prietenul meu, Chuck Hansen.

— Bun venit, Chuck! spuse ea, plină de simpatie faţă de acest bărbat pe care simţi imediat că se poate bizui oricând.

— Mulţumesc, dar mai întâi trebuie să mai fac un transport de la camionetă. Iahtul acesta este exact cum ai spus, Rod.

— Ba chiar mai mult!

— Jack! strigă Chuck. Vino să ne ajuţi să aducem barca de salvare.

Rod mai rămase puţin, privindu-i pe cei doi mergând spre ţărm, apoi spre ea.

— Îmi plac, spuse ea, zâmbind.

— Mă bucur. O să-i tot vezi mai mult de-o lună.

— Parcă spuneai că echipajul e format din patru oameni.

— Da, mai este unul – cel mai tânăr; a rămas cu restul bagajelor, la camionetă. Merg şi eu să-i ajut.

Se-ntoarseră şi mai încărcaţi decât până atunci. Rod era în fruntea coloanei, cărând jumătate dintr-o cutie de plastic de formă tubulară – barca de salvare. Marichelle rămase privind lung la tânărul care căra cealaltă jumătate – fără îndoială, fiul lui Rod. Aşadar, probabil că aşa arătase şi Rod la optsprezece ani, se gândi ea, simţind o durere neaşteptată.

Nu, totuşi nu putea să fie fiul lui, se gândi ea făcând un calcul rapid.

Tânărul aşează balotul pe punte, apoi privi în jur, fascinat. Asemănarea cu Rod era izbitoare, dar trăsăturile lui păstrau încă nealterată candoarea tinereţii.

— Superb, Rod!

Acesta râse, cuprinzându-l după umeri.

— Marichelle, el e fratele meu, Paul Kenrick.

— Bună, Paul. Mă bucur că-ţi place.

— Este pur şi simplu dragoste la prima vedere! Cum

suporţi sa.

Tăcu, stingherit.

— Hai, Paul, mai sunt destule de cărat. Poţi vorbi şi mai târziu, spuse Rod, după care privi spre Marichelle, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze.

Gâfâind, Jack şi Chuck trântiră pe punte un sac mare de plastic. O velă, estimă cu tristeţe Marichelle, din moment ce a fost nevoie de toţi cei patru bărbaţi pentru a-l urca pe punte.

— Aşezaţi sacul lângă arborele mare, spuse Rod.

Montăm mâine vela.

Văzând figura tristă pe care, fără să vrea, o făcuse Marichelle, se sprijini de braţul pentru fixarea velei mari, chiar lângă ea.

— O nouă velă mare? întrebă Marichelle cu precauţie.

Vocea îi era încordată, parcă ei înseşi sunându-i ciudat.

— Da, răspunse el scurt, în timp ce privea cum oamenii lui explorau iahtul. Da, m-am gândit că e mai bine să aibă una nouă. Am comandat-o la Hood. De fapt, am comandat şi o velă de artimon şi o velă pentru furtună.

Abia după ce termină de spus acestea, aruncă o privire cu coada ochiului spre ea. Marichelle rămase în aparenţă liniştită; doar pumnii încleştaţi în buzunare arătau cât de furioasă era. O furie absurdă, încercă ea să se liniştească; o gelozie fără niciun rost. Era conştientă că reacţia ei era copilărească; în definitiv, de ce să-i pară rău că Rod, doar făcând un semn cu bagheta sa magică, putea să facă rost de cele mai mari şi mai scumpe vele pentru iaht. Acum, darul ei pentru Marichelle părea sărăcăcios, meschin chiar, deşi visase la el şi făcuse economii doi ani ca să-l cumpere. Cu atât mai mult trebuia să se bucure că noii proprietari aveau posibilitatea materială de a-i satisface toate capriciile. Şi totuşi.

— Marichelle.

— Hmm?

— Voiam să discut cu tine despre vela pe care ai cumpărat-o. Când am convenit preţul cu bunicul tău, era vorba despre iahtul în starea care se afla în iunie, când s-a făcut prima expertiză. Aş vrea să-ţi înapoiez banii pentru velă, dacă, desigur, n-ai vreun motiv s-o păstrezi. Tocmai am primit o ofertă de preţuri de la firma Hood, aşa că aş şti s-o evaluez convenabil.

— Vela aceea nu e de vânzare, Rod! ripostă ea ridicându-şi bărbia şi privindu-l semeţ. A fost pur şi simplu un dar pentru Marichelle, chiar dacă probabil, nu valorează foarte mult. Ştii bine că nu e marca Hood. Aşadar, nu-ţi face griji.

După care se întoarse cu spatele şi, sărind peste balustradă, porni cu paşi hotărâţi în lungul docului.

Îşi petrecu întreaga după-amiază în oraş, simţindu-se ca un copil orfan. Asta era partea cea mai neplăcută. Dacă avusese puterea să reziste în ultimii doisprezece ani urmându-l pe tatăl vitreg în toate bazele navale din ţară, asta se întâmplase pentru că ştia că, în fiecare vară, se-ntorcea din nou acasă, la Marichelle. Acum, însă, casa o părăsea. Şi, ca şi când nu era suficient că o lăsase fără casă, ticălosul îi luase şi inima. Acasă este acolo unde îţi e inima, se gândi ea cu tristă ironie. Cum ar fi să stea cuprinsă strâns de braţele acelea puternice, şi să-şi găsească un loc în inima aceea necredincioasă? Oare cum o fi soţia lui? Biata de ea, fără îndoială îl iubea. Oricine l-ar fi iubit! O fi blonda aceea înaltă cu care-l văzuse în doc? Femeia aceea ar fi pe placul oricărui bărbat! Probabil că fratele ei – cumnatul lui Rod

— Era englez, din moment ce locuia la Londra. Era foarte posibil, însă, ca blonda să fie doar o iubită. Marinarul cu câte o iubită în fiecare port, se gândi ea cu amărăciune. Ei bine, în portul acesta nu va avea o iubită;

era prea mândră ca să fie iubita lui şi nu voia nici măcar să-i fie prietenă.

Şi. cum suporta soţia lui să stea acasă, în timp ce el traversa oceanul? Dacă ea ar fi fost în locul acesteia, nimic pe lumea aceasta n-ar fi putut-o reţine să se îmbarce alături de el.

Acum, poate ar fi fost mai simplu să renunţe la călătorie, pentru că risca oricând ca el să-şi dea seama cât de mult îl dorea şi-atunci, chiar că ar fi fost pierdută. Şi-apoi, ce-i trebuia să se expună acelui chin! Dar, în definitiv, orice maturizare presupunea o inimă zdrobită.

Şi totuşi, indiferent cât va suferi, nu putea să rămână pe ţărm şi să-l lase să dispară din viaţa ei undeva în zare – nu încă.

Crede că-l urăsc; foarte bine. Astfel, îl pot ţine la distanţă.

Când se întoarse, la prima vedere nu părea să fie nimeni la bord. Trecu peste balustradă şi abia când se îndreptă spre tambuchi auzi zgomot de voci şi se uită timid în cabina principală.

— Iat-o! strigă Chuck vesel.

Bunicul o privi, zâmbind, de la masă, unde stătea între Jack şi Paul. Fiecare avea câte o cană aburind în mână.

— Poftim, Marichelle! spuse Rod, întinzându-i şi ei o cană.

— Ce e? Rom fierbinte cu unt?

— Bineînţeles, ca pe vremurile bune.

— Atunci, să bem.

Se aşeză tăcută lângă Jack şi, cum nimerise în plin congres marinăresc, ascultă fermecată.

Căpitanul terminase deja de povestit despre victoriile răsunătoare ale iahtului la regatele la care participase şi acum venise rândul curselor de mai mică anvergură şi al celor în care doar fusese pe punctul de a câştiga. Desigur,

se discutau tactici de cursă, probleme de întreţinere a iahtului, se făceau comparaţii cu regatele moderne, Chuck dorea să ştie unele detalii de construcţie a iahtului, iar Jack povesti cum tocmai trecuse printr-o furtună la vest de Insulele Azore.

— Domnilor, spuse în cele din urmă bunicul, este ora opt şi aţi avut o zi lungă şi obositoare. E cazul să vă lăsăm să vă odihniţi.

— Sunt convins că toţi am prefera să rămânem să discutăm în continuare, dar trebuie să recunosc că aveţi dreptate.

Mâine avem mult de lucru şi vreau să pornesc la drum cu un echipaj odihnit.

— În ce zi plecăm? întrebă Marichelle.

— Aş fi fericit dacă am putea până joi. Depinde însă şi de vreme – ar putea să ne întârzie o zi sau două.

— În niciun caz vineri, interveni Jack, prefăcându-se îngrozit. Nu putem pleca într-o vineri, Rod!

— De ce nu? întrebă Marichelle.

Jack o studie cu ochi mari, îndrăzneţi, apoi se adresă lui Rod:

— Luăm cu noi în larg acest copil nevinovat care nici măcar nu ştie că nu se porneşte în nicio călătorie vinerea! Oh, Doamne, până şi Paul ştie lucrul acesta!

— Nu-i da atenţie, Marichelle. Jack este foarte conservator. Probabil îşi închipuie că Titanicul a pornit într-o zi de vineri.

— Şi n-a fost aşa? Ei, oricum, nu riscăm să plecăm vineri. Marichelle, nu vrei să vii mâine să mă ajuţi să-l găsesc pe Joe Quintrell?

— Cel de lângă Helston, care se ocupă de busole?

— Exact. Rod vrea să se verifice busola şi să se completeze uleiul până la nivel. Numai că eu mă pricep foarte bine să mă rătăcesc când sunt singur.

— Bine, cu plăcere, se arătă ea de acord imediat, cu

atât mai mult cu cât văzuse privirea dezaprobatoare, uşor încruntată, a lui Rod.

— Chuck şi Paul vor avea nevoie de camionetă pentru aprovizionare, aşa că va trebui să aştepţi până după-amiază, sau poate până poimâine.

— Nu-ţi face griji, Rod. îmi va împrumuta bunicul maşina, nu-i aşa, bunicule?

— Sigur, draga mea.

— Ai văzut? se-ntoarse spre Rod, privindu-l cu ochi mari, nevinovaţi. Nu e nicio problemă.

— Sigur că am văzut…

Marichelle zâmbi enigmatic, dar evită privirea lui când spuse „Noapte bună”.

Se făcuse din nou cald în ziua următoare şi Marichelle hotărî să se îmbrace în fustă; va trece mult timp până va mai putea să poarte din nou fustă şi sandale, aşa că va profita de ocazie. În plus, era amuzant să vadă reacţia lui Rod; să vadă că şi alţi bărbaţi o considerau atrăgătoare şi să nu-şi închipuie că numai părerea lui conta pentru ea.

Când ajunse, nu văzu pe nimeni pe punte.

— Ahoe, Marichelle! strigă ea, bătând în parapet.

Rod ieşi din bocaport, zâmbind şi privind-o atent. Fiorul care o cuprinse când se simţi învăluită în privirea lui caldă, ca într-o mângâiere, o făcu să se îndoiască de victoria ei în războiul început împotriva lui Rod.

— Jack e gata?

— Mă duc să văd.

Urci pe punte?

— Nu, mulţumesc, aştept aici.

În câteva minute apăru şi Jack, fluierând admirativ.

— Credeam că facem un drum cu maşina, nu că mergem la o serată la Ritz! Ei, de ce nu poate să arate aşa şi restul echipajului? se adresă el de data aceasta lui Rod, care îl urmase pe punte.

— Poate că Paul şi Chuck nu sunt atât de frumoşi, dar compensează minusul în ceea ce priveşte estetica, prin plusul de utilitate. Pentru că rămâne de văzut cum se descurcă această bijuterie pe vreme urâtă, la o viteză de treizeci de noduri.

— Sper să vă convingă destul de curând, ripostă Marichelle, cu orgoliul rănit. Mergem?

— Cum doreşti, doamnă. Sări peste balustradă şi se sprijini uşor de umărul ei, la aterizare.

— Jack! se auzi vocea aspră a lui Rod, deasupra lor, după care urmă o scurtă tăcere încordată. Nu cumva trebuie să iei busola? întrebă el, ridicând ironic din sprâncene.

— Îi… da. n-ar strica.

— Ai ceva bani la tine?

— Da.

— Bine! Atunci, nu întârzia.

Marichellei i se păru că aceste ultime cuvinte sunaseră ca un avertisment. Ceea ce nu mai era o simplă părere, era privirea lui Rod pe care o simţea aţintită asupra ei, în timp ce se îndepărta de vas.

— Of! Ce-o fi cu el? oftă Jack.

Era aproape ora prânzului când Marichelle o luă pe şoseaua care mergea de-a lungul coastei.

— N-am venit pe aici, observă Jack.

— Nu, dar m-am gândit să ne întoarcem pe acest drum care e mult mai pitoresc, din moment de avem timp. De fapt, busola nici nu avea nevoie de revizie. Întotdeauna Rod este atât de pedant?

— Nu ştiu, dar sunt din ce în ce mai sigur că este aşa. Rod se dovedeşte a fi un perfecţionist îngrozitor.

— Nu eşti şi tu prieten cu el?

— Nu, eu sunt singurul angajat din acest echipaj şi urmează să fiu căpitanul vasului dacă voi supravieţui acestei călătorii.

— Căpitan? Şi atunci, Rod ce este?

— Rod este brokerul şi căpitanul cursei de aducere a vasului.

A fost angajat de corporaţie să găsească, să inspecteze şi să cumpere un iaht adecvat şi să-l aducă în Caraibe. La rândul lui, m-a angajat pe mine, în numele corporaţiei, pentru a fi căpitanul după ce ajungem la destinaţie şi el pleacă. Eu va trebui să întreţin iahtul şi să mă ocup de charter.

— Şi corporaţia?

— Mă anunţă ei când vor să-l folosească. E datoria mea să-l aduc la timp, pregătit pentru a face orice călătorie. E un serviciu destul de bun, aş zice.

— Da.

— Până atunci, Rod e şeful şi mă va supraveghea în timpul acestei călătorii, ca să fie sigur că-mi fac datoria.

— Înţeleg.

Aşadar, n-ai mai lucrat niciodată cu el până acum?!

— Nu. A auzit de mine de la prietenul unui prieten. Am o reputaţie superbă, fireşte.

— Da, da, fireşte, râse şi ea.

— Aşadar, iată-mă, zâmbi el, apropiindu-se puţin de ea; viitorul tău căpitan neînfricat, la dispoziţia ta, doamnă!

Da, la dispoziţia ei, dar nu-l voia aproape de ea! Poate că ideea de a flirta puţin n-a fost prea bună.

— Dar actualul nostru căpitan neînfricat? El ce reputaţie are?

— Deloc rea, recunoscu el, deşi fără prea mare plăcere. A participat la jumătate de duzină de curse în Bermude şi cred că a câştigat cel puţin una. Câteva curse transatlantice.

— Aşadar, specialitatea lui sunt cursele.

Parcă îl şi vedea, puternic şi tenace, privind sigur pe sine în zare, undeva dincolo de linia orizontului.

— Cred că da. A spus ceva şi de o croazieră din

Bermude în San Francisco, cu câţiva ani în urmă. Nu-ţi face griji, se descurcă şi te poţi bizui pe el. Şi. ştii că vei face de cart cu mine? zâmbi semnificativ spre ea.

— Da? Priveşte, Jack, canalul! Şi. cum s-au stabilit echipele de cart?

Se-ntreba dacă va putea să se descurce cu Jack ca partener de cart, zi de zi, o perioadă atât de lungă.

— Şeful a hotărât. Are nevoie de un om de corvoadă pe punte pentru munca grea – schimbarea velelor şi aşa mai departe. Tu eşti prea mică, iar Chuck e cam în vârstă şi cred că are probleme cu genunchii, aşa că nu puteţi fi folosiţi pentru muncile grele. Pe de altă parte, n-a vrut să vă lase pe Paul şi pe tine împreună, fiindcă nu aveţi experienţă în larg. Aşadar, iată cum am ajuns noi doi parteneri de cart.

— Dar Rod? El nu face de cart?

— El va conduce iahtul şi va supraveghea condiţiile atmosferice, va avea ore neregulate de veghe atât ziua, cât şi noaptea. De asemenea, el va găti în cea mai mare parte a timpului, va înlocui pe oricare din noi când e cazul şi principala lui misiune este să ne ducă la destinaţie cu bine. Crede-mă, are o mulţime de făcut şi va sta pe capul nostru până o să ne plictisim, spuse el sugestiv, întinzându-şi braţul pe spătarul banchetei ei.

— Uite, am ajuns.

Chuck tocmai parca maşina aproape de doc.

— Ce sincronizare perfectă! spuse Paul, sărind din maşină. Jack, avem o tonă de mâncare care trebuie transportată. Ai sosit la timp.

— Minunat, Paul! întotdeauna mi-am dorit să fiu cal de povară când cresc mare!

Marichelle ezită, apoi coborî pe punte cu busola. Avea nişte pantaloni de lucru într-un dulap şi voia să se schimbe, dacă urma să-i ajute şi ea la căratul cutiilor. Coborî scara şi se opri la intrarea în cabină, pentru a-şi

obişnui privirea cu semiîntunericul.

Tresări când simţi, mai mult decât văzu, o mişcare şi, întorcându-se brusc, se trezi faţă în faţă cu Rod.

— Astăzi eşti mai nervoasă decât în mod obişnuit…

Marichelle se gândi să găsească o replică pe măsură, dar apoi hotărî că tăcerea era cel mai bun răspuns şi, ridicând din umeri, îşi continuă drumul spre cabina ei… care. nu mai era a ei: un sac mare marinăresc era aşezat pe pat. Parfumul acela masculin, discret, dar caracteristic, îi spunea clar cine-i ocupase cabina. Rămase câteva clipe pe loc, încercând să se controleze; cabina aceea fusese a ei de când avea doisprezece ani! Porni, pregătită să-l înfrunte, dar, cum se-ntoarse, îl văzu în pragul uşii de la bucătărie, cu o expresie de nepătruns pe chip.

— Încearcă să numeri până la zece, sugeră Rod, liniştit. Încet, adăugă el ferm, văzând-o cum îşi deschide gura, vrând să spună ceva.

Marichelle închise gura şi, inspirând adânc, începu să numere.

— Nu, mai bine numără până la treizeci şi, între timp, ascultă-mă, spuse el apropiindu-se de ea şi privind-o fix. Crezi, Marichelle, că am făcut asta intenţionat, ca să te enervez?! întrebă el pe un ton blând. Spune-mi, chiar crezi asta?

— Nu, recunoscu ea în cele din urmă.

— Bun! răsuflă el uşurat, întinzând mâna, astfel încât degetele lui aproape îi atingeau obrazul.

Marichelle se feri, dându-şi capul pe spate, până când se opri de cadrul uşii, cu ochii larg deschişi, plini de teamă.

Dacă o atingea acum, ar fi fost pierdută; nu s-ar mai fi putut preface.

Chipul ei trădase probabil acea panică şi Rod îşi retrase mâna încet, ridicând din sprâncene.

— Te rog să mă scuzi, spuse el cu un zâmbet vag.

Marichelle n-ar fi putut spune dacă privirea lui exprima furie sau amuzament.

Se auziră paşi pe scară şi Paul apăru în prag, privind nedumerit de la unul la celălalt.

— Au sosit alimentele, anunţă el.

— Bine. Le vom căra sus. Se întoarse spre chiuvetă, rămase aşa câteva secunde, apoi îşi umplu o cană cu apă şi o bău. Poţi să te schimbi în cabina mea, Marichelle, dacă vrei, spuse el pe un ton indiferent, fără să-şi întoarcă faţa de la chiuvetă.

— Mulţumesc, dar merg dincolo.

Şi unde avea să doarmă? se întrebă ea în timp ce-şi schimba fusta. Poate că, într-adevăr, nu o făcuse din rea-voinţă, dar ce va face ea? Nu mai erau decât două cuşete în cabina proprietarului şi două în teugă. Doar nu se-aştepta să doarmă cu colegul de cart?! Deodată, îngheţă; dacă făcuse asta tocmai ca s-o descurajeze de a mai pleca împreună cu ei? Nu, Rod Kenrick, nu merge! Nu vei reuşi.

Când ieşi pe punte, se întâlni cu Rod care tocmai aducea două lăzi cu conserve, una sub fiecare braţ.

— În trei minute, o schimbare spectaculoasă de la lady la salahor, şopti el, oftând în glumă. Data viitoare, n-am să mai fiu ironic când mai faci parada modei: îmi plac mult mai mult fustele…

— Trebuie să contribui şi eu.

— Nu prea ai cu ce. Ai grijă, nu exagera!

După care, trecu mai departe pe lângă ea.

Dacă voia să facă parte cu adevărat din echipaj, trebuia să participe la toate muncile, oricât de neplăcute, se gândi ea mergând hotărâtă spre camionetă. De altfel, dacă Rod nu era prea convins de cât de necesar era ajutorul ei, Jack era foarte dispus să-l primească. Descărca pachetele din camionetă şi nu ezită nicio clipă să-i trântească pe umeri o cutie grea. Paul şi Chuck, care trecură pe lângă ea în drum de la iaht spre un nou

transport de la camionetă, o priviră întrebător, dar o lăsară să treacă. Nu mai avea mult până la balustradă, dar cum avea să se urce pe punte? Simţea deja că i se rupe coloana vertebrală. În orice caz, va ajunge sus cu câţiva centimetri în minus faţă de cum plecase de la camionetă, asta era sigur!

— Marichelle, dă-mi mie cutia!

Rod deja sărise de pe punte peste balustradă, ca să-i ia cutia.

— Gata, am reuşit! gâfâi ea, aproape dezechilibrându-se sub greutatea prea mare, pe punctul de a cădea, dacă mâinile lui puternice n-ar fi prins-o la timp de umeri.

— Dă-mi! scrâşni el printre dinţi, prinzând deja cutia. Marichelle, m-am plictisit de încăpăţânarea ta. îţi închipui că te mai iau cu spatele rupt? Fii atentă, fetiţo! Dacă vrei să vii cu mine, lasă faptele eroice pe seama celor de categorie grea. Pe vasul meu, cei de categoria pană cară doar solniţele şi nu stau în drum!

Marichelle simţea că explodează de furie.

— Din câte înţeleg, domnule Kenrick, nu este vasul tău şi nici nu va fi vreodată!

— E adevărat, dar atâta timp cât eu sunt căpitanul, este ca şi cum ar fi vasul meu şi vei face aşa cum spun eu. Asta, dacă vrei să vii. Nu e prea târziu să renunţi, dacă vrei.

— De fapt, este exact ceea ce vrei tu, nu-i aşa?

— Nu, Marichelle, nu este exact ce vreau eu. Totuşi, îmi doresc un echipaj care să asculte de ordine. Du-te şi caută ceva mai uşor de transportat, te rog.

Capitolul 6

— Marichelle?

Tresări, apoi îşi dădu seama că tonul era vesel, prietenos.

— Sunt aici, Paul, răspunse ea, continuând să

înfăşoare un întinzător cu filet de la arborele artimon cu bandă specială.

Rod şi Chuck montaseră şi strânseseră greementul toată dimineaţa, iar acum ea îl înfişura cu bandă, ca să nu agaţe velele şi să nu zgârie pielea.

— Mai ai de lucru?

Paul era ca un uriaş lângă ea. Marichelle ridică privirea şi se uită în ochii lui, mereu cu aceeaşi tresărire a inimii: era Rod în întregime, cu avantajul că, spre deosebire de acesta, fratele lui mai mic o plăcea – era o simpatie reciprocă, o relaţie sinceră, curată, iară ascunzişuri, pericole, implicaţii. În plus, îl putea privi în voie, bucurându-se de fiecare trăsătură a lui, fără riscul de a fi întâmpinată de o reacţie sarcastică.

— Paul dragă, cum te descurci să plăteşti pentru cantitatea enormă de piele care-ţi trebuie pentru pantofi? glumi ea, lovindu-l uşor peste picior, cum stătea în genunchi, pentru a termina de izolat cu bandă. În locul tău, aş umbla desculţă, pentru că nu mi-aş putea permite o astfel de sumă fabuloasă! Ce număr porţi?

— Patruzeci şi cinci, la fel ca Rod, spuse el cu mândrie.

— L-ai ajuns din urmă…

Marichelle ajunsese să adune astfel tot felul de amănunte despre Rod şi, în momentele de singurătate, le trecea în revistă cu bucuria cu care un avar şi-ar fi scos din când în când banii, ca să-i numere sau măcar să-i atingă. Sigur, era un surogat, dar, oricum nu avea să se aleagă cu mai mult, pentru că nu-l va cunoaşte direct niciodată – erau ca doi arici care nu puteau să se apropie prea mult unul de celălalt din cauza ţepilor.

— Fiindcă tot veni vorba de fratele meu, el m-a trimis după tine. Ai terminat?

— Asta e ultima; gata! – întinse mâna, iar el o ajută cu uşurinţă să se ridice.

— Oare de ce mă cheamă?

— E o şedinţă cu tot echipajul.

Jack şi Chuck erau deja în cabina principală, iar Rod venea din bucătărie cu un ibric şi cu căni. Marichelle abia aştepta romul fierbinte cu unt cu care se obişnuise deja şi care-i plăcea atât de mult.

— Doamne, Rod, ce s-a-ntâmplat?! se plânse imediat Jack, care sorbise primul, cu poftă, aproape înecându-se. Am rămas fără rom?

Gustă şi Marichelle; până şi ea era dezamăgită – ceai simplu.

— În seara asta nu se bea, Jack. Plecăm mâine, dacă se menţine vremea.

— Cu atât mai mult, nu putem sărbători, ce naiba, omule?!

Dacă aşa stau lucrurile, ar trebui să mergem din bar în bar!

— Nu, Jack, nu astăzi. Şi, dacă vreţi să ştiţi, vina este a lui Chuck; când mă lua cu el în călătorii pe mare, pe vasul lui regula era ca niciodată să nu se bea alcool cu douăzeci şi patru de ore înainte de plecare. După ce m-am plâns mult timp, mi-am dat seama că este o regulă de aur.

— Ştiu că cele mai multe echipaje îşi încep călătoria după o noapte de beţie, explică liniştit Chuck. Însă prima zi este cea care îţi solicită cel mai mult atenţia: întâlneşti cele mai multe vase, trebuie să fii atent la geamanduri şi semnalizări, stomacul nu este încă obişnuit cu mişcarea valurilor în larg. Credeţi-mă, aceasta este reţeta pentru o pornire liniştită.

Jack oftă resemnat, cu o figură de martir.

— Lasă, Jack, îl linişti Rod. Imediat ce vom fi în larg, vom reveni la obiceiurile noastre. Nu vreau decât să plecăm cu dreptul. Ei, şi-acum, o ultimă verificare. Marichelle, ai verificat bolţurile şi ai terminat de izolat cu bandă?

Marichelle încuviinţă din cap, nefiind prea sigură că, altfel, vocea n-ar fi trădat-o; era incredibil cum o putea tulbura acest bărbat doar adresându-i-se.

— Paul, ai umplut rezervoarele de apă?

— Da.

— Şi pe cele cu motorină?

— Da.

Marichelle îl privea visătoare. îi plăcea cum dădea ordine, politicos dar ferm, sigur pe sine, îi plăcea cum zâmbetul îi lumina brusc faţa, iar ochii aceia pătrunzători o înnebuneau.

— Marichelle?

Clipi, nedumerită.

— Scuză-mă, Rod, n-am auzit ce-ai spus.

— Ţi-ai adus bagajul la bord?

— Ăă… nu încă. n-am ştiut unde să-l pun.

— În calitate de reprezentant al proprietarului, mi se pare corect să stai în cabina proprietarului. O vei împărţi cu Chuck. El este cealaltă tură de cart şi garantez pentru comportamentul lui impecabil de gentleman.

— Vei vedea că a omis să menţioneze că sforăi; de fapt, de-asta m-a plasat cât mai departe de cabina lui.

Marichelle zâmbi, uşurată. Comparativ cu Jack, Chuck era colegul de cameră ideal.

— Atâta timp cât sforăi când eu sunt de cart, pentru mine vei rămâne acelaşi gentleman şi înţelept.

— Ne-am înţeles.

— Bun, reluă Rod. Atunci, mâine la prima oră, să-ţi aduci bagajul. Jack şi Paul, să aduceţi gheaţa şi alimentele proaspete, ca până la ora unsprezece să fie deja aranjate.

— Ce vreme au anunţat pentru mâine? întrebă Paul.

— Vânt din nord şi nord-est, cer înnorat şi puţină ceaţă – nu chiar o vreme de picnic, dar nici nu putem spera la ceva mai bun pentru această perioadă a anului. În orice caz, o vreme optimă, dacă se menţine aşa încă două sau

trei zile, până ajungem cu bine în larg.

Marichelle zâmbi, amuzată: Rod era într-adevăr un marinar înnăscut, căci numai aceştia se simţeau mai în siguranţă în larg, decât în apropierea ţărmului.

Abia răsărise soarele când Marichelle se-ndrepta spre vas. Urma ca bunicul şi căpitanul să vină mai târziu să-şi ia rămas-bun.

— Ahoe, Jack! Mă ajuţi?

Jack stătea în dreptul cabinei căpitanului, cu o cană cu cafea în mână. Veni somnoros s-o ajute, clipind ca o bufniţă deranjată de lumina zilei. De-aproape, ochii lui injectaţi îl trădau că nu respectase ordinele lui Rod.

— Uite, Marichelle, vin bunicul tău şi căpitanul, anunţă Paul, în timp ce-o ajuta să scoată husa de pe vela mare.

Marichelle îi învălui într-o privire plină de dragoste şi mândrie, dorindu-şi să aibă şi ea curajul lor. Câtă demnitate era dincolo de durerea pe care trebuie s-o fi simţit!

— Când plecaţi? o întrebă bunicul.

— Cred că într-o jumătate de oră. Dar mai bine îl întrebi pe căpitan, spuse ea văzându-l pe Rod care tocmai venea.

— Domnule Christie, domnule căpitan Edwards, vă rog să veniţi, îi întâmpină el cu căldură.

— Doar pentru câteva minute, Rod. Nu vreau să vă încurcăm.

— Deloc, domnule. De fapt, voiam să vă cer un sfat pentru ieşirea din port; cum procedaţi.

Marichelle privi plină de admiraţie şi recunoştinţă delicateţea cu care Rod îi antrena în agitaţia ultimelor pregătiri. Recunoştea că era un om cu mult tact şi cu un suflet mare, păcat, însă, că nu şi în relaţiile cu ea. Cei trei bărbaţi se aplecară asupra unei hărţi, iar ea luă învelitoarea velei artimon ca s-o depoziteze la locul ei.

— Rod, să nu uit! îl auzi ea pe bunicul, când tocmai trecea prin dreptul lor. A venit de la poştă de dimineaţă pe adresa mea – e un pachet pentru tine.

Scoase din buzunar o cutiuţă pe care o aşeză pe hartă, întâmplător cu faţa în jos, suficient ca Marichelle să vadă cuvintele scrise pe spatele ei: „Noroc, iubitule!”. Rod o cuprinse în mâna sa mare şi, după ce aruncă o privire la adresa expeditorului, o adresă din Londra şi un nume, Lisa ridică tăblia pupitrului cu harta şi o puse repede înăuntru. Pe maxilarul lui tresări un muşchi şi privi spre Marichelle cu ochi întunecaţi, astfel încât acesteia i se păru că se uită prin ea.

Blonda, desigur, se gândi Marichelle, simţind cum furia şi deznădejdea îi contractează dureros stomacul. Dar, o fi soţia sau iubita? Oricum, nu contează. Nu, n-ar fi trebuit să conteze, dar nu-şi putuse stăpâni reacţia. Când se întoarse, nu mai era nimeni la pupitrul cu harta; ascultă atent, apoi, furioasă pe ea însăşi pentru că recurgea la un gest pe care nu-l mai făcuse niciodată până atunci, deschise capacul pupitrului; pur şi simplu trebuia să mai vadă o dată pacheţelul.

Numai că acesta dispăruse. Clipi, nevenindu-i să creadă. Oare Rod o bănuise că ar putea face aşa ceva, de îşi luase asemenea măsuri de precauţie, sau obiectul era mult prea preţios sentimental şi nu suporta să-l ştie acolo?

— Marichelle?

Vocea bunicului o trezi la realitate.

Bunicul şi căpitanul tocmai îşi luaseră rămas-bun de la membrii echipajului, iar bunicul termină cu Rod. Se priviră cu căldură în ochi când îşi strânseră mâinile.

— Ei bine, Rod, să ai grijă de amândouă.

— Da, domnule, promit.

Bunicul şi căpitanul coborâră pentru ultima dată, cu un aer demn, de la bordul iahtului. Marichelle merse să-i conducă, abia stăpânindu-şi lacrimile. În loc să-i

încurajeze, se părea că tot ea avea nevoie de sprijinul lor moral.

— Să ne scrii din Madeira, spuse bunicul îmbrăţişând-o.

— În clipa în care ajung acolo.

— Ai grijă, draga mea.

Făcu doar semn cu capul, nemaifiind sigură că-şi poate stăpâni emoţia, apoi se întoarse spre căpitan.

— Marichelle, te aşteptăm aici la anul, să bem asta împreună, spuse acesta scoţând dintr-o pungă pe care numai el ştia unde o ţinuse până atunci, o sticlă mare cu şampanie, cu etichetă festivă.

— Voi fi aici negreşit, promit, spuse ea râzând din toată inima, îmbrăţişându-l.

Plecară amândoi, fără să mai privească în urmă, iar Marichelle rămase pe loc câteva clipe, cu obrajii scăldaţi în lacrimi.

Când urcă din nou pe punte, Rod a fost singurul care nu s-a ferit s-o privească în ochii încă strălucind de lacrimi, deşi pesemne că-şi închipuia furia pe care, inevitabil o simţea faţă de el, cel pe care-l făcea răspunzător pentru toată suferinţa ei şi a celor dragi ei.

O mai privi o dată, cu un zâmbet plin de înţelegere, apoi porni motorul. Manevră iahtul în acea încurcătură de vase şi docuri cu o îndemânare şi o siguranţă uimitoare, găsind mereu unghiul şi viteza potrivită, astfel încât, când ieşiră din port, Marichelle se văzu nevoită să recunoască, în sine, cu admiraţie, că nici chiar căpitanul nu s-ar fi descurcat mai bine.

Categoric, Marichelle era în mâinile unui comandant iscusit. Cât despre ea… era şi ea tot în mâinile lui. Totul era acum să nu ajungă în braţele lui.

— Marichelle!

Ah, dacă n-ar mai tresări aşa de câte ori o strigă.

— Da, Rod.

— Preia cârma cât noi înălţăm velele.

Marichelle se strecură în faţa roţii timonei, cu degetele fremătând de nerăbdare. Auzea foşnetul pânzelor desfăşurate, căzând în falduri pe punte şi apoi întinse pe catarg. Învârti puţin roata şi iahtul păru să primească din plin binecuvântarea vântului. Întorcându-se, privirea ei şi a lui Rod se întâlniră pentru o clipă şi îşi zâmbiră.

Apoi, mai vru să vadă o dată ţărmul, de care avea să i se facă negreşit dor după mai bine de-o lună pe mare şi simţi că i se taie respiraţia: în zare, ca două puncte, bunicul şi căpitanul fluturau o pânză albă, cu mişcări ample ale braţelor. Le făcu şi ea semn cu mâna şi, instantaneu, ochii i se umplură din nou de lacrimi: era ca şi cum nu numai Marichelle îi părăsea, dar şi ea.

Se gândi pentru prima dată că n-ar fi trebuit să plece, să se bucure de această ultimă călătorie, ci să fie alături de ei în momentele acelea, să-i consoleze cumva. Marichelle, plină de gelozie, îi reclama din nou toată atenţia.

De altfel, când mai privi o dată spre ţărm, lumina incertă a apropiatului amurg înghiţise deja cele două siluete şi-aşa reduse aproape la două puncte. îşi întoarse faţa, dar nu suficient de repede şi ochii pătrunzători ai lui Rod îi surprinseră lacrimile.

— Ah, Marichelle, şopti el.

Nu, mila lui era ultimul lucru de care avea nevoie.

— Te rog, Rod, lasă-mă în pace! spuse ea strângând din dinţi şi îndreptându-şi privirea spre mare, dincolo de el, lăsând vântul să-i usuce lacrimile.

Întinsă în pat, Marichelle privea tavanul din bârne al cuşetei. Rod o trimisese şi pe ea şi pe Jack la culcare foarte devreme, pentru că începeau să facă de cart la ora zece în seara aceea. Deşi credea că nu va putea nici măcar să aţipească, adormi, legănată de valuri, mai repededecât sperase.

La un moment dat, visă că e pisică şi torcea, lipindu-

se de mâna caldă care o mângâia pe cap; apoi, i se păru că simte o atingere uşoară pe obraz şi pe buze şi deschise imediat ochii. Era întuneric şi clipea ameţită, încercând să despartă visul de realitate. O mână mare o atinse pe umăr.

— Trezeşte-te, prinţesă adormită! auzi vocea şoptită a lui Rod, pe un ton amuzat. Ai o jumătate de oră să te îmbraci şi să mănânci puţină supă înainte să intri de cart. îmbracă-te gros, e frig.

Îl privi lung, o bruscă enervare luând locul scurtei stări de fericire. Se întreba, îngrozită, de cât timp stătea lângă ea.

— Ţi-e foame? o întâmpină Rod în uşa bucătăriei, cum apăru.

— Da. Unde e Jack?

— În cabină; îi e rău.

Aşadar, va trebui să facă de cart cu Rod, trase imediat concluzia, sub privirile amuzate ale acestuia, care parcă i-ar fi ghicit gândurile.

— Vino aici o clipă, spuse Rod intrând în cabina lui, după ce terminară de mâncat.

Marichelle nu se opuse; învăţase de-acum că, pe vas, Rod nu obişnuia să roage, ci să comande.

Rod căuta în sacul lui marinăresc; la un moment dat, căzu o cutiuţă şi o îndesă repede la loc. Apoi, scoase ceva ce semăna cu o încurcătură de curele.

— Îţi aminteşti că ţi-am promis un dar când mă întorc?

— Uitasem.

De fapt, nici nu-l luase în serios, iar acum privea sceptică obiectul acela ciudat din mâna lui.

— Mi-am închipuit că n-ai aşa ceva, aşa că ţi-am adus unul, spuse el întinzându-i pachetul pe care ea îl luă automat, privindu-l nedumerită şi răsucindu-l pe toate părţile. Este un harnaşament de siguranţă, îi explică, amuzat de ignoranţa ei.

Înţelegând despre ce e vorba, Marichelle simţi mai întâi o uşoară enervare, apoi teamă. Cutremurată de un fior, îi întinse pachetul înapoi, privind prin el, undeva unde se derula în faţa ochilor scena îngrozitoare a morţii tatălui ei, prins într-o încurcătură de frânghii şi noduri şi tras la fundul mării.

Putea foarte uşor să rişte să cadă şi ea în apă, prinsă în chingile acelea ca într-o capcană.

— Nu, Rod, mulţumesc, dar nu port aşa ceva, spuse ea pe nerăsuflate, aproape aruncându-i-l în braţe. Pare o adevărată bătaie de cap doar ca să-l pui!

Rod îl luă încet şi-l aşeză pe pat cu grijă, ca şi cum s-ar fi putut sparge.

— Bine, Marichelle, spuse el dubios de calm, deşi privirea lui avea o strălucire metalică, rece. Nu eşti obligată să-l porţi, de fapt, nici nu vei avea nevoie de el dacă vrei să călătoreşti până în Barbados fără să ieşi pe punte.

Ultimele cuvinte au fost ca o lovitură de bici. Să nu iasă pe punte? Dar cine se credea să-i dea ordine pe vasul ei? făcu un pas spre el, cu pumnii strânşi, făcând eforturi să nu-l lovească.

— Cine naiba te crezi?

Un căpitan din cărţile de aventuri?! N-ai dreptul să-mi spui ce să port şi ce nu! Este treaba mea dacă vreau, sau nu, să port un ham ca de câine! Este treaba mea, nu a ta, dacă se întâmplă să cad de pe punte!

— Aici te-nşeli, Marichelle! Deja am întârziat şi n-am chef de toanele tale! Luă harnaşamentul şi-l agită în faţa ochilor ei, privind-o ameninţător.

— Pune-ţi-l mai repede şi vino pe punte, sau ţi-l pun chiar eu; îţi promit că ţi-l leg de gâtul acesta superb, de n-ai să-l mai poţi da jos!

Se aplecase deasupra ei şi accentuase fiecare cuvânt rostit şi-aşa pe un ton tăios, astfel încât Marichelle nu avu

nici cea mai mică umbră de îndoială că ar ezita să-şi pună în practică ameninţările.

Se simţi descurajată şi singură printre străini.

— Bine, mormăi ea în cele din urmă, bosumflată. Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, îl voi purta.

Luă hamul cu brutalitate şi-ncercă să înţeleagă modalitatea în care funcţiona acel dispozitiv conceput mai degrabă să înece, decât să salveze. Mâna enormă a lui Rod îl luă cu delicateţe şi-l desfăcu imediat.

— Este doar o problemă de obişnuinţă. Pune pe-aici braţul stâng.

Marichelle îl ascultă, fără să mai protesteze, concentrându-se asupra furiei pe care încă o mai simţea, ca să-şi distragă atenţia de la atingerea lui caldă ca o mângâiere, de care devenise atât de conştientă.

— Aşa, acum, şi celălalt braţ. se-nchide în faţă. Acum, nu mai trebuie decât să te ancorezi de ceva solid când eşti pe punte şi vei rămâne pe vasul meu, chiar dacă nu e treaba mea.

Marichelle se grăbi să se închidă singură, ca nu cumva să-i vină el în ajutor. Încercă o dată, de două ori. degeaba! începu să râdă, mai întâi încet, apoi mai tare, fără să se poată abţine.

— Ce s-a întâmplat?

O privea ca şi cum era nebună.

— Rod, nu… nu se potriveşte! După toată această ceartă… E prea mic!

Se rezemă, abia mai ţinându-se pe picioare din cauza râsului, realizând totuşi că reacţia ei semăna mai mult cu un acces de isterie.

— Prea mic?! Am fost convins că e chiar măsura ta. Prinse curelele şi, aplecându-şi capul, încercă să rezolve, mirat, neaşteptata problemă. Cum voiai să se potrivească?! începu şi el să râdă încet. Catarama se prinde deasupra pieptului, nu dedesubt. Lasă-mă pe mine…

Deodată, Marichelle se opri din râs, când îşi dădu seama că Rod o trage uşor spre el. În clipa următoare, buzele lui îi acoperiră gura. Cu cât îl împingea mai mult, cu atât mai mult o strângea la piept. Se simţea suspendată deasupra unui abis întunecos, avându-l pe el ca unic punct de sprijin. O mângâia cu mişcări delicate, acoperindu-i acum faţa cu săruturi.

— Rod, nu! Opreşte-te!

— Adică, să nu mă opresc, îi şopti el la ureche. Pentru nimic în lume nu m-aş putea opri, iubito!

— Rod! Te rog!

— Nu trebuie să mă rogi, râse el uşor, te voi înnebuni de plăcere, iubita mea încăpăţânată, răsfăţată, care frânge inimi!

Marichelle abia mai putea respira; tot trupul i se înfiora de bucuria simţurilor. Nu-nţelegea ce se-ntâmpla cu ea, cum de era dispusă să se dăruiască total acestui străin pentru care era foarte posibil să nu însemne decât un joc, o clipă de plăcere, poate.

— Te rog, Rod, încetează!

De data aceasta, se opri; o privea, mângâindu-i obrazul cu degetul.

— Ce e, iubito?

Văzu, ca o străfulgerare, inelul cu delfini, când mâna lui stângă îi cuprinse faţa.

— Nu vreau să nu pot… Pur şi simplu.

Nu putea să-i explice nimic coerent, din moment ce nici ea însăşi nu înţelegea. Încercă să-l împingă din nou, pe punctul de a plânge, când Rod se ridică brusc.

— Pur şi simplu nu mă vrei, termină el fraza în locul ei, de data aceasta cu voce rece, distantă.

— Hei, ce faceţi? Sunteţi de cart! Aţi întârziat! se auzi vocea lui Paul dinspre tambuchi.

— Asta e, Marichelle? întrebă Rod o ultimă dată.

— Da, minţi ea. Ce putea să spună? Cum putea să

explice că, dacă pentru el nu constituia o barieră faptul că era căsătorit, ea nu putea trece peste acest lucru! Te urăsc, concentră ea în două cuvinte amalgamul acela de sentimente contradictorii care o chinuiau, pentru că, de fapt, ce altceva putea să simtă pentru omul care i le provocase şi care doar se folosea de ea?!

Rod râse scurt, scoţând un sunet ca şi când cineva l-ar fi lovit în stomac.

— Ei, atunci e clar, scumpo!

Se ridică, dar se mai aplecă o dată asupra ei, ţintuindu-i umărul cu mâna, apoi prinse între degete o şuviţă de păr.

— Cel puţin, nu poţi să spui că nu te-am prevenit.

— Prevenit? în legătură cu ce?

— În legătură cu riscul de a călători singură pe mare în compania unor bărbaţi, râse el. Aerul ăsta de mare… îmi dă aşa un apetit…

Dădu drumul şuviţei de păr, lăsând-o să cadă peste faţa ei, după care se ridică şi plecă. Se mai întoarse din pragul uşii:

— Nu uita, Marichelle! Se închide deasupra pieptului!

Şi, pentru a se face şi mai bine înţeles, zăbovi cu privirea o clipă asupra locului indicat, apoi ieşi.

Epuizată, cu genunchii tremurând, Marichelle se aşează pe canapea, încercând să-şi adune puţin gândurile. Mare lucru nu reuşi, cuprinsă de furie cum era. Şi-acum, urmează să mai fac şi de cart împreună cu el! se gândi, neputincioasă, pornind să-şi ia în primire postul.

Puntea scârţâi sub paşii grei ai lui Paul. Acesta părea obosit, aproape înţepenit şi Marichelle îl ajută să se debaraseze de un harnaşament similar cu al ei.

— Te rog să mă scuzi, Paul, m-am trezit greu.

Fusese un gest de mare impoliteţe din partea lor să lase pe cei din tura dinainte, înfometaţi şi înfrigураţi, după

terminarea orelor lor de program.

— Nu-ţi face griji. Acum, urcă pe punte, te-aşteaptă Chuck să te asigure.

Marichelle urcă scara încet; când ajunse pe ultima treaptă şi împinse capacul bocaportului, bezna de-afară şi vuietul vântului o făcură să aibă un moment de ezitare.

— Marichelle! Chuck era chiar lângă bocaport, aşteptând-o. Nu era greu de imaginat zâmbetul lui amuzat, dar, cu siguranţă, binevoitor. Dă-mi inelul de siguranţă. Aşa, spuse el blând, după ce-l prinse de ceva de la bordul în vânt, acum poţi ieşi.

Ieşi cu pas tremurând, ţinându-se de chinga de la ham, cu care fusese asigurată, pentru a-şi menţine echilibrul şi îngenunche lângă el.

— Stai aici până ţi se acomodează privirea. E o noapte frumoasă şi iahtul merge ca un marfar.

Chuck se ridică, atent şi începu să coboare scara, cu faţa spre pupa. îi mai rămăseseră doar umerii deasupra punţii.

— Eşti încă prins cu cârligul!

— Aşa este, dar aici greşesc cei mai mulţi marinari şi sunt pierduţi.

Fie ies din bocaport fără să fie asiguraţi cu cârligul, fie se desfac cât încă mai sunt pe punte. Dacă te prinde un val în momentul acesta, eşti pierdut. Şi… nu se prea întâmplă să fie recuperaţi cei căzuţi peste bord noaptea! Ei, acum te las, pe nota aceasta optimistă, glumi el. Poţi să-mi desfaci inelul.

Rămase singură – sau aproape. Privind spre pupa, văzu prin întuneric o siluetă masivă aplecată asupra roţii timonei – Rod.

— Marichelle, vino aici.

Veni, atentă să-şi păstreze echilibrul, inelul de la chinga hamului ei alunecând uşor pe bara de care îl prinsese Chuck.

Faţa lui Rod, luminată în roşu de la becul de la masa busolei, avea ceva diabolic.

— Noaptea, vei sta în cabină, în afara situaţiilor de urgenţă.

— Bine.

Îşi întoarse privirea de la el, deşi era atât de întuneric, încât nu vedea nimic în jur. Pe puntea umedă erau cercuri de lumină de la farurile de poziţie ale iahtului, dar pe cer nu era nicio stea. Doar auzea valurile, fără să le vadă, dar îşi dădea seama, după zgomotul pe care îl făceau, cât erau de mari. Mi-e teamă, se gândi ea, pentru prima dată.

Era clar că Marichelle nu se temea; înainta cu o vitalitate şi o forţă, de parcă îi simţeai bucuria. La unison cu iahtul, Rod părea să fi uitat de ea, trăind din plin plăcerea de a se afla la cârma acestuia.

— Dragostea mea, şopti el abia auzit, ca o alintare, mâinile lui mari părând a mângâia roata timonei.

Marichelle se simţi din nou singură, părăsită. Merse şi se întinse în adăpostul din cabina căpitanului, privind de-acolo faţa lui Rod, până adormi.

— Marichelle!

Simţi o mână caldă prinzând-o de gambă şi scuturând-o, smulgând-o astfel din coşmar.

Se desprinse încet, încet de scenele de groază trăite. Încă mai avea mâna încleştată de ham. Clipi, încrezătoare: aşadar, încă mai trăia, la fel şi el. Doar tatăl ei murise.

Nu mai avusese de ani de zile coşmarul cu tatăl ei care se îneca. De data aceasta, însă, era o versiune schimbată: corpul care se zbătea era când al ei, când al lui Rod.

— Marichelle!

Rod era în picioare în faţa timonei; îşi ridică puţin privirea spre ea, apoi privi din nou busola. Oare scosese vreun sunet de-i atrăsese atenţia?

— Vino şi stai aici, spuse el liniştit, indicându-i locul de lângă el. Ai avut un coşmar?

Privea în continuare busola, apoi se uită repede spre velă şi spre bordul în vânt şi roti timona cu câteva grade, întâmpinând un val.

— Da…

— Ce anume?

— N-are importanţă.

Ce putea să-i spună? Că, după toate cele întâmplate, acum îl şi îneca, în vis?

— Are importanţă, pentru că încercai să-ţi scoţi hamul.

— Ah. L-am visat iar, după mult timp, pe tata… încurcându-se în acele frânghii şi înecându-se…

— Şi hamul acesta te sperie, nu-i aşa? Fir-ar să fie, nu mi-a trecut prin minte aşa ceva. îi cuprinse umerii cu braţul, apoi şi-l retrase, simţind-o cum încearcă să se ferească. îmi pare rău, reluă el, de data aceasta pe un ton rece, dar tot trebuie să-l porţi. S-a întâmplat odată, când eram pe un vas în Florida, să pierdem un om. Era noapte. Dacă ar fi fost asigurat cu un ham, ar fi fost salvat. Am jurat că aşa ceva nu se va întâmpla niciodată pe un vas pe care-l conduc eu.

Se ridică şi arătă spre tribord.

— Du-te acum, şi spune-mi ce face vasul acela.

Departe, la orizont, clipeau două lumini – una verde şi una albă.

— Suntem cu faţa spre tribordul lui, anunţă ea, bucuroasă de a fi avut inspiraţia să citească manualele de navigaţie înainte de călătorie.

— Şi care este direcţia de mers, faţă de a noastră?

— Se deplasează cu bordul în vânt. Vom trece cu mult în spatele lui; suntem în deplină siguranţă.

— Şi dacă ai vedea o lumină roşie, verde şi albă? întrebă el, după ce, dintr-o privire rapidă spre vasul

necunoscut, verifică indiciile date de ea.

— Ar însemna că se îndreaptă spre tine – posibilă coliziune.

— Bravo! Ţi-e teamă? întrebă el imediat, privind-o scurt.

— Da.

— Pune mâna pe roată, spuse el ca un ordin, deşi cu blândeţe, ca să simţi cum cârmesc. Uite, acum, când vine valul, rotesc doar puţin… aşa. Când valul ajunge sub noi, rotesc în partea cealaltă, ca să ne menţinem pe creasta lui cât mai mult. Valul este la fel ca o stâncă – trebuie să urcăm şi să coborâm încet.

— Aşa cum o spui tu, pare atât de uşor.

— Chiar este! E doar o problemă de ritm, de sincronizare – ca şi cum ai face…

Tăcu, dar Marichelle completă în gând: dragoste. Verigheta lui sclipea în lumina de la pupitrul busolei, înfiorând-o din nou. Se gândi că n-ar fi trebuit să vină niciodată.

Când Chuck şi Paul urcară din nou pe punte, Marichelle găsise acel ritm. Era ameţită de plăcerea nebună, de puterea de a conduce acea cursă impetuoasă în întuneric.

Rod o lăsase pe ea să conducă în ultima lor oră de cart, în timp ce se aşezase în cabina căpitanului, privind-o, sau moţăind – pentru ea nici nu mai conta.

Paul apăru lângă ea.

— Cum merge? întrebă el, căscând.

— E un vis. Cât e ceasul?

— Două şi jumătate. Ne-am îngăduit o jumătate de oră în plus, ca să fim chit.

— Poţi să mergi înapoi la culcare şi fac eu tot cartul în locul tău. Este de necrezut! Parcă zburăm.

— Nu, mulţumesc, acum sunt complet treaz.

Paul puse mâna şi el pe roata timonei, ca pentru

acomodare şi mai rămaseră amândoi la cârmă câteva minute. Rod se ridicase şi discuta cu Chuck.

Apoi, Paul luă total în primire cârma şi Marichelle se ridică, întinzându-se. Deodată, începu să se clatine, în timp ce întunericul se împodobi cu o mulţime de steluţe colorate.

— Hei!

Auzi vocea lui Rod, apoi se simţi cuprinsă de braţele lui puternice şi culcată pe punte. Imediat, îşi reveni.

— Cum te simţi?

Aplecat deasupra ei, privind-o cu ochi pătrunzători, încă îi ţintuia umerii cu mâinile lui calde. Deasupra lui, apăru imediat şi faţa îngrijorată a lui Chuck.

— Bine; m-am ridicat prea repede.

— Ţi s-a mai întâmplat?

— Nu, cred că m-am uitat la busolă prea mult şi m-a ameţit lumina, asta e tot. N-am nimic, Rod, sunt obosită.

Şi, într-adevăr, o cuprinsese brusc oboseala. De fapt, era extenuată.

— Bine… Ai dreptate, a fost o zi lungă. Du-te la culcare.

— Noapte bună, băieţi. Ne vedem mâine dimineaţă la şase.

Păşi încet, atentă să-şi păstreze echilibrul, urmată la o distanţă de o lungime de braţ de Rod. Acesta o aşteptă să coboare, apoi îi desfăcu cârligul de siguranţă şi o urmă.

Marichelle intră în cabina ei şi rămase să asculte. Se relaxă doar când îi auzi paşii trecând pe lângă uşa ei, mai departe, spre cabina lui.

A trecut abia prima zi, a fost ultimul gând de care şi-a dat seama după ce puse capul pe pernă.

Capitolul *1*

— Marichelle!

Se-ntoarse pe partea cealaltă şi îşi acoperi capul cu pătura, ca să nu mai audă. Doar nu putea fi deja

dimineaţă!

— Marichelle!

De data aceasta, auzi clar vocea lui Rod. Scoase capul afară şi-l văzu în prag.

— Eşti de cart, doamnă! spuse el ironic, după care plecă.

Ah, îl urăsc! se gândi ea, desprinzându-se cu greu din culcuşul cald, pentru a înfrunta frigul de-afară.

Îi venea, însă, cam greu să simtă ură pentru individul obosit, tras la faţă şi neras care tocmai aşeza în faţa ei o cană cu cafea şi un bol cu cereale. Era evident că dormise mai puţin decât ea.

Şi, cu toate acestea, trebuie să-l urăsc, se gândi disperată, altfel cum să-l ţin la distanţă? îşi repeta că neutralitatea nu era de-ajuns, trebuia să existe o relaţie de ură – părea să fie sensibil la aceasta. N-ar fi făcut dragoste cu ea împotriva voinţei ei, dar era clar că încerca să facă totul ca să-i înfrângă această voinţă. De fapt, pentru el la asta se reducea totul: un joc al cuceririi, un mod cât de cât interesant de-a face timpul să treacă mai repede pentru o lună de zile. Trebuia, totuşi, să-l admire pentru un singur fapt: nu încercase să ascundă verigheta faţă de ea, aşadar, jucase cinstit.

— Marichelle, este cinci şi jumătate. Vezi dacă poţi să-l aduci pe Jack.

— E tot bolnav?

— Da.

— Atunci, n-ar fi mai bine să…

— Nu. Adu-l. Nu vorbi despre mâncare în faţa lui!

Jack era ca o umbră verzuie întinsă în pat. Era deja îmbrăcat, inclusiv hamul de siguranţă şi cizmele. Pesemne Rod îl trezise mai devreme, dacă nu chiar îl şi îmbrăcase. Marichelle se apropie şi-l atinse uşor.

— Jack? Suntem de cart.

— Minunat.

— Hai, te vei simţi mai bine pe punte. Jack urcă scara anevoie şi ea îl urmă, trecând de Rod, fără să-l privească.

— Marichelle, strigă acesta, de la pupitrul cu harta, pune-l mai întâi la cârmă.

— Nu e cam greu pentru el? Se pare că-i e încă foarte rău.

— Cred că mă descurc şi fără sfatul tău. I-o plăcea lui Jack că-l cocoloşeşti atât, dar te asigur că nu are nevoie de aşa ceva. Pune-l la cârmă.

— Cum spui, căpitane!

Jack era în spatele cabinei căpitanului, rezemat de balustradă, cu umerii gârboviţi. Marichelle îl urmă, oprindu-se doar să desprindă inelul de siguranţă al lui Chuck, pentru ca acesta să poată coborî în bocaport.

— Lasă-l pe el mai întâi la cârmă, spuse acesta încet, prinzând-o de braţ.

Marichelle era surprinsă: până şi el era împotriva lui Jack?!

— Ăsta este cel mai bun leac, continuă el, zâmbind. Ţine-l în permanenţă ocupat, ca să-i distragi atenţia şi nici n-o să ştie când îşi va reveni. Adu-i un ceai cam după o oră. Hei, strigă el spre umbra de lângă cabina căpitanului, uneori trebuie să te izbeşti de o situaţie dificilă, ca să înveţi.

Era o dimineaţă cenuşie, cu vânt puternic. Marichelle nu mai văzuse niciodată astfel de valuri, ca nişte munţi în mişcare, pe distanţă de mile întregi. Lumea care se înfăţişa înaintea ochilor ei era plină de măreţie, deşi pustie şi era deopotrivă îngrozită şi bucuroasă de-a se afla în mijlocul ei.

Îl privi pe Jack: conducea cu mişcări iscusite, dar fără acea bucurie lăuntrică pe care o simţise la Rod, a cărei inimă părea să pulseze în ritmul valurilor. Parcă nu mai era atât de palid.

— Vrei un ceai?

— Mda, mulţumesc, răspunse el după ce se gândi puţin.

Marichelle porni încet de-a lungul barei de care era asigurat inelul chingii de la ham. Începuse să se mai obişnuiască şi-l considera acum mai mult o pacoste decât un pericol. Se mişcă în linişte în bucătărie. Uşa de la cabina lui Rod era închisă – probabil că acesta dormea, în sfârşit. Paul era sus în teugă, în cabina lui Archie. Zâmbi, gândindu-se la acesta. De multe ori plănuiseră amândoi o croazieră cu Marichelle în Mediterana, în Caraibe, în jurul lumii… Deocamdată, făcea doar ea o astfel de călătorie. Am să deturnez vasul.

Rod habar n-are că la bordul navei lui se află un pirat.

Se întoarse şi tresări, speriată. Piratul se afla, de fapt, chiar în faţa ei. Cu barba nerasă de o zi, cu o expresie dură a figurii, Rod apăru în uşa cabinei sale, încrucişându-şi braţele pe pieptul care părea o masă de muşchi.

— Întotdeauna tresari aşa?

Indiferent ce i-ar fi răspuns ar fi fost în dezavantajul ei, aşa că hotărî să-i ignore întrebarea.

— Ştii cumva unde a pus Chuck biscuiţii? Cred că acum, Jack ar putea mânca puţin.

— La babord, în dulăpiorul dinspre pupa, dar vă pregătesc prânzul în câteva ore.

— Dar el n-a mâncat nimic toată ziua, îi reaminti ea, lăsând să se vadă mai multă grijă decât simţea de fapt.

— Da, da, înţeleg.

Cu spatele la el, Marichelle zâmbi maliţios. Bun! Să vezi şi tu cum e!

— Doreai ceva? Probabil şi acesta este un zâmbet tipic de pirat, se gândi ea, văzându-i dinţii albi, strălucind şi mai mult în contrast cu tenul bronzat. Ah, Doamne, trebuie să mă uit în altă parte, oriunde în altă parte. Ah, da, cănile de ceai.

— De fapt, da, voiam să te rog ceva…

— Ce anume?

— Am uitat să-ţi spun să completezi oră de oră jurnalul de bord. Este pe pupitrul cu harta.

— Bine.

— Presupun că norii sunt în continuare foarte denşi, nu-i aşa?

— Da; niciun petic de cer albastru.

— Deocamdată, va trebui să ne bazăm pe estimări. Ai grijă, te rog, ca notaţiile din jurnal să fie exacte.

Îşi luă şi el o cană, întinzând mâna deasupra ei şi uitându-se la ea cu o privire amuzată – probabil că figura ei lăsa să se vadă ceva din tulburarea de-a se afla atât de aproape de trupul lui atletic.

Trebuie să plec imediat, hotărî ea.

— Marichelle! Dacă apare totuşi un semn de înseninare, vreau să fiu anunţat, da?

Marichelle, care se oprise în prag, fără să se întoarcă spre el, făcu un semn din cap, apoi îşi continuă drumul.

Jack arăta acum aproape în întregime restabilit.

— Sunt un om nou, oftă el, după ce înghiţi câţiva biscuiţi.

— Păţeşti deseori asta?

— Întotdeauna. Primele două zile este îngrozitor, apoi îmi revin.

— Şi întotdeauna pleci din port mahmur?

— Doar când am ocazia.

— Incorigibil.

— Absolut, încuviinţă el râzând, apoi se opri brusc. Doar nu s-a cunoscut chiar atât de rău, nu-i aşa? A observat şi Kenrick?

— Nu ştiu, dar de obicei nu-i scapă nimic.

— Asta cam aşa e. Mă-ntreb dacă nu cumva nici nu uită şi nici nu iartă. E un tip dur, căpitanul nostru. Dar tu? Parcă eşti făcută din fier! Nu ţi se face niciodată rău?

— Pe Marichelle, nu.

— Să-nţeleg că pe alte ambarcaţii, da?

— Pe o barcă de curse aşteptând să ia startul, poate fi îngrozitor. Cu toate acestea, reuşesc întotdeauna să fac fotografiile care îmi trebuie.

— Da, uitasem că faci fotografii. Mie când îmi faci poza?

— Vrei să mi se strice aparatul?

— Trebuia să m-aştept. pe cât de frumoasă, pe atât de crudă!

Marichelle zâmbi, fără să-i răspundă şi fără să-i dea importanţă.

Privea în continuare valurile, prin care iahtul trecea de parcă ar fi fost însufleţit de bucuria de a le învinge cu o mişcare suplă şi elegantă.

— Tu, dragostea mea, murmură Marichelle, dându-şi capul pe spate şi râzând de plăcere.

— Cine, eu?

— Iahtul, fraierule!

— La ce mă puteam aştepta?!

Marichelle privea în continuare lumea aceea verzui-cenuşie de talazuri în mişcare, rostogolite la nesfârşit de vânt – o împărăţie deopotrivă frumoasă şi dezolantă, o pustietate paradoxal fermecătoare. Hotărî să înceapă să facă fotografii chiar din acea după-amiază, apoi, uitându-se la ceas, văzu că e timpul să noteze în jurnal.

— Vrei să notezi tu, Jack?

— Nu, mulţumesc, prefer să stau la aer şi să am grijă de cârmă.

Se ridică şi o bătu uşor pe coapsă. Marichelle porni, fără să-i dea atenţie. Jack putea să devină o problemă. Nu intenţiona să-l încurajeze, dar, pe de altă parte, era util, ca să-l descurajeze pe Rod. îşi întinse hamul şi păşi cu grijă.

— Ia te uită, unde ai găsit un Lirakis? întrebă el deodată.

— Un… ce?!

— Hamul de siguranţă! Este cea mai bună marcă.

Marichelle îl mai privi o dată, mirată şi simţi un fior.

— Ah, da… mi l-a împrumutat un prieten. Nu ştiam că e ceva deosebit.

— Nu este nemaipomenit, dar este cel mai simplu şi mai sigur design care a fost creat până acum. În acelaşi timp, este şi cea mai robustă construcţie. Uită-te la cârligul hamului meu, comparativ cu al tău – al tău este cu mult mai mare, ar putea trage şi un cal.

Marichelle încercă să-şi ascundă aerul stingher păstrând aceeaşi atitudine nepăsătoare, apoi plecă.

Aşadar, nu era orice fel de ham, ci unul deosebit. Ce însemna asta? Probabil, nu mai mult decât că Rod avea bani şi aprecia lucrurile de calitate. Era o prostie să-l considere ca pe un dar personalizat. Probabil, îl trecuse în nota de plată a companiei, alături de vele. Plăcerea pe care o simţise câteva clipe începea să pălească. Şi totuşi, chiar şi aşa, fusese un gest frumos din partea lui. Ar fi trebuit să-i mulţumească, dar cum?! De fiecare dată când privea hamul, avea senzaţia atingerii mâinilor lui, aşa că era exclus să-i mulţumească privindu-l în ochi – ar fi roşit penibil până în vârful urechilor. Să-i scrie un bilet? O scrisoare de mulţumire pentru un ham de siguranţă, adresată unui bărbat însurat! zâmbi la acest gând. Încă mai avea zâmbetul pe buze când ajunse în tambuchi, unde o întâmpină, cu o privire rece, însuşi Rod, aşezat la pupitrul cu hartă.

— Vă distraţi bine acolo, sus pe punte, Marichelle?

— Grozav.

Nu-nţelegea de ce naiba era supărat acum.

— Mă bucur. Crezi că ai putea să-ţi faci puţin timp, în agenda ta încărcată, ca să completezi jurnalul? Ai întârziat cincisprezece minute, iar acum o oră n-ai notat nimic.

— Condiţiile nu s-au schimbat pe tot parcursul

cartului nostru, Rod. Navigăm cu aceeaşi viteză ca şi acum o oră. M-am gândit sa.

— Nu e suficient ce spui.

Vreau să se noteze datele fix la o oră, indiferent la ce te gândeşti. Este posibil să uiţi modificările mici în viteza vasului, sau în direcţia vântului pe durata unui cart şi, dacă vrei să navighez pe baza informaţiilor tale, ar fi bine să le dai cât mai corecte, dacă nu vrei să-ţi vezi frumosul iaht o grămadă de scânduri.

Îl privea, enervată. Ochii lui erau ca ai unui monstru marin. Da, avea dreptate, dar de ce era atât de furios?

Se aplecă asupra paginii jurnalului şi completă conştiincios la fiecare rubrică: ora, viteza vasului, viteza vântului, până ajunse la comentarii. Aici, probabil că Paul notase: „Ce vas grozav!”, iar Chuck, când îi venise rândul, adăugase: „Poţi să mai spui asta o dată!”, ceea ce Paul şi făcuse. Tocmai citea, amuzată, ultimul comentariu al lui Chuck, „Şi acum, un somn grozav!”, când, cu coada ochiului, îl văzu pe Rod luând un creion şi bătând uşor în masă. Nu numai atât; văzu şi delfinul de pe inelul lui făcând cu ochiul, răutăcios.

— Dacă mai stai mult, poţi să faci notaţia şi pentru ora douăsprezece, spuse el sec.

— Cum aş putea să te reţin atât de mult?!

După care puse imediat pixul jos şi, împingând jurnalul spre el, se ridică şi plecă, sub privirea lui întuncată, ce părea lipsită de orice expresie.

Chuck şi Paul apărură pe punte fix la ora douăsprezece, spre uşurarea lui Marichelle care, trebui să recunoască, îşi petrecuse ultima jumătate de oră uitându-se întruna la ceas şi gândindu-se numai la mâncare şi la pat.

— Ce mâncare şi ce bucătar! spuse entuziasmat Chuck, instalându-se deja lângă Jack la cârmă. O să vezi că am dreptate, Marichelle!

— Ce meniu avem?

Chuck era un scump, deşi, după cum bănuia ea, la fel de versat ca şi Rod.

— Ghiveci!

— Făcut de casă?! se minună ea; în definitiv, Rod fusese ocupat tot timpul.

— Ah, nu! Nu consumăm decât lucruri de calitate! Ai să te convingi!

Când Marichelle ajunse la bocaport, râzând, apăru şi Rod. O privea nedumerit, întinzându-i cârligul de la hamul său, pentru a-l asigura de bară.

— Chuck lăuda ghiveciul tău!

— Nu da vina pe mine, vinovatul e numai el, cel care m-a învăţat tot ce ştiu în materie de gătit pe vas. Serveşte-te.

— Mulţumesc.

Dar, mai întâi trebuia să noteze în jurnal ultimele observaţii, la ieşirea din cart. Începu să scrie, zâmbind: „Tocmai am auzit zvonuri interesante despre un ghiveci… Sau despre un ghiveci interesant?” Apoi, se gândi o clipă şi adăugă: „Apropo, mulţumesc, căpitane!” Considera că mesajul era destul de cifrat pentru a-i induce în eroare pe ceilalţi, dar spera ca Rod să-nţeleagă, totuşi, că se referea la ham. îi atrase atenţia un scris clar, hotărât şi mai zăbovi încă puţin, să citească

— Nu puteau fi decât notaţiile lui Rod: „Vasul este de două mile cu bordul în vânt”, iar după o oră, la ora două: „O noapte ciudată şi minunată. Luna – o domniţă sfioasă de basm”. Rămase, citind şi recitind visătoare acele cuvinte, până când Jack o chemă la masă.

Voi dormi cel mult două ore, îşi spuse Marichelle, urcându-se în cuşeta ei şi promiţându-şi să facă neapărat fotografii în acea după-amiază.

Până atunci fusese o vreme prea umedă şi întunecoasă şi nu reuşise să realizeze mare lucru. Spera,

însă, să se însenineze.

Deodată, se trezi din cauza unei izbituri puternice – era ora cinci după-amiaza. Se duseseră planurile ei legate de un somn scurt! Era clar că vântul îşi schimbase direcţia, iar vuietul lui puternic părea un bocet prelung. Străbătută de un fior, Marichelle se strânse şi mai tare sub pătură. Se auzeau paşi repezi şi grei deasupra capului său, apoi din ce în ce mai aproape.

— Marichelle!

— Părând enorm înfăşurat în pelerina de vreme rea, Rod apăru deodată pe pragul uşii cabinei. Schimbăm vela. Am nevoie de tine.

După care, plecă imediat. Marichelle se pregăti, speriată. Când se gândea cât de mult îşi dorise o astfel de experienţă… să fie pe vas pe furtună!

Pe scări, se întâlni cu Jack.

— Of, ce minunată e viaţa în larg, se strâmbă el, încă mai încheindu-se la jachetă.

Ţinându-se cât mai bine de bara de siguranţă, Marichelle, cu faţa deja udă de ploaie, se duse spre Chuck, la cârmă; acesta îi făcu semn să se aşeze lângă el. Valurile erau enorme, iar vântul îşi schimbase direcţia. Deodată, Rod o prinse de umeri şi îşi apropie gura de urechea ei.

— Marichelle, vreau să rămâi tu la cârmă în timp ce schimbăm vela.

Ridică privirea spre el şi se uită lung, cu o disperare pe care nici măcar nu mai încerca s-o ascundă.

— Haide, poţi face asta, continuă el, zâmbindu-i şi aşezându-se alături, tot timpul cu privirea aţintită asupra ei. Trebuie să intri în plină bătaie a vântului până tragem vela jos. Apoi, învârţi roata timonei înapoi, repede, atât cât să continui deplasarea, până când catargul este deasupra punţii într-o poziţie în care putem ajunge la el. Ai înţeles?

Marichelle încuviinţă din cap.

— Când eşti în plin vânt, ai grijă să nu învârţi roata

prea mult, ca să nu virăm.

Dădu din nou din cap, încordată. Ştia că, la un viraj neaşteptat, catargul putea lovi pe oricine aflat pe punte, aruncându-l peste bord.

— Bine. îi strânse uşor umărul, apoi se ridică. Stai câteva clipe, să te obişnuieşti, apoi începem. Sunt aproape.

Marichelle se-ntoarse spre Chuck, simţindu-şi faţa rigidă.

— Hai, marinare, nu-i chiar atât de rău precum pare. Dacă un bătrân ca mine se descurcă, sunt sigur că nu vei avea probleme. Hai, Marichelle, o încurajă el, retrăgându-se încet, văzând-o că pune mâna, timid, pe roata timonei. Fă mişcări mici şi dacă scapă de sub control, corecteaz-o încet.

Marichelle preluă singură timona, aplecându-se cu toată greutatea asupra ei, pentru a putea învinge rezistenţa vântului şi a menţine cursul vasului.

— Aşa, Marichelle, e bine, spuse el după ce rămase s-o mai privească puţin, apoi se îndreptă spre Rod. Nu fi şocat dacă ne vom trezi cu apă pe punte. Bătrânul iaht rezistă, nu se supără.

După care, cei patru bărbaţi începură să coboare vela.

Iahtul ezită puţin, apoi, la comanda Marichellei, se întoarse pentru a primi vântul în faţă, se înclină uşor înaintea unui val, ca pentru a-şi saluta adversarul, apoi, luându-şi avânt, îl înfruntă din plin.

— Aşa, roteşte puţin spre dreapta! strigă Rod.

Cu mâinile încleştate pe roată, Marichelle se ruga necontenit ca vasul să nu vireze, intrând în valul următor care, odată spart, se răzbună împroşcându-şi zgomotos, cu ură, resturile înspumate pe punte.

Rod smulse vela mare, în momentul în care poziţia catargului îi permise să ajungă la ea.

— Învârte în sens invers, Marichelle! încă puţin…

aşa! Acum, menţine poziţia asta.

Marichelle urmărea, cu respiraţia tăiată, lupta lui Rod cu capătul catargului, de care se agăţase, arcuindu-şi şi încordându-şi trupul, ca într-o înfruntare pe viaţă şi pe moarte cu un duşman crâncen şi viclean. Rod câştigase deja această bătălie când Jack i se alătură şi amândoi terminară de întins vela.

— Aşa. gâfâi Rod. Chuck, ajut-o pe Marichelle. Atenţie! Coborâm arborele artimon acum.

Repetară operaţiunea, cu arborele artimon coborât, în timp ce cei trei bărbaţi strângeau vela care trebuia înlocuită.

— Mai spre dreapta, Marichelle, încă puţin, gata, e bine… Menţine direcţia asta…

Iahtul părea să se deplaseze cu uşurinţă acum şi, pentru că vântul bătea din spate, parcă îşi pierduse din intensitate. Era mult mai uşor şi de cârmit, astfel încât, în momentul în care se relaxă cât de puţin, Marichelle constată că-i tremură mâinile. Oricum, universul devenise dintr-odată mai prietenos.

După ce terminară de schimbat vela, în momentul în care era clar că primejdia trecuse, membrii echipajului se adunară în cabina căpitanului – erau uzi, bătuţi de vânt, epuizaţi, dar victorioşi.

— Mark Twain avea dreptate, spuse Chuck privindu-i pe fiecare, pe rând: Cine merge pe mare pentru plăcerea sa personală, va avea o mulţime de ocazii să vadă ce fel de distracţie e în iad. îi las pe cei ce urmează de cart să se gândească la acest aforism. Ne vedem la ora zece.

— Vă anunţ că, în seara asta, veţi fi norocoşi dacă reuşesc să vă fac un sandviş, prieteni, îi avertiză Rod.

Marichelle coborî în bocaport; se opri puţin, nevenindu-i să creadă că putea fi atâta linişte, după tot acel vacarm de pe punte – un adevărat iad. Trecu încet de Paul care, aşezat cu un sandviş la masă în cabina

principală, mai mult moţăia decât mânca şi merse în bucătărie. Rod pregătea sandvişurile, trupul lui legănându-se uşor în ritmul valurilor.

— Te bucuri că ai venit? o întrebă el, privind-o atent.

Marichelle zâmbi, ridicând din umeri. Da şi nu, se gândi ea. îi privea fascinată mişcările rapide şi sigure, care dădeau eleganţă chiar şi celor mai banale gesturi ale sale, cum era tăiatul pâinii, căutând un răspuns potrivit.

— Da, mă bucur că am venit, spuse în cele din urmă.

Era adevărat. Clipele acelea de victorie comună asupra masei cenuşii de apă ameninţând nemiloasă, prima noapte la cârmă alături de acest bărbat despre care putea spune că era practic un necunoscut. da, indiferent de ceea ce avea să urmeze, trăise momente pe care ştia că le va păstra totdeauna în suflet.

— E bine, răspunse e simplu, deşi privirea exprima ceva ciudat, greu de descifrat.

Marichelle simţea atmosfera dintre ei grea de emoţii nerostite. Ah, începea din nou! Era suficient să lase doar câteva clipe garda jos ca să devină atât de vulnerabilă la acea forţă de atracţie manifestată de fiecare dată, cu putere de magnet. Tot aşa cum nu te poţi împotrivi gravitaţiei, se gândi ea, nemulţumită de cât de mult o speria acel adevăr.

— Umple tu termosul acela, te rog.

Rugămintea lui era binevenită. Era mult mai uşor de umplut un termos decât tăcerea plină de înţelesuri dintre ei. Dar, în momentul în care se întoarse spre Rod, să i-l dea, plin, iahtul avu o deviere bruscă, proiectând-o în el.

— Ah, fir-ar să fie! protestă el, scăpând cuţitul din mână, în acelaşi moment ţâşnind sângele de la baza degetului mare.

— Vai, Rod, te rog să mă scuzi!

Îi luă repede mâna, să se uite.

— Lasă, e doar…

Rod avu o tresărire, apoi mâna lui mare se relaxă la atingerea ei.

— Să văd. Luă un şerveţel din hârtie şi tamponă uşor rana, conştientă de forţa acelei mâini, chiar şi aşa, lăsată complet în grija ei. Nu e adâncă tăietura.

— Nu-i nimic.

Vocea lui, părând în mod ciudat gâtuită de emoţie, trăda uimire.

— Ai păţit ceva? întrebă Paul care tocmai intrase, ca să-şi spele farfuria.

— Nu, e doar o zgârietură, spuse Rod retrăgându-şi uşor mâna şi zâmbind.

— Pune neapărat un leucoplast, rosti Marichelle pe un ton pe cât de îngrijorat, pe atât de imperativ.

— Am înţeles, căpitane! glumi Rod şi, după ce mai rămase câteva clipe, ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva, ieşi.

Marichelle se grăbi să împacheteze sandvişurile şi să ia termosul, pentru a pleca de acolo înainte ca Rod să se întoarcă. Deodată, se opri, privind mirată pata mică de sânge din palmă: sângele lui Rod. O senzaţie ciudată îi dădu un fior. Se întoarse spre chiuvetă, apoi se opri; în definitiv, acum era prea grăbită; putea să se cureţe mai târziu, poate chiar mâine… îşi strânse pumnul, ca şi cum ar fi închis acolo un secret, ceva preţios şi rar.

Era deja la jumătatea scărilor, spre punte, când Rod apăru în uşa cabinei lui.

— Marichelle…

— Da.

Se străduise să-şi ia o expresie dură, rece. Rod tăcu timp de câteva clipe, cu ochii pătrunzători aţintiţi asupra ei apoi, sub privirea ei ca de gheaţă, păru că faţa lui se încrâncenează.

— Spune-i lui Jack să mă cheme dacă viteza vântului depăşeşte cinci noduri; s-ar putea să fie nevoie să ridicăm

vela pentru furtună.

— Am înţeles, căpitane.

După care, ieşi imediat pe punte.

— Am să-mi dau jos puloverul, anunţă Marichelle, ridicându-se. Pentru prima dată de când plecaseră din Falmouth, era cald.

— Da, da! strigă entuziasmat Jack.

— Nu e cazul să te bucuri, fraierule! Sub acest pulover mai am unul şi sub acela, încă unul şi sub acela, o cămaşă şi…

— Ei, s-a mai dus o speranţă!

Deodată, Marichelle sări în picioare, atrasă de zgomotul ca un plescăit în apă, la câţiva metri de iaht, privind atentă şi curioasă la aripioara de un negru strălucitor care ieşea din apă, într-o străfulgerare, împroşcând stropi împrejur.

— Dacă ai vedea ce figura ai! izbucni el în râs.

— Ce-a fost asta?

— Delfini, prostuţo! Ce reacţie!

Pata neagră apărea şi dispărea, crestând luciul apei cu o uşoară dungă de spumă.

— Delfini! Unde s-or fi dus?

— Du-te la prora. Acolo le place să se joace – în valurile făcute de prora vasului.

Marichelle sări imediat.

— Pentru Dumnezeu, pune-ţi hamul acela, dacă nu vrei să te omoare Kenrick dacă se-ntâmplă să te vadă aşa.

Marichelle alergă să-şi ia aparatul de fotografiat, cu hamul atârnând în urma ei, încă neînchis. Când se întoarse, delfinii încă mai erau acolo

— Erau doi şi se jucau, în spuma valurilor: apăreau la suprafaţă şi se ascundeau din nou în apă, săreau, arcuindu-se şi plonjau din nou, într-o explozie de bucurie. Cu răsuflarea tăiată de mirare şi emoţie, Marichelle încerca să surprindă în instantaneele ei ceva din

frumuseţea acelui joc care părea să concentreze, cu putere de ritual, armonia întregului univers. În scurt timp, îşi lăsă aparatul jos, dându-şi seama că delfinii dispăruseră tot atât de neaşteptat cum apăruseră. Oftă, dar era fericită. îşi dorise atât de mult să vadă delfini… şi iată, acum i se întâmplase minunea – erau simbolul antic al norocului şi fericirii.

Îşi aminti, însă, de alţi doi delfini care nu prea simbolizau nici noroc, nici fericire pentru ea şi oftă din nou. Dacă Rod n-ar fi fost căsătorit. sau… dacă ar fi fost căsătorit cu ea şi s-ar fi putut bucura împreună de astfel de momente! La naiba cu delfinii! Se duse să-şi pună aparatul la loc, apoi se-ntoarse pe punte.

— Ai reuşit să faci fotografii? întrebă Jack căscând plictisit.

— Da. Vrei să stau eu la cârmă?

— Nu, acum vasul merge de la sine, nu trebuie să fac nimic.

Marichelle simţea nevoia să fie singură. Se duse din nou spre prora, urmărind jocul valurilor cu iahtul. N-ar fi trebuit să vină. Fiecare femeie trebuie să sufere o dată în viaţă din cauza unei dragoste neîmplinite, se încurajă singură, fără prea mult succes. Din păcate, pe măsură ce zilele treceau, dorea tot mai mult să-mpartă cu Rod fiecare clipă frumoasă pe care o trăia. Ochii i se umplură de lacrimi. Trebuia să iasă din starea aceea, să se gândească la altceva. Tot privind plasa de siguranţă pe care Rod o fixase sub bompres, îşi dădu seama că se putea sta acolo – desigur, numai pe vreme frumoasă, cum era în ziua aceea, când nu exista niciun pericol. Se asigură bine de parâme şi se aşeză în plasa de siguranţă, ca într-un coşuleţ care se legăna uşor la câţiva metri deasupra valurilor de la prora. Ce colţişor grozav! Privi visătoare prin ochiurile plasei apa verzuie, dorindu-şi din nou să fi putut trăi alături de Rod aceste clipe. Închise ochii, ca şi cum aşa ar fi putut să

oprească durerea.

— Marichelle!

Tresări la auzul acelei voci şi-şi îndreptă privirea, ameţită de soare şi de mirare, spre el.

— Bună! rosti ea, nesigură; i se păruse, sau era într-adevăr înfuriat?

Rod se aplecă deasupra ei încet şi astfel, Marichelle îi putu vedea mai bine faţa; ochii îi străluceau sălbatic, muşchii maxilarului erau încordaţi şi chiar aşa, neras, se vedea că era palid.

— Îmi vine să-ţi frâng acest gât superb, spuse el încet, resemnat, privind-o.

Marichelle îşi umezi buzele, nervoasă; îşi dădea seama c-ar fi trebuit să se ridice, dar se simţea paralizată de frică.

— De ce? reuşi ea să rostească în cele din urmă.

— Am venit pe punte acum cinci minute; nu te-am văzut pe punte

— Am căutat în cabina ta, în bucătărie, în teugă, peste tot. M-am întors din nou pe punte şi l-am întrebat pe prostul ăla unde eşti; pe jumătate adormit, a bâlbâit că are impresia că eşti pe undeva prin partea din faţă, aşa că am început din nou să caut în fiecare colţişor. În câteva secunde, intenţionam să anunţ că avem om peste bord şi să ne întoarcem ca să te găsim. Cu totul întâmplător – din fericire – m-am uitat în jos.

Coborî şi el alături de ea şi, încet, obrajii lui îşi recăpătară culoarea normală.

— Îmi pare îngrozitor de rău, se scuză ea timid.

— Sper! Asta este cea mai prostească şi iresponsabilă faptă pe care ai făcut-o! Le-ntrece pe toate! Cât despre celălalt… îl concediez!

— Pe Jack? Bine, dar n-are nicio vină!

— Nu?! Sunteţi de cart doi câte doi, tocmai ca să aveţi grijă unul de celălalt, ca şi de vas. N-ar fi trebuit să te

scape din ochi! Trebuia să ştie în fiecare clipă unde eşti. Dacă era după tontul ăsta, puteai să fii de mult la fundul apei! Nu mai are ce căuta pe acest vas!

— Este nedrept; incredibil de nedrept! întotdeauna îl persecuţi!

— Iar tu, întotdeauna îi iei apărarea.

— Nu poţi să-l concediezi!

— Vrei să vezi?

Când Rod se ridică să plece, Marichelle vru să-l prindă de braţ, să-l reţină, dar prinse doar mâneca şi simţi cum un nasture cedează. Pentru o clipă, Rod rămase nemişcat, apoi se întoarse încet spre ea. Îngrozită, Marichelle aştepta reacţia lui: nu era exclus s-o lovească, după cum o privea, cu respiraţia grea, abia stăpânindu-şi furia. Se priviră astfel câteva clipe grele de tensiune, după care în ochii lui apăru o lumină diferită; întinse mâna şi-i mângâie uşor obrazul, plimbându-şi degetul pe conturul buzelor ei tremurânde.

Marichelle simţi cum ochii i se umplu de lacrimi şi se întoarse cu faţa în jos.

— Nu mă atinge, Rod!

— Marichelle…

O prinse uşor de umăr şi o întoarse încet cu faţa spre el. Brusc, Marichelle se înfurie. De ce naiba nu o lăsa în pace?! De ce o chinuia?!

— Ştii, începu ea încet, cu voce tremurătoare, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să înţelegi că… nu te vreau. Nu vreau să mă săruţi, nu vreau să mă priveşti, nu vreau o aventură cu tine, Rod Kenrick. Se ridică încet, încercând să-şi ascundă faţa deja udă de lacrimi. Ce altceva trebuie să spun ca să mă laşi în pace?

Acum, după ce spusese toate acestea, furia îi trecuse. De ce o făcuse să-i vorbească astfel?

Când Rod vorbi, în cele din urmă, vocea lui era blândă, dar tonul, rece şi foarte categoric.

— Asta e tot ce trebuie să spui, Marichelle. Trebuia s-o fi spus mai demult. Cu o mişcare uşoară, se ridică şi privi undeva în depărtare.

— Cred că am interpretat greşit semnalele primite; te rog să mă scuzi. Se ridică din nou pe punte, apoi îi întinse mâna, ajutând-o să urce:

— Haide, vino!

Faţa lui era o mască de politeţe, iar gesturile, pur formale.

— Poţi rămâne aici, dacă vrei. Am să-i spun lui Jack să fie atent la tine.

— Rod…

— Da?

— Nu-l concedia pe Jack, te rog.

— Am să mă mai gândesc.

După care Rod dispăru, iar ea închise ochii şi ascultă, cu capul rezemat de braţul catargului, şoaptele valurilor.

Capitolul 8

— Marichelle!

— Da, Rod.

Stând în picioare la cârmă, aruncă spre ea o privire rapidă, apoi se întoarse din nou, supraveghindu-l în acelaşi timp şi pe Jack, aflat la prora.

— Dacă poţi să te rupi puţin de peisajul pe care-l admiri, ar fi timpul să dai drumul la încălzitorul de apă caldă. Presupun că va fi mare înghesuială la duş când terminăm de ancorat, spuse el sec, dar terminând cu un zâmbet vag în colţul buzelor.

— Am înţeles, căpitane, răspunse ea în glumă şi coborî în fugă scara dintre punţi.

Rod avea dreptate: nu voia să piardă nicio clipă din prima ei debarcare. Se trezise din zori, de când Rod identificase luminile din Porto Santo, punctul cel mai nordic al insulei Madeira. Toată ziua, privise cum se ridica la orizont muntele verde, zimţat al insulei, iar acum, iată,

aveau să ajungă în portul Funchal, terasat ca etajele unui tort de nuntă ornate cu flori. Puse în funcţiune boilerul, apoi se grăbi să se întoarcă pe punte. După nouă zile în care nu văzuse în jurul ei decât o nesfârşită întindere de apă, se simţea copleşită de culorile şi mirosurile portului.

— Cam asta este, spuse Rod, oprind motorul.

Era mulţumit de locul de acostare ales: nu prea departe de ţărm şi adăpostit de cheiul de piatră la sud.

— Paul, Jack, dacă pregătiţi repede barca mică şi-o coborâţi, cred că reuşesc să ajung la timp să fac formalităţile de vamă.

— Adică… nu putem să venim şi noi cu tine acum, Rod? întrebă Marichelle dezamăgită, privindu-l rugător.

— Voiai să vii îmbrăcată aşa?

— Nu… mă gândeam să fac un duş şi eventual să-mi pun o fustă.

— Adică tocmai bine ca să închidă biroul vamal. Nu, mulţumesc. Cât timp sunt plecat, pregătiţi vasul pentru noapte şi îmbrăcaţi-vă şi mergem diseară la un local – sunteţi invitaţii căpitanului. Tu, Marichelle, strânge-ţi lucrurile ca să schimbăm cabinele pentru următoarele două săptămâni; Chuck sforăie rău!

Marichelle savură din plin plăcerea de a se îmbrăca elegant, fusta ei din voal roz, care nu se potrivea parcă nicăieri mai bine decât în acel colţ de pământ însorit, debordând de flori, răzbunând din plin săptămânile în care purtase doar pantaloni ponosiţi, cum stătea bine oricărui marinar. Poate că exagerase puţin, dar simţea că trebuie să marcheze într-un fel starea ei de spirit.

Sunt fericită! îşi dădu ea seama, privindu-şi ochii strălucitori în oglindă. Totuşi, ultimele trei zile, de la confruntarea cu Rod, fuseră un adevărat calvar. Fusese îngrozitor de dureros să-i ceară s-o lase în pace, iar durerea se accentuase pe parcursul zilelor, când Rod o ignorase total. Abia în acea după-amiază îi adresase

primele cuvinte de la ultima lor discuţie.

Când păşi pe punte, o întâmpină un cor de exclamaţii admirative. îşi dădea seama că toţi o aşteptau pe ea.

— În sfârşit! Dar, cel puţin a meritat să aşteptăm atât! Hai, vino să bei ceva împreună cu noi, spuse Jack făcându-i loc lângă el.

Ei erau deja cu paharele în mână.

— Vă cunosc, domnule? îmi păreţi uşor familiar, dar… îi privi rând pe rând, admirativ. De fapt, cred că pe niciunul din voi nu-l mai recunosc. îl privi ultimul pe Rod şi simţi cum pulsul îi bate cu putere. Aproape uitase cât de bine arăta, proaspăt ras şi pieptănat îngrijit.

Se plimbau toţi cinci în oraş, mergând în linie, unul lângă celălalt, privind magazinele, oamenii, florile.

— Simţiţi cum miroase? întrebă Marichelle, înnebunită de plăcere de mireasma florilor şi mai pregnantă în adierea unui vânt uşor dinspre munte.

— Cel mai puternic este mirosul de anason, răspunse Rod, aruncându-i o privire pe deasupra lui Chuck. În portugheză, se numeşte funcho – de-aici şi numele oraşului Funchal. Tot aici creşte şi vanilia.

— E pur şi simplu un colţ de rai.

— În secolul al cincisprezecelea, portughezii numeau Insulele Madeira Insulele Fermecate. Totuşi, nu datorită miresmelor, ci din cauza faptului că dispăreau când te aşteptai mai puţin şi reapăreau la fel de surprinzător, în funcţie de cum erau învăluite în lumina soarelui, sau în negură.

— Ar fi putut fi găsite doar după miros, spuse Jack adulmecând aerul.

— Ai mai fost aici, nu-i aşa, Rod? întrebă Marichelle.

— Ne-am oprit aici la întoarcerea din Irlanda, acum zece ani. Vă duc la acelaşi hotel unde am sărbătorit atunci. Sper să nu fiu recunoscut.

— Ai fost cu Boby Rhidelle şi cu banda lui de nebuni,

nu-i aşa? întrebă Chuck.

— Da. După a patra sticlă cu renumitul vin vechi de Madeira, hotărârea echipajului a fost unanimă: căpitanul trebuia să facă baie în piscina hotelului, aşa îmbrăcat. Numai că Bobby a fost foarte greu de convins, aşa că a fost nevoie de cinci dintre noi ca să-l luăm pe sus şi să sărim cu el în apă.

Hotelul era, într-adevăr, de neuitat. Au stat mai întâi pe terasa plină de flori, privind răsăritul lunii deasupra mării, apoi trecură la o masă dinăuntru.

Vinul cu care au toastat pentru iaht, echipaj, reprezentantul proprietarului, căpitan şi bucătar, era auriu şi sec, nu rubiniu şi dulce, aşa cum îl ştia Marichelle. Băură cam prea mult şi-i cerură insistent lui Rod să le povestească ultima lui vizită acolo, aşa că acesta le dădu tot felul de amănunte despre adevărate curse cu taxiul pe itinerarii pe cât de frumoase, pe atât de palpitante pe drumuri de munte la înălţimi ameţitoare deasupra mării şi despre tradiţionalul tobogan din împletitură de răchită, un fel de carusel autohton.

— Trebuie neapărat să încerci, Marichelle!

— Ah, asta nu! N-am fost niciodată amatoare de aşa ceva.

— Am tot timpul să te conving, în aceste două săptămâni.

— De ce stăm două săptămâni, Rod? Nu mai ai niciun vas de proiectat?

— Aş fi vrut să fie acesta motivul, dar cauza sunt uraganele.

Dacă mai aşteptăm încă două săptămâni, evităm perioada periculoasă.

Se-ntoarseră încet spre vas, Marichelle încetinind şi mai mult ritmul, rămânând să privească vitrinele magazinelor.

— Hai, poţi să priveşti mâine, spuse Jack,

cuprinzându-i umerii.

Marichelle se lăsă dusă, împotriva voinţei; observă, însă, cu coada ochiului, cum Rod întoarse capul spre ei. În definitiv, dorise să-l folosească pe Jack ca scut de protecţie împotriva lui, aşa că suportă braţul acestuia în tăcere, ferindu-se de a-l mai privi pe Rod.

— Vâslesc eu, se oferi Paul, dezlegând barca. Cine sunt primii?

În barcă nu puteau merge decât maximum trei persoane. Chuck şi Rod priviră spre Marichelle, dar Jack o strânse de braţ, reţinând-o.

— Mergeţi voi, spuse el. Noi aşteptăm.

Marichelle lăsă privirea în jos, iar Rod, după o scurtă ezitare, urcă în barcă.

— În sfârşit, singuri! spuse Jack, bucuros.

— De unde scoţi replicile astea îngrozitoare?

— Câteodată, am impresia că nu mă iei în serios, Marichelle, se plânse el.

— Tonul a fost foarte corect: de constatare, nu de întrebare, amice. Şi-acum, hai să ne uităm la florile astea şi mai spune-mi o dată cum se numeşte fiecare, fiindcă mereu le încurc.

Îl luă repede de mână şi-l trase după ea, gândindu-se tactic că lucrul cel mai bun de făcut era să-l facă să tot meargă de colo-colo şi să vorbească.

— Uite, de exemplu, asta ce e?

— Îţi spun dacă îmi răspunzi şi tu la o întrebare. Ai mai avut un iubit până acum?

— Iar tu, ai mai fost până acum doar prieten cu o femeie?

— La naiba, Marichelle, sigur că da.

— Care sunt cerinţele? Candidez şi eu pentru aşa ceva.

— Femeile frumoase sunt excluse.

— Atunci, mă îngraş zece kilograme şi am să umblu

cu bigudiurile în păr.

— Propun ca, în numele prieteniei, să încercăm ceva.

O cuprinse deodată cu braţele lui vânjoase şi o trase spre el. Dându-şi seama că n-are cum să-l evite, Marichelle se gândi că nu are rost să-l incite şi mai mult, zbătându-se, aşa că acceptă, fără nicio participare, sărutul lui. Jack săruta tot aşa cum conducea vasul: foarte bine din punct de vedere tehnic, dar fără acel ceva care să trădeze sau să inspire cea mai mică emoţie.

— Bine, Marichelle, spuse el în cele din urmă, ridicându-şi capul. M-ai convins: rămânem doar prieteni.

— Când credeţi că sunteţi gata, barca vă aşteaptă, se auzi vocea rece a lui Rod.

Tresărind, Marichelle se întoarse; la câţiva metri de debarcader, Rod aştepta în barcă.

— Acum suntem gata, spuse ea, desprinzându-se din braţele lui Jack.

Evită privirea lui Rod când acesta îi întinse mâna s-o ajute să urce în barcă, dar se înfioră, ca de fiecare dată, la atingerea lui.

Niciunul din ei nu rosti un cuvânt până ajunseră la iaht.

A doua zi dimineaţă, Marichelle se trezi târziu, cu o durere de cap. Spera să-i găsească pe toţi pe punte şi să nu fi plecat în oraş fără ea. Nu era, însă, decât Jack, care dormea la umbra făcută pe punte de cabina căpitanului.

— Jack, trezeşte-te! Unde sunt ceilalţi?

Acesta se ridică încet, frecându-şi tâmplele.

— Ah, mă simţeam mai bine în stare de inconştienţă.

— Hai, spune-mi unde sunt şi-ţi aduc o aspirină în schimb.

— L-au dus pe Rod la aeroport.

— Cum?!

— Rod şi-a adus brusc aminte că se construieşte în State nu ştiu ce vas şi trebuie să fie neapărat acolo şi a

plecat. Era foarte supărat, sau, cine ştie, poate îl durea capul cum mă doare pe mine acum.

— A spus când se întoarce?

— Parcă peste două săptămâni. Ei, acum îmi aduci aspirina promisă? îmi aduci şi o cafea?

— Sigur, amice, şopti ea tristă, plecând cu paşi grei.

Două săptămâni…

Capitolul 9

Marichelle puse pensula jos şi făcu un pas înapoi, să privească partea dinspre babord a cabinei căpitanului, cea pe care o vopsise atât de dezastruos în ziua în care Rod se întorsese în Falmouth: da, reuşise să remedieze ceea ce făcuse atunci şi stratul de vopsea era în sfârşit uniform şi arăta impecabil.

Trebuia să se grăbească, fiindcă era posibil ca Rod să apară oricând. Dorea să-l revadă tot atât de mult pe cât se temea. Pe de altă parte, cu cât venea mai repede şi îşi continuau călătoria, cu atât mai curând avea să se termine acel episod atât de chinuitor din viaţa ei. Poate că, odată, îl va putea uita; deocamdată, însă, în fiecare clipă se gândea la el şi chiar şi somnul îi era plin de imaginea chipului lui drag. Nu era chiar atât de simplu să faci să dispară o dragoste, precum îndepărtai şi corectai un strat de vopsea întins inegal.

— Ahoe, Marichelle!

Se-ntoarse brusc să privească spre ţărm, în timp ce inima îi bătea cu putere. Chiar dacă nu-i distingea bine faţa de la acea distanţă, nu putea să nu-i recunoască silueta – trupul acela suplu, înalt. îl privi lacomă, fermecată. De câte ori îl vedea, i se întâmpla acelaşi lucru, dar de fiecare dată, parcă la o intensitate mai mare. Chiar şi de la acea distanţă, simţea atracţia lui magnetică.

Îl văzu ridicându-şi bărbia într-un gest de uşoară nerăbdare. Da, trebuia să fie luat cu barca. Era îmbrăcată doar într-un şort şi sutienul de la costumul de baie; nu

putea nici să-l întâmpine aşa, nici să-l facă să aştepte, aşa că luă în grabă un tricou pe care, din fericire, îl văzu atârnând de-o bară în apropiere şi, desculţă, fugi spre barcă. De ce trebuia să se întoarcă Rod tocmai când era singură?

Vâsli cu spatele spre ţărm; privi o dată, sau de două ori înapoi, ca să se ghideze, fără însă să-l vadă. Abia când ajunse în dreptul lui şi el se aplecă să prindă parâma, ridică privirea, zâmbindu-i – la timp pentru a vedea cum zâmbetul cu care şi el se pregătea să-i răspundă, păli pe buzele lui. O fulgeră cu o privire întunecată şi-şi strânse buzele, întreaga lui figură căpătând o expresie încrâncenată.

Marichelle simţi cum ochii i se umplu de lacrimi. La naiba! Nici nu venise bine şi era deja furios pe ea. Nici măcar nu ştia de ce.

— Bună, Marichelle! rosti el rece, aruncându-şi sacul de voiaj în barcă. Vâslesc eu, acum.

— Bine, dar eşti în costum.

— Vâslesc eu.

— Cum vrei. Bine ai venit!

— Mulţumesc. Se aşeză în locul ei şi începu să vâslească energic, privind aproape prin ea. A fost totul în regulă? întrebă el în cele din urmă.

— Da.

— Te-ai distrat bine?

— Da, sigur. Punea întrebări banale, iar ea răspundea la fel de banal. De fapt, probabil că nici nu-i păsa. Cum a fost în Boston? se aventură, totuşi.

— Minunat!

Făcuse ultimele mişcări ale vâslei cu brutalitate şi, odată ajunşi lângă iaht, opri balansul bărcii, astfel ca ea să poată urca la bord. Când se întoarse să-i ia sacul, îi surprinse privirea aţintită asupra picioarelor ei lungi, goale. Cu un zâmbet sardonic, îi dădu sacul, iar Marichelle

îl aşează jos, pe punte, după care dispăru imediat în cabina ei – de fapt, a lui. Se-mbrăcă repede cu un tricou şi o fustă şi-ncepu să-şi strângă lucrurile: Rod putea oricând să vrea să se mute din nou în cabina lui. Deodată, se opri, îngrozită; vrând să strângă tricoul cu care se-mbrăcase în grabă, ca să-l aducă pe Rod, văzu că era al lui Jack – un tricou marinăresc vechi care avea inscripţionat pe spate numele vasului, iar pe buzunarul de la piept, numele lui. Rămase cu tricoul în mână, privind lung; aşadar, îl întâmpinase pe Rod, îmbrăcată cu tricoul lui Jack... Era clar ce concluzie trăsese... Oare nu era în stare să facă nimic cum trebuie?

Apoi, încercă să se-ncurajeze singură: ce mai conta?! De ce naiba se frământa pentru ce credea el? Ce drept avea să fie gelos când el petrecuse două săptămâni în Boston cu soţia lui, fără îndoială! aruncă tricoul pe jos, furioasă, schimbă aşternutul şi intră în bucătărie. Rod tocmai bea ceva.

— Vrei şi tu? o întrebă el, văzând-o trecând cu cearşaful spre sacul cu rufe de spălat.

— Nu, merg în oraş.

Rod o privea, tăcut. Doar venele gâtului, proeminente, îi trădau încordarea.

— Bine, te duc cu barca, spuse el dând peste cap paharul cu băutură. Vin imediat.

Va trebui să facă iar acel drum cu el, dar, în orice caz, cealaltă variantă, de a rămâne singură cu el pe vas, i se părea de nesuportat.

De data aceasta, Rod o privi ironic, uşor amuzat, tot timpul cât vâsli. Fără îndoială, îşi dăduse seama de motivul hotărârii ei rapide de a merge în oraş.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă el, deodată.

— Să se plimbe; n-au spus unde. Cum ajunseră la ţărm, sări imediat din barcă. Mulţumesc.

— Plăcerea e de partea mea.

Marichelle se îndepărtă, fără să vadă însă prea bine, din cauza lacrimilor ce-i înceţoşau vederea, toată acea frumuseţe cu care bătrânul oraş o înconjura.

Ridicară ancora după două zile, dimineaţa devreme. Marichelle privi cu regret insula aceea minunată pe care poate că nu va mai avea ocazia s-o viziteze o a doua oară şi de care, cu inima grea cum era, nici nu se bucurase îndeajuns.

Oceanul lenevea, indolent, atâta timp cât nici cea mai uşoară briză nu-i tulbura suprafaţa netedă. Zgomotul monoton al motorului imprima parcă şi existenţei lor aceeaşi monotonie.

Ostilitatea lui Rod se transformase din nou în atitudine politicoasă, dar rece, distantă. Marichelle ajunsese să-şi dorească până şi o ceartă cu el – o confruntare, cât de mică, era preferabilă acelei indiferenţe care-i transforma fiecare zi într-o agonie. Deşi se-ntâmplase o dată, sau de două ori, să-l surprindă privind-o, când erau cu toţii, seara, nu-i vorbea decât când era absolut necesar.

În cea de-a patra zi începu să se simtă un vânt uşor, astfel încât renunţară la motor şi ridicară pânzele.

Era o seară liniştită, înstelată, şi Rod îi servise cu câte un pahar cu cocteil. Ce ironie! Luceafărul de seară era în toată splendoarea sa pe cerul întunecat, iar ea nu-şi putea pune nicio dorinţă – sau, cel mult aceea de a-l uita cât mai repede.

— Jack, n-am ştiut că ai talente muzicale! se miră ea, văzându-l apărând cu o muzicuţă.

— Aşteaptă mai întâi să mă auzi!

Timp de mai bine de o oră, acordurile triste de blues făcură aerul să vibreze delicat. Nostalgia melodiilor, fumul trabucului lui Chuck şi şoaptele valurilor îndemnau la visare. Marichelle se întinse, cu mâinile sub cap, ca să privească mai bine cerul. Muzică, stele, vânt bun – ce şi-ar

mai fi putut dori? Era mai bine să nu-şi răspundă. Era ciudat cum, chiar şi cu ochii închişi, simţea mişcările lui Rod, aproape şi respiraţia lui, identificându-l perfect dintre ceilalţi bărbaţi.

— Pentru unii din noi, e timpul să meargă la culcare, anunţă el la un moment dat. Oricum, văd că ai reuşit să faci ca melodiile tale suave să funcţioneze ca un cântec de leagăn pentru colega ta de cart, Jack.

— Nu-i nimic, întotdeauna se trezeşte când e necesar, comentă acesta, luându-i între degete o şuviţă de păr.

Marichelle privi lung, mută de indignare. Sigur că Jack nu intenţionase să dea cuvintelor lui acea încărcătură de subînţelesuri, dar reuşise al naibii de bine.

Faţa lui Rod se încrâncenă din nou.

— Sunt convins, comentă el sec, ridicând ironic din sprâncene, după care ieşi.

Marichelle deschise ochii, trezită de o rafală de vânt şi clipi nedumerită. Doar nu era deja ora prânzului, era încă atât de obosită, de parcă nici n-ar fi dormit! Apoi, îşi aminti: pe la miezul nopţii, vântul sfâşiase vela mare, în timpul cartului lui Paul şi al lui Chuck, dar fusese nevoie de tot echipajul ca s-o coboare din catarg. Când operaţiunea se terminase, era deja ora la care intra ea de cart, aşa că rămăsese în continuare până la şase dimineaţa.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă, apoi apăru Rod în prag; şi el arăta obosit.

— E douăsprezece fără douăzeci, Marichelle, anunţă el, cu aceeaşi privire rece, indescifrabilă, apoi ieşi imediat.

— Da, sigur, veni răspunsul ei obosit adresat uşii care tocmai se închidea. Când Marichelle apăru pe punte, Rod şi Jack erau aşezaţi la masă, cănile lor cu cafea aburind printre un morman de aţe şi ace speciale pentru cusutul pânzelor.

— Cât de rău e?

— E o ruptură lungă, dar nu e foarte grav. Avem noroc că e pe cusătură, răspunse Rod, continuând să lucreze cu mişcări îndemânatice. Jack o să mă ajute să cos asta şi va mai dura o oră sau două. Paul a spus că face el de cart cu tine în timpul acesta.

— Crezi că poţi trăi fără mine atât de mult? întrebă Jack, vesel.

— Voi supravieţui, răspunse ea rece, aruncând o privire rapidă spre Rod, care, la rândul lui, tocmai o spiona cu o privire încruntată, tristă.

— Ai un termos cu cafea şi sandvişuri, Marichelle. Ia-le pe punte, unde ai mai mult loc să mănânci.

Rod îi vorbise fără măcar s-o privească. Mesajul lui era clar: putea pleca.

Pe punte, Chuck şi Paul arătau la fel de obosiţi ca toţi ceilalţi. Părăsiseră Madeira de opt zile, dar ultimele trei fuseseră foarte grele, din cauza rafalelor de vânt atât de puternice, încât exista riscul să fie smuls braţul pentru fixarea velaturii.

Marichelle preluă cârma. Forţa vântului era greu de învins – o provocare palpitantă care-i cerea toată puterea de concentrare. Aşadar, când Paul veni din nou lângă ea, după un timp, îi predă bucuroasă ştafeta şi, întinzându-se chiar acolo, îşi acoperi faţa cu braţul şi aţipi puţin.

— Hei!

Marichelle deschise imediat ochii, ridicându-se. Vântul se auzea şi mai tare.

— Ce s-a întâmplat?

— Avem necazuri. Vela mare e sfâşiată. Du-te şi chemă-l pe Rod.

Marichelle privi lung la pânza deja sfâşiată pe care vântul o umfla, transformând-o într-un balon uriaş.

— Du-te, nu mai sta!

Marichelle deschise în grabă capacul bocaportului.

— Rod!

— Sunt aici, Marichelle! Era deja la jumătatea scărilor, probabil auzind ceva neobişnuit pe punte. Trebuie să dăm imediat jos mizeria asta, până nu se înfăşoară în jurul tachetajului. Du-te la cârmă, repede! Jack, asigură-te cu hamul şi cheamă-l şi pe Chuck. Se rupe vela! Marichelle, menţine aceeaşi direcţie. Trebuie să punem vela la arborele artimon. Când o ridicăm, intră în plină bătaie a vântului şi menţine aşa. Ai înţeles?

— Da.

Marichelle încerca din răsputeri să stăpânească vasul, cu privirea aţintită permanent asupra busolei; era greu să-şi dea seama de direcţia vântului, acum că nu mai exista vela mare după care să se ghideze. În acest timp, Rod se desprinsese de la bara de siguranţă pentru a-şi asigura hamul de tachetajul arborelui artimon. Trecuse deja dincolo de ea şi era mai greu să-i urmărească mişcările. Vedea, cu coada ochiului, trupul lui încordat, încleştat pe vinci. La două treimi din distanţă, pânza se prinsese în întinzătoare.

— La dracu', Marichelle, menţine direcţia! urlă el.

Marichelle privi drept înainte. Avea încheieturile degetelor albe de efort.

— Hei, Rod! strigă Paul, privind îngrozit.

Atunci, privi şi ea peste umăr; îl văzu pe Rod încercând să tragă afară pânza înţepenită – periculoasă mişcare. Marichelle roti puţin roata timonei spre tribord, ca să redreseze vasul după impactul puternic cu un val şi, în acelaşi moment auzi bufnitura sinistră a braţului de susţinere a arborelui artimon care cedase. Întoarse capul la timp ca să mai vadă, o fracţiune de secundă, picioarele lui Rod agitându-se în aer, după care acesta dispăru.

— Rod! ţipară amândoi.

Marichelle lăsă timona, repezindu-se spre locul în care căzuse Rod, atât cât îi permise hamul.

— Om peste bord! strigă Paul, preluând timona.

— Desprinde-mi hamul, Paul!

— Ia un colac de salvare! strigă Paul, aruncând spre ea cu o mână capătul hamului desfăcut, încercând în acelaşi timp să păstreze, cu cealaltă mână, controlul asupra roţii.

Într-o secundă, Marichelle se asigură de o funie de catarg în dreptul locului unde căzuse Rod, pe care nu-l slăbea nicio clipă din ochi. La un moment dat, capul acestuia ieşi la suprafaţă, iar un braţ încerca să bată apa slab. Nu mai era timp de pierdut – cu fiecare balans al său, iahtul ameninţa să-l târască dedesubt. Şi nici de teamă nu mai era timp! Marichelle se aruncă în apă. Când, în sfârşit, ajunse la Rod, simţea cum hamul, a cărui curea era întinsă la maximum, îi intră pur şi simplu în carne. Trebuie să-i ridic capul, trebuie. Strecurându-şi o mână sub bărbia lui, formă cu braţul ca un inel în jurul gâtului, ca, agăţându-se de cureaua hamului, să se ridice odată cu el. Reuşi să-l ridice câţiva centimetri, apoi o luă din nou de la început, după care un val trecu peste ei, zădărnicindu-i truda.

— Aici, hai! strigă Jack, aplecându-se deasupra lor, prinzând deja cureaua de la hamul lui Rod şi începând să tragă, ca după câteva secunde să-i dea iar drumul. E prea greu, nu se poate aşa. Mai ţine-l, Marichelle, aduc un colac de salvare.

Într-o clipă, îi aruncă un colac pe care ea reuşi să-l treacă peste pieptul lui Rod, proptindu-i bărbia în el. Acum, puteau fi traşi în urma iahtului – da, aşa era mult mai uşor.

Îl văzu pe Chuck pe punte, terminând, într-o goană nebună, ceea ce începuse Rod şi deja iahtul îşi reluase cursul firesc. Îi amorţiseră braţele, iar Rod, plutind aşa, enorm şi inert, oferea o imagine înspăimântătoare.

— Marichelle, încearcă să strecori pânza asta pe sub el şi noi o să-l ridicăm, strigă Chuck.

Expresia senină a chipului lui o încurajă parcă. Reuşi

să-l facă să stea în curbura pânzei de velă, apoi, complet epuizată, privi cum era ridicat pe punte, cu vinciul, ca un pachet enorm, ale cărui chingi erau ghidate de Chuck.

— Acum, lasă-l jos uşor, Jack, spuse Chuck.

Marichelle răsuflă uşurată – oarecum; nu ştia dacă Rod era în viaţă.

— Hai, Marichelle, sus! Aplecaţi peste bord deasupra ei, Jack şi Paul o ridicară de braţe.

— Mulţumesc, spuse ea, şi, incapabilă de a se ţine pe picioare, cum îi dădură drumul, se prăbuşi pe punte, ca o carpă din care şiroia apa.

Se târî spre Rod. Chuck tocmai îl întorcea cu faţa în sus.

— N-a înghiţit prea multă apă, Marichelle. Ai făcut o treabă bună.

— Respiră?

Chuck îşi lipi obrazul de gura lui şi după câteva clipe încuviinţă din cap, apoi, lipindu-şi mâna de pieptul lui, făcu din nou semn din cap. Între timp, venise şi Paul lângă ei.

— Paul, cheamă-l şi pe Jack şi hai să-l ducem jos, încă nu şi-a revenit. Marichelle, crezi că mai poţi să stai câteva minute la cârmă?

— Da.

Abia se mai mişca, dar, ajungând în faţa roţii timonei, unde îl înlocui pe Jack, se propti cu toată greutatea în aceasta, făcând probabil maşinal, tot ce trebuia, deşi mai târziu nu-şi amintea nimic altceva decât imaginea celor trei bărbaţi opintindu-se sub greutatea lui Rod, pe care-l transportau în cabină.

Aproape înţepenise, cu mâinile încleştate pe roată, când Jack veni după un timp.

— Te cheamă Chuck. Rămân eu aici.

Merse împleticindu-se, repetând în gând, la nesfârşit, aceeaşi rugăciune fierbinte.

— Mai rezişti câteva minute? o întâmpină Chuck,

cuprinzându-i umerii cu mâinile lui mari, noduroase.

— Sigur că da, Chuck, n-am nimic.

— Bun! Ascultă-mă: trebuie să pun totul la punct pe punte şi vreau să stai cu Rod în acest timp. Nu-l lăsa să mişte capul şi ţine-l bine acoperit, ca să nu intre în şoc termic. Dacă îşi revine, nu-l lăsa pentru nimic în lume să se ridice, chiar dacă trebuie să te aşezi peste el. Mă întorc cât pot de repede.

Marichelle se apropie încet, privindu-l cu ochi neîncrezători. Oare mai putea să respire sub atâtea pături? îşi apropie uşor degetul de buzele lui şi-i simţi respiraţia caldă. O clipă, avu impresia că faţa i se încordează, ca apoi să se relaxeze din nou. Oare era un semn bun? Te rog, Doamne, te rog! Era mare noroc că trăieşte, dar dacă păţise ceva? Dacă avea craniul fracturat, sau gâtul… Simţi un gol în stomac.

Deodată, sprâncenele lui se arcuiră şi, bătând uşor din pleoape, Rod încercă să deschidă ochii pentru o fracţiune de secundă. îşi aplecă faţa mai mult asupra lui, privindu-l atentă.

Deasupra lor, pe punte, se auzeau paşi grei. Probabil se chinuiau să coboare resturile velei mari.

— Atenţie! şopti Rod, încruntându-se.

Marichelle îi cuprinse faţa cu palmele, ca să nu-l lase să se mişte. Rod îşi deschise ochii, clipind mirat, apoi îi închise din nou, iar buzele lui schiţară un zâmbet vag. Oare o vedea? Apoi, îşi întoarse capul într-o parte, prinzându-i mâna sub obrazul lui.

— Ce bine. şopti el, după care nu mai făcu nicio mişcare.

— Eşti la fel de dificil şi când eşti inconştient şi când eşti treaz, şopti ea tandru, zâmbind. Se va face bine – trebuie.

Amorţise şi o dureau umerii stând nemişcată în aceeaşi poziţie, sprijinind a-i capul cu mâinile. îl privea,

gândindu-se, fără să vrea, cum ar fi să-l vadă aşa în fiecare dimineaţă. Ce norocoasă era soţia lui! îi mângâie uşor obrazul cu degetul şi-i simţi genele mişcându-se uşor în palma ei. Cu atât avea să rămână: cu această amintire pe care avea s-o poarte totdeauna în suflet.

— Ce face? întrebă Chuck, tocmai intrând. Şi-a revenit?

— Nu, Chuck.

— Ba da, mi-am revenit.

Marichelle îl privi câteva secunde, mută de uimire.

— Erai treaz…

Îi simţi din nou genele mângâindu-i palma.

— Credeam că am murit şi că ajunsesem deja în rai, dar Chuck nu prea se încadrează într-un astfel de peisaj, aşa că, probabil mă înşel.

Îşi întoarse capul repede, ca şi cum mâinile ei nici n-ar fi contat.

— Hei, hei, stai liniştit, spuse Chuck pe un ton imperativ, punând o mână puternică pe umărul lui.

Marichelle profită de ocazie pentru a-şi retrage mâinile. La naiba cu acest individ! De când se trezise?

— Ce s-a întâmplat, Chuck?

— Nu-ţi aminteşti?

Rod se încruntă, apoi făcu o grimasă de durere.

— Nu ştiu exact ce-a fost, dar m-a lăsat cu o durere de cap îngrozitoare. îmi amintesc că vela mare s-a rupt şi… Ezită puţin, se încruntă, apoi tăcu. De ce nu pot…

— Nu-ţi face griji, Rod, îţi vei aminti treptat.

Te-a izbit arborele artimon şi ai căzut. Acum, ia să vedem… Ai păţit ceva la gât?

— Se pare că nu.

— Să mă uit… Ah, Marichelle, din moment ce tot fac pe doctorul, iată reţeta prescrisă pentru tine: un duş, pe urmă vii la mine ca să primeşti ceva de băut care să te încălzească şi… la pat. Acum, fugi!

— E udă, îl auzi ea pe Rod spunând, în timp ce ieşea. Ce s-a…

Rod era de trei zile în pat, la ordinele căpitanului care-l înlocuise. Avea dureri mari de cap, era înţepenit şi-l durea tot corpul, dar n-avea nimic grav, după cum auzise Marichelle.

Cât despre ea… era hotărâtă să evite să fie singură cu el. Nici la bucătărie nu mergea dacă uşa cabinei lui era deschisă. Noroc, însă, că Rod dormea mult, aşa că se mai strecura din când în când să ia o cană cu ceai.

Şi ea îşi simţea întregul corp o rană; ceea ce era mai grav, era că şi sufletul îi era o rană. Se simţea îngrozitor de nesigură şi de vulnerabilă şi era pe punctul de a plânge la cea mai mică provocare. Ea însăşi era speriată de intensitatea sentimentelor ei pentru un om care era şi avea să rămână mereu pentru ea un străin. Era speriată mai ales de cât de mult o trădaseră gesturile.

— Jack, fă nişte ceai, îl rugă ea.

Era cea de-a patra zi şi era posibil ca Rod să iasă din cabină, după cum spusese Chuck.

— Cum de nu mai vrei tu să faci?! Ca întotdeauna, dimineaţa, Jack era un nesuferit – asta din cauză că nu era o persoană matinală, ca ea. Dar, presupun că eroinele nu fac ceai, nu-i aşa?

— Eu conduc vasul, nu vezi? în plus, ţi-ar face bine şi ţie. Ai fost un măgar leneş toată viaţa; e timpul să te schimbi.

— Cu atât mai mult, nu mai poţi schimba un măgar bătrân! Du-te şi fă ceaiul şi rămân eu la timonă.

— Nu, mi-a trecut pofta de ceai.

— Dar vreau eu, acum. Haide, du-te, sau ţi-e frică de căpitanul nostru?

— De ce să-mi fie?

Întrebase pe un ton cât mai nepăsător, dar o străbătuse deja un fior.

— Nu mă-ntreba pe mine. Uneori, dai impresia că vrei să-l eviţi.

— Dacă e cazul să se teamă cineva de Rod, acela eşti tu. Când o să vadă cum ai navigat în aceste trei zile… Bieţile lui hărţi! Vrei şi nişte biscuiţi? încercă ea să devieze subiectul.

— Mai întrebi!

Spre marea ei uşurare, uşa cabinei lui Rod era închisă. Făcu repede ceaiul, umplu două căni, luă o cutie cu biscuiţi sub braţ şi, când se pregătea să urce pe punte, Rod apăru în prag, cu trusa de bărbierit în mână.

— Ai vărsat puţin ceai, observă el pe un ton blând.

— Ai dreptate. Lăsă cănile şi cutia pe masă, apoi luă un prosop să şteargă urmele lăsate, încercând să-şi ascundă cât mai mult faţa tulburată şi, probabil, îmbujorată, cu părul. Eşti aproape de nerecunoscut fără barbă. Cum te simţi?

— Bine… datorită ţie.

Aruncă o privire rapidă spre el, luă din nou cănile şi… parcă i se blocaseră mintea şi limba; nu găsea nimic de spus, sau o soluţie să se retragă mai repede.

— Ei… bine… da…

— Nu vreau să par nerecunoscător, dar îţi dai seama că ai procedat nebuneşte, nu-i aşa?

Individul ăsta era imposibil! Acum o certa pentru că-i salvase viaţa! Absolut imposibil!

— Pentru că am sărit în apă după tine?

— Da, zâmbi el uşor. Este o regulă fundamentală: salvează de pe punte, nu din apă. Doi se pot îneca la fel de uşor ca şi unul singur.

— Da, mi-am amintit la o secundă după ce sărisem. Nu era nimeni disponibil lângă mine şi nu te puteam ridica singură. Ce altceva puteam să fac? îi trecuse orice urmă de enervare şi vorbise calm, apoi luă din nou cănile, pregătindu-se să iasă. Aş fi făcut la fel pentru oricine, Rod.

— Da, sigur, spuse el trist, cu răceală şi făcu un pas înapoi ca să-i facă loc să treacă.

În următoarele zile, Rod făcu progrese considerabile. Unele mişcări mai erau încă rigide, nu-şi recăpătase pe deplin siguranţa în mers, dar, în mare parte, era restabilit. Totuşi, când credea că nu-l observă nimeni, se mai întâmpla să se încrunte uşor, cu o grimasă – probabil din cauza durerii de cap.

Marichelle îl observa pe ascuns, îngrijorată, fără să poată face nimic. Dac-ar fi fost după ea, l-ar mai fi ţinut o săptămână în pat, chiar dacă ar fi trebuit să-l lege. Dar nimic nu era cum voia ea…

Rod părea mai activ ca oricând şi nici chiar Chuck nu reuşea să-l tempereze. De asemenea, zâmbea foarte rar. Pesemne, îi era dor de soţia lui, se gândi ea. Experienţe ca aceea prin care trecuse el te fac uneori să vezi totul sub o altă perspectivă, să preţuieşti mai mult unii oameni, să reflectezi la tot ce-ai făcut până atunci. Se plimba mult pe punte şi dormea puţin, parcă ar fi fost frământat de ceva. Părea să nu se mai dezlipească de la pupitrul cu harta.

Nu era mulţumit de modul în care Jack condusese vasul în timpul interimatului său şi încerca să corecteze ce se putea. Îl rugase pe Jack să stabilească împreună coordonatele, urmând să le prelucreze separat, ca apoi să compare rezultatele şi, judecând după figura pe care o avea Jack, era clar că la el erau întotdeauna erori.

Marichelle avea ocazia să-i compare, neobservată; pe lângă Rod – cu trupul numai muşchi şi suplu ca o felină, elegant şi sigur în mişcări

— Bietul Jack părea de o stângăcie penibilă. De-acum încolo, îşi dădu seama Marichelle, va compara, în mod automat, orice bărbat cu Rod şi, bineînţeles, comparaţia nu putea fi decât în favoarea acestuia din urmă. Tot atât de bine îşi dădea seama că nu va putea accepta niciodată pe cineva care nu se ridica la standardul lui Rod, adică va

rămâne tânjind toată viaţa. I se umplură din nou ochii de lacrimi. Nu, nu trebuia să vin.

În seara aceea, la un pahar cu rom, echipajul discută despre apropiata acostare. Iahtul înainta cu viteză, comportându-se excelent.

Marea părea o întindere de argint viu, străfulgerată de irizările roşietice ale unui soare enorm, diform peste care asfinţitul aruncase o mantie de purpură.

— În concluzie, căpitane, când ajungem? întrebă Paul, în glumă.

— Aş spune că vom ancora vineri la ora trei după-amiază.

— De ce nu la două jumătate, sau la trei fără un sfert? îl provocă Marichelle.

Probabil romul îi dăduse îndrăzneala, sau poate luna plină care tocmai apărea spre est.

— Ora trei fix, doamnă! Pariezi?

— Eu ştiu…

— Dar mai întâi, spune-mi ce zi e azi.

— Duminică, normal.

— E luni, Marichelle.

— Ba e duminică, interveni Jack.

— Chuck? apelă Marichelle la arbitrajul lui.

Chuck tocmai îşi pregătea un trabuc; începu să râdă, ochii lui blânzi înconjurându-se de o mulţime de riduri fine.

— Marichelle, habar n-am ce zi este şi asta mă face să mă simt ca în rai. Tocmai de-asta şi plec pe mare. Voi afla, nu peste mult timp, ce zi este.

— Atunci, acoperă-ţi urechile, să nu auzi. Ce zi e, Rod?

— Este, totuşi, luni.

— În cazul acesta… Evaluă în gând ultima poziţie pe care-o văzuse pe hartă; însemna că mai aveau mai puţin de şapte sute de mile de parcurs, dar iahtul nu putea menţine ritmul acela timp de trei zile consecutive. Vineri la zece

seara, se hazardă ea să facă un pronostic.

— Notează cineva? se adresă Rod celorlalţi, în general.

Deodată, părea fericit şi întinerit, se gândi Marichelle, apoi, imediat se întristă: este fericit pentru că aproape a ajuns acasă… pentru mine, e deja pierdut.

— Notez eu, spuse Chuck. Mai pariază cineva?

— Da, spuse Paul. Eu sunt de părere că ajungem sâmbătă la două după-amiază.

— Tu, Jack?

— Aţi cam subestimat, cu toţii, această bijuterie de vas, dar şi vânturile din Barbados. Am intenţia ca vineri, pe la ora unsprezece, să fiu deja în băruleţul acela pe care-l ştiu eu, cu câte o cutie cu bere rece în fiecare mână.

— Dar tu, Chuck?

— Nu vreau să pariez, Marichelle, dar eu sper că sâmbătă. Am calculat că am suficiente trabucuri ca să-mi ajungă până atunci. Sâmbătă dimineaţa la ora nouă, adică exact la timp pentru un mic dejun pe uscat.

— Şi ce primeşte câştigătorul? se interesă Paul.

Rod, de pe a cărui faţă se ştersese treptat expresia de entuziasm, pe măsură ce conversaţia avansa, se gândi o clipă, apoi propuse:

— Şampanie?! Ce-aţi zice de cea mai bună şampanie pe care o găsim pe insulă, pentru cel cu estimarea de timp cea mai apropiată, din partea tuturor celorlalţi?

Da, părea un premiu potrivit. De altfel, era momentul ca fiecare să-şi reia treburile. Rod şi Paul coborâră imediat în cabine, iar Chuck mai zăbovi puţin, ca să-şi termine trabucul.

— Marichelle, preiau eu, du-te şi completează jurnalul.

— Rămân, du-te tu.

— Nu; am chef să navighez. Hai, fugi!

Ridică din umeri, cu un aer nepăsător şi plecă. N-

avea rost să mai comenteze, mai ales sub privirea pătrunzătoare a lui Chuck. De altfel, poate că Rod se culcase deja.

Mai rămase puţin, să privească luna. Se simţi deodată deprimată. Poate că era mai bine să mai dureze măcar o zi – mai avea atât de puţin până când şi Rod şi Marichelle vor dispărea pentru totdeauna din viaţa ei.

Rod stătea la pupitrul cu harta, cu capul sprijinit în mâini. Ar fi fost atât de simplu să-l îmbrăţişeze, să-i aline suferinţa…

— Te doare capul?

Rod ridică imediat capul şi-şi îndreptă umerii.

— Nu…

— Mincinosule. Mă bucur că nu sunt şi eu un macho, glumi ea, începând să completeze jurnalul.

— Înseamnă că suntem de acord măcar asupra unui singur lucru, râse el încet.

Aproape că-i simţea, sau poate doar intuia, respiraţia pe obraz. Devenise insuportabil de cald… Se grăbi să termine cât mai repede, ca să poată pleca de-acolo. Notă la „Comentarii”: „Băieţi, îmi place şampania tip sec” şi închise jurnalul.

— Marichelle, te bucuri că se termină călătoria?

Cum să reziste acelei priviri?! De ce n-o lăsa în pace? De ce o tortura?

— Da, rosti ea cu tristeţe, mă bucur.

Se ridică de la masă şi urcă repede scările, înainte ca el să mai spună ceva.

Capitolul 10

Jack părea în transă: zâmbind visător, privea în gol, iar mâinile lui reacţionau din instinct la micile variaţii ale vântului şi valurilor. Putea naviga astfel ore în şir, uitând complet de lumea din jur.

În definitiv, se dovedise a fi un bun coleg şi era convinsă că avea să fie un bun căpitan pentru iaht, mai

ales când nu se va mai simţi intimidat de Rod. Desigur, nu va fi niciodată un căpitan atât de prudent, de bine pregătit şi de inteligent ca acesta, dar cel puţin era competent şi, din acest punct de vedere, era liniştită că Marichelle era pe mâini bune. Chuck încă mai era pe punte şi o privea zâmbind, trăgând un ultim fum din trabuc.

— Ce vei face după asta, Marichelle?

Ţinea foarte mult la el; era un om de încredere şi tonic, la fel ca bunicul; păcat că nu avusese mai mult timp să discute cu el în această călătorie.

— Trebuie să mă întorc la lucru, Chuck. Dacă nu vin repede cu câteva fotografii pentru reviste, vor uita că exist! Cred că, un timp, mă voi întoarce în California, pentru că sunt familiarizată cu tot ce se întâmplă în acest domeniu acolo şi, imediat ce reuşesc să strâng nişte bani, voi merge spre est, unde voi încerca să-mi vând cartea. S-ar putea să merg în Florida pentru regatele din timpul iernii.

Oftă, fără să vrea. Ce ciudat cum toate aceste planuri de viitor sunau atât de searbăd. Cu un an în urmă, ba chiar cu două luni în urmă, era fericită de viaţa pe care o ducea; în freamătul căutărilor ei, era încrezătoare că răspunsul se afla undeva în viitor, aşteptând-o. Acum găsise ceea ce căutase, dar era ca şi cum răspunsul găsit, în sfârşit, era „Nu se poate”.

Ce enervantă era această trecere de la o stare la alta! mai devreme se simţise fericită, ca acum să fie pe punctul de-a izbucni în lacrimi. Trebuia să se stăpânească.

Sau, poate că se-ntâmpla aşa cum spusese Rod – pe mare, totul era trăit la intensitate mai mare; poate că, odată ajunsă acasă, va uita totul. Degeaba încerca să se amăgească!

Când privi din nou spre Chuck, îl surprinse studiind-o atent, dar, cu obişnuitul lui tact, nu comentă nimic, ci zâmbi. Ştie ce simt, fir-ar să fie, şi probabil cunoaşte deja

şi motivul. Nu-i prea poţi ascunde ceva.

— Dar tu, Chuck? Mai rămâi în Anglia, sau trebuie să te-ntorci la lumea reală?

— Mă tem că trebuie să mă-ntorc la lumea reală, Marichelle. Probabil că voi bea trei cocteiluri, apoi, repede în avion şi. acasă! Dacă mai întârzii mult, Donna o să-mi facă bagajul pe care am să-l găsesc pe pragul uşii încuiate! râse încet, fără a părea deloc îngrijorat.

— Niciodată nu te însoţeşte în călătoriile pe mare?

— Ba da, câteodată. îi place să navigheze, dar în doze moderate.

Şi apoi, mai e şi fiica noastră de paisprezece ani, pe care trebuie s-o stăpânească totuşi cineva, acasă.

— Dar soţia lui Rod? întrebă Marichelle pe un ton pe care încerca să-l facă să sune cât mai natural – o întrebare oarecare, pusă din politeţe. Ei nu-i place să facă astfel de expediţii pe mare?

Urmă o tăcere scurtă, având totuşi ceva nefiresc în ea. Aruncă, stânjenită, o privire spre Chuck; acesta rămăsese cu trabucul în aer, la jumătatea gestului de a-l stinge, uitându-se lung la ea, apoi clipi şi se ridică, tăcut.

Marichelle se simţi îngrozitor de umilită. Acum se trădase cu adevărat. Nu mai conta nici măcar că, fiind un om discret şi plin de tact, Chuck nu avea să spună nimănui. Probabil îi inspirase milă.

— Ei bine, dacă vrei să mă vezi aici la ora zece, când trebuie să vă înlocuim, e cazul să mă duc la culcare.

— Somn uşor, Chuck.

Rămasă singură, Marichelle închise ochii, de parcă astfel ar fi putut să uite totul instantaneu. În seara asta simţea durerea mai mult ca oricând – tocmai în seara aceasta atât de minunată. Probabil că nu avea să mai fie niciodată fericită. Parcă plutea, dusă de şoaptele valurilor – singură, însă.

Deodată, i se păru că aude un zgomot înfundat, cel

pe care acum învăţase să-l recunoască. I se păruse doar, sau era într-adevăr un delfin?

— Jack, mă duc în faţă.

Acesta zâmbi, fără să-i răspundă; probabil că nici n-o auzise.

Marichelle se grăbi spre prora vasului şi privi în apă. Da, nu se înşelase, o străfulgerare de negru ieşi din valul de argint. Se lăsă jos, în plasa de la bompres, care se legăna chiar deasupra apei.

Bineînţeles, erau doi delfini – aceştia îşi alegeau perechea pentru toată viaţa, parcă.

Nu crezuse vreodată că luna poate arăta atât de minunat văzută printre lacrimi. Cu cât încerca să le şteargă, cu atât mai necontrolat izbucneau. Delfinii plecaseră – poate că, instinctiv, se feresc de tristeţe, dar chiar şi aşa, îi umpluseră acele câteva clipe de bucurie.

— Marichelle!

Se-ntoarse brusc; Rod deja cobora spre ea, furios, fără îndoială. Se aşeză lângă ea, dar ea continuă să privească în jos, aşteptând să i se usuce lacrimile. Da, îşi dădea seama că fusese o prostie din partea ei să pună din nou în pericol slujba lui Jack doar pentru plăcerea de a vedea delfinii de-aproape.

— Rod, te rog nu-l învinui pe Jack, începu ea, văzând că prelungeşte tăcerea. Mi-a spus să nu vin aici, dar nu l-am ascultat, minţi ea. În definitiv, trebuia să-şi asume răspunderea pentru ceea ce făcuse.

În mod ciudat, Rod continua să tacă. Să fi fost atât de furios încât aştepta mai întâi să se liniştească, pentru a putea vorbi? Cu mâinile încleştate pe ochiurile plasei, Marichelle privea apa, aşteptând izbucnirea de furie a lui Rod.

Dar, când acesta vorbi, vocea lui era surprinzător de calmă.

— Nu-l pot învinovăţi pe Jack al tău dacă tu nu-l

asculţi, Marichelle.

O durea îngrozitor tonul lui indiferent, rece. Până şi o izbucnire de furie ar fi fost mai uşor de suportat. Dar… ce spusese?!

— Jack al meu?! Deodată, nu mai rezistă. Jack este amicul meu, colegul meu de cart, dar nu e Jack al meu!

Oftă, dorindu-şi din toată inima să fi fost în stare să-l privească în ochi şi să-i mărturisească tot.

— Asta dovedeşte încă o dată ceea ce mi-am spus de la bun început: că Jack e un mare fraier, spuse Rod după o scurtă tăcere. Ştiu că te va durea ce-ţi spun acum şi că sună a răutate din partea mea, dar mă bucur că e aşa, Marichelle. Eşti mult prea bună pentru el. Îţi vei da seama de asta într-o bună zi.

Se-ntoarse brusc spre el, şocată.

— Doar nu crezi… râse încet. Nici nu poate fi vorba… Uite ce e, nu ştiu ce gândeşte Jack, sau ce ţi-a spus, dar suntem pur şi simplu amici – nimic mai mult şi nici nu vreau altceva.

— Şi totuşi, ai plâns, spuse el atingându-i obrazul cu un deget.

— Era totul atât de frumos, încât nu m-am putut abţine să nu plâng, şopti ea, simţind că, pur şi simplu, o doare cât de mult tânjea să-l atingă, să-i simtă braţele în jurul ei. Priveam la peştii tăi… au fost aici acum câteva clipe şi se jucau.

— Peştii… delfinii… cei de pe inelul meu…

Tăcu o clipă, cu gândurile parcă departe. probabil la femeia în numele iubirii căreia purta inelul, deduse Marichelle.

— Da, inelul, de fapt de asta venisem. Chuck mi-a spus… întinse mâna în lumina lunii, zâmbind, şi răsuci inelul până când ochiul din diamante al delfinului străluci spre ei. Tocmai asta e, Marichelle! A fost conceput ca un talisman.

Sora mea, Lisa, este artist plastic şi l-a creat pentru mine acum opt ani, ca să mă ajute să-mi găsesc dragostea, cum a spus-o ea atât de romantic.

Aşadar, Lisa era sora lui, încerca să-nţeleagă Marichelle. Şi-atunci, ea era blonda de pe chei, sau aceea era soţia lui, sau o a treia? Totul i se învârtea în minte şi se simţea cuprinsă de o uşoară ameţeală.

— Şi. te-a ajutat?

— Nu ştiu. M-a ajutat s-o găsesc pe cea pe care o vreau – după o aşteptare îngrozitor de lungă şi de grea. Dacă mă iubeşte? Asta tu trebuie să-mi spui, Marichelle.

— Eu…

Tăcu, nemaiînţelegând nimic. Vorbea parcă despre soţia lui, ce legătură avea ea? Şi… de fapt, ce-o întreba? Dacă îl iubeşte? Scutură din cap, enervată. Ce voia? O declaraţie din partea ei, voia să ştie sigur că o cucerise? Cum putea să fie atât de crud până în ultimul moment? Dar, în definitiv, ce-i mai păsa! N-avea decât să afle, dacă era atât de curios! Cât despre durerea pe care o simţea ea, era atât de mare, încât oricum cuvintele pe care avea să le rostească nu puteau să-i facă şi mai rău.

— Ei bine, dacă vrei să ştii, ai câştigat! Ăsta a fost scopul jocului? Să mă faci să te iubesc? Da, te…

Mâinile lui mari o traseră imediat la pieptul lui, strângând-o atât de tare, încât orice încercare de împotrivire a ei se arătă zadarnică. Şi, când buzele lui se apropiară de ale ei, în ciuda oricărei raţiuni, Marichelle se lăsă în voia acelei bucurii nebune care-i dădea senzaţia de plutire.

Tot Rod întrerupse sărutul, ca s-o privească.

— Tot plângi? întrebă el, ştergându-i o lacrimă de pe obraz.

— La naiba cu tine! mormăi ea, încă prea ameţită pentru a-şi deschide ochii.

Deodată, Rod începu să râdă încet.

— Of, Doamne, iubito, tot n-ai înţeles? încerc să-ţi explic de zece minute: nu sunt căsătorit. Vrei să-i chem pe Paul şi pe Chuck să depună mărturie? O privi lung, scuturând-o uşor, ca şi cum ar fi încercat s-o scoată dintr-o stare de şoc. Nu sunt căsătorit, Marichelle, repetă el rar, apăsând pe fiecare cuvânt. Mulţumesc lui Dumnezeu că Chuck a avut înţelepciunea să vină să-mi spună ce credeai.

Sper să nu leşin, se gândi ea ameţită. Apoi, oftând fericită, îl trase spre de ea şi îşi dădu seama că nici nu mai era nevoie de cuvinte.

— Marichelle, trebuie să ne oprim…

— Dacă te opreşti tu. mă opresc şi eu…

Rod râse, strângând-o şi mai tare în braţe.

— Aşadar, te căsătoreşti cu mine?

— Dacă eşti sigur că n-ai deja o soţie…

— Absolut sigur, dar am planuri serioase în acest sens.

— Din câte ştiu, căpitanii au voie să oficieze căsătorii la bordul vasului.

— Nu mă ispiti! Spune-mi, serios acum, da?

— Da, da!

— Am să te pun să semnezi o declaraţie până nu te răzgândeşti!

— Crezi că te-aş părăsi vreodată?

— Nu ştiu. Nici acum nu-mi vine să cred că eşti aici, în braţele mele, pretinzând că mă iubeşti.

— Pretinzând?!

— Stai, nu te-nfuria. Ce vrei de la mine? Nu mai aveam nicio speranţă. De două luni, nici nu ştiu pe ce lume mă aflu, aşa că nu mă poţi învinui dacă încă nu-mi vine să cred… dacă încă mă mai aştept să deschid ochii şi să-mi dau seama că totul a fost doar un vis. Credeam că va fi mai uşor; când te gândeşti că am fost atât de sigur la început, încât am rugat-o pe Lisa să-ţi facă şi ţie un inel ca al meu.

— Cuum?!

— Cutiuţa pe care ai văzut-o în sacul meu conţine un inel cu delfini, la fel ca al meu. Am încercat să deduc măsura degetului tău, comparându-l cu toarta cănii pe care ai ţinut-o în ziua când te-am aruncat în apă, explică el râzând, apoi am măsurat toarta la bucătărie. Ei, sper să se potrivească.

— Vrei să spui că de-atunci.

— Te-am dorit din clipa în care te-am văzut oprindu-te în doc şi privind iahtul cu ochii plini de-o iubire de nedescris. Mi-am spus că trebuie să te fac să mă priveşti şi pe mine aşa. Ah, prostuţo, te-am dorit încă de-acum zece ani, de când te-am văzut pe iaht, la timonă, cu părul fluturând în vânt. Dacă nici asta nu mai e soartă, să te îndrăgosteşti de două ori de aceeaşi persoană, la distanţă de zece ani. Şi. când ai tras concluzia că sunt căsătorit?

— În ziua în care m-ai aruncat în apă. Am văzut inelul când mi-ai dat prosopul.

— Şi tot acest timp, ţi-ai închipuit că, fiind deja căsătorit, vreau să profit şi de o aventură. De ce naiba nu m-ai întrebat? De ce?

O privea aproape furios, disperat.

— Şi tu, de ce naiba nu te-ai gândit să-mi spui? Un inel de aur pe inelarul mâinii stângi – ce mai era de întrebat? Era prea evident! Am crezut că nu e decât un capriciu pentru tine.

— A fost un coşmar, crede-mă! Uneori aveam impresia că mă apropii puţin, că văd puţină căldură în ochii tăi mari, ca apoi să pierd iar totul! Am încercat tot ce era posibil ca să sparg carapacea ta de gheaţă. În Madeira, am simţit că, dacă nu plec, mă omor, sau fac o crimă, nu ştiu exact care din două! Săptămâni întregi n-am dormit, încercând să-nţeleg cum era posibil ca eu să fiu nebun după tine, iar tu să nu simţi absolut nimic!

— Ah, iubitul meu, n-a fost deloc aşa, dar mă voi revanşa, îţi promit!

— Deja ai făcut-o.

— Şi inelul? Povesteşte-mi ce-i cu el.

— Cred că aveam douăzeci şi patru de ani, când am făcut o criză de disperare. Eram asaltat de femei şi nu o doream pe niciuna.

— Chiar pe niciuna?

— Nu. O voiam pe cea care arăta ca un înger şi naviga precum un diavol, pe cea pe care o văzusem în Irlanda. Sora mea, care este cu doi ani mai mică decât mine şi confidenta mea.

— E blondă?

— Ah, ai văzut-o în ziua aceea când m-a însoţit!

— Da. Am crezut că e ori soţia, ori iubita ta.

— De ce te grăbeşti să tragi concluzii?

— Cuvântul potrivit cred că e gelozia.

— Da, ea e Lisa. Venise cu mine pentru că mergea în vizită la nişte prieteni în Falmouth. Anul trecut s-a căsătorit cu un ziarist şi locuieşte acum în apropiere de Londra.

— Cumnatul tău! Când am auzit de el, mi-am închipuit că soţia ta e englezoaică.

— Bine, dar sunt două feluri de cumnaţi, dar tu aveai o idee fixă.

— Se pare că, în ceea ce te priveşte, da.

— Şi, cum ţi-am spus, sora mea, care este foarte romantică, mi-a făcut acest inel, drept talisman, ca să-mi găsesc dragostea şi, probabil ca să-mi ridice moralul. A promis să facă unul identic pentru soţia mea, atunci când o voi găsi. Cam la o săptămână după ce l-am primit, am participat cu Chuck la o regată în Bermude, cu noua lui ambarcaţie şi tot atunci, m-am lovit atât de tare la deget, manevrând vinciul, încât abia am putut să scot inelul înainte ca degetul să mi se umfle ca un balon. L-am pus la mâna stângă şi de-atunci l-am lăsat acolo, fără să mă gândesc că ar putea fi considerat verighetă. De altfel, după

ce s-a vindecat, încheietura degetului a rămas mai groasă, aşa că oricum, inelul nu se mai potrivea. În toţi aceşti ani, nici nu m-am mai gândit la inel, l-am purtat pur şi simplu. Ce mai talisman! A fost la un pas să-mi aducă nenorocire! mai bine îl arunc în mare.

— E uşor de spus când: cât se poate de repede. În ceea ce priveşte locul… Am întâlnire cu tatăl meu în Antigua, aşa că am putea să ne căsătorim în Portul Englez. Vrei să-i invităm pe bunicul şi pe căpitan? Le putem trimite biletele.

— Cred că visez. Ar fi posibil?

— Foarte posibil! Trebuie doar să spui.

— Atunci, da, te rog, Rod.

— Banii mei sunt şi ai tăi şi avem suficienţi pentru a face aşa cum dorim – în limitele raţionalului.

— Bine că măcar unul din noi e raţional… râse ea. Ai spus că ne putem căsători în Portul Englez; dar, unde? Există o biserică acolo?

— Ce-ai zice… pe puntea vasului?

— Ah, am putea? Ne-ar permite afurisita aia de corporaţie?

— Eu ştiu… Am putea vota. Ştiu cum va vota tata, garantez pentru Paul, Lisa, soţul ei şi pentru mine însumi, aşa că mai rămâne un singur membru care să voteze: crezi că vom avea şi permisiunea ta?

Marichelle simţea că se sufocă. Chiar voi sunteţi corporaţia, Rod! M-ai minţit! se încruntă ea, oscilând între încântare şi trădare. Dându-şi capul pe spate, Rod izbucni într-un hohot de râs.

— Da; în dragoste, ca şi în război, se spune că scopul scuză mijloacele. La început erai atât de supărată, încât am sperat că, dacă împart vina cu această corporaţie, mă vei urî mai puţin. Recunosc că a fost o laşitate din partea mea, dar asta e! De fapt, corporaţia chiar există: am înfiinţat-o pentru că astfel e mai ieftin de întreţinut vasul

acesta atât de mare. Şi apoi, în seara când am fost invitat la bunicul tău, când te-am văzut în halatul acela bleumarin, am hotărât să nu-ţi spun adevărul decât după ce accepţi să te căsătoreşti cu mine. Mi-a fost foarte greu să inventez tot felul de motive ca să-i conving pe Paul şi pe Chuck să nu-ţi spună nimic. Sunt convins că n-au crezut un cuvânt, dar au tăcut. Cât despre Jack, el chiar nu ştie. Apropo, în seara aceea primiseşi o scrisoare – de la un anume Peter Benson din San Diego. Cine e?

— Peter?! Un amic, nimic mai mult.

— Bietul băiat!

— Dar ce te-a făcut atunci să iei hotărârea asta?

— Bunicul tău mi-a povestit despre Marichelle a lui – că abia după doi ani de când el dăduse iahtului numele ei, a acceptat, în sfârşit, să se mărite cu el, ceea ce probabil l-a făcut mereu să se întrebe dacă de fapt se măritase cu el, sau cu iahtul lui.

— Bunicul întotdeauna spune asta! Glumeşte.

— Poate că da, poate că nu. În orice caz, am jurat în noaptea aceea că vreau să fiu sigur că tu te măriţi cu mine, nu cu iahtul meu.

Marichelle râse şi îşi apropie buzele de ale lui.

— Ah, Rod, să nu te îndoieşti niciodată de asta.

Sărutul lor pecetlui aceste cuvinte.

Luciul apei începu deodată să tremure în jocul fericit a doi delfini pe care luna îi poleia cu argint.

Sfârşit